

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

၁၉၆၀ပြည့်နှစ်၊ စာပေဗိမာန်ဆုရ

အရိုင်းစံပယ် အောင်လင်း

၁၆ ကြိမ်မြောက်ထုတ်ဝေခြင်း

mgjoe.com

mg.yoe.com

အရိုင်းစံပယ်
အောင်လင်း

AL0001

3,500.00 KS

အရိုင်းစံပယ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၀၁၁၁၀ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၇၅၁၁၀ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း m.s.o ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို
စာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ -
ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်တို့က တစ်ဆယ့်
ခြောက်ကြိမ်မြောက် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၁၁ ၊ ဖေဖော်ဝါရီ
လတွင် တန်ဖိုး ၃၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုကြိုင်

၀၉၅-၀၃

အောင်လင်း

အရိုင်းစံပယ် / အောင်လင်း ။ - ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၁၆ ကြိမ်၊ ၂၀၁၁။

စာမျက်နှာ ၂၉၉ မျက်နှာ၊ ၁၃.၂ စင်တီ* ၂၀.၅ စင်တီ

(၁) အရိုင်းစံပယ်

အရိုင်းစံပယ်

[၁]

မ,ကို မေ့၍ မှန်းရမည်လား။

မ,ကို မွန်မြတ်သောမေတ္တာဖြင့် မျှော်လင့်တသနေရမည်လား။ ဤနှစ်လမ်းကို ယခုတိုင် မှန်းဆဝေခွဲ၍ မရသေးချေ။

ပြန်တွေးလျှင် မ,နှင့် တွေ့ရပုံကား ဆန်းကြယ်လှသည်။ မ,ဟူသော နာမည်ကို ကြားရရုံမျှဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ဆန်းနေသည်။ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါသည်ဆိုသော စကားအရ မ,ဟူ၍ ပညတ်ထားသော အမည်နာမ နောက်ဆွယ်တွင် အဘယ်ဓာတ်သက်များ ပါလေမည်နည်းဟူ၍ကား ကိုဘခက်အဖို့ စဉ်းစားရခက်ချေသည်။

မ,သည် မိုးပေါက်ကဲ့သို့ အေးမြစေသလော။

သို့တည်းမဟုတ် မီးကဲ့သို့ ပူလောင်စေသလော။ မ,ကို အကဲခတ်ရသည်မှာ မိုးကဲလေကဲထက်ပင် ခက်လှပေသည်။

မ,ကို တွေ့စကမူ မွန်မြတ်သော စိတ်ထားရှိသူတစ်ယောက်၊ မေတ္တာတရား ကြီးမားသူတစ်ယောက်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ရသည်။

မ,၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရလျှင် မနုမရင့် အငုံအဖူးကလေးများကို

ကြည့်လိုက်ရသလို စိတ်ကို ကြည်လင်နူးညံ့စေ၏။

မ,၏ မျက်နှာသည် ကြည့်လိုက်တိုင်း မပွင့်တပွင့်သဏ္ဍာန်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ မျက်နှာကို မြင်ရုံမျှဖြင့် အတွင်းစိတ်ကို အကဲမခတ်နိုင်ချေ။ သို့ပေမဲ့ မ,သည် ရိုးသားသူတစ်ယောက်၊ သိမ်မွေ့သူတစ်ယောက်၊ အပြစ်ကင်းစင်သူတစ်ယောက်ဟူ၍ကား ခဏမြင်ရုံမျှဖြင့် အကဲခတ်နိုင်ပေသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့်တက်၍ မ,၏ အတွင်းစိတ်ကို အကဲခတ်၍ မရနိုင်ချေ။ အပေါ်ယံအားဖြင့် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော်လည်း မ,၏အတွင်းစိတ်သည် ကျောက်စာတိုင်ကဲ့သို့ ပကတိ မယိမ်းမယိုင် မာကျောခိုင်မာသူတစ်ယောက်ပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် လေသိမ်းတိုင်း က,တတ်သည့် ပန်းအလှလေးကဲ့သို့ လှုပ်ရှားတတ်သူလောဟူ၍ကား ဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုဘခက်အဖို့ မ,ကိုတွေ့ခဲ့ရသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ပဟေဠိတစ်ခုကို အဖြေရှာရသလို ချာချာလည်ခဲ့ရလေသည်။

သို့ချာချာလည်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် မ,၏အပါးမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာနိုင်ခဲ့ချေ။

မ,သည် သူမျှော်လင့်သလို မာန်မာနကင်းမဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေဟူ၍သာ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းခဲ့ရလေသည်။

အမှန်တော့လည်း မ,၏မေတ္တာကို မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့သည်မှာ နွေလတွင် ပူလောင်သော ကန္တာရထဲမှ မိုးရေကို မျှော်လင့်တောင့်တရသလို ရှိလေတော့သည်တကား။

[၂]

ကိုဘခက်သည် တစ်ခုတည်းသော အနုပညာ ယုံကြည်ချက်ဖြင့် တယောကို ပိုက်ကာ ရန်ကုန်သို့ ဆင်းခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဂီတသုခုမအဖွဲ့ချုပ်ကြီးမှ ကြီးမှူးကျင်းပသော ဂီတပြိုင်ပွဲကြီးကိုလည်း ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲရန် အားခဲလာသူဖြစ်သည်။ ကိုဘခက်သည် ပြိုင်ပွဲမကျင်းပမီ တစ်ပတ်လောက်စော၍ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်၌ သူ့အတွက် ခြေချစရာ မရှိချေ။

ပြိုင်ပွဲတာဝန်ခံ လူကြီးတစ်ယောက်၏အိမ်တွင် ကပ်၍ နေခဲ့ရသည်။

ပြိုင်ပွဲမကျင်းပမီရက်များတွင် ကိုဘခက်သည် တယောနှင့် လက်ကို အပြတ် မခံဘဲ လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ သူ၏ ဇွဲနှင့် စွမ်းရည်ကို သည်ပွဲတွင် မှတ်ကျောက် တင်ရတော့မည်ဟု အားခဲခဲ့သည်။ အားခဲထားသည့်အတိုင်းလည်း ပြိုင်ပွဲတွင် ရဲဝံ့သောသတ္တိဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်ကား အကွာကြီးကွာလှပေသည်။ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်သော ဘာသာသုံးရပ်တွင် ကိုဘခက်သည် တစ်ခုမျှပင် နံပါတ်မချိတ်ခဲ့နိုင်ပေ။

အနုပညာကို ဘယ်အရာဖြင့် တိုင်းတာဆုံးဖြတ်ကြသည်ကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ရှိလေသည်။ အနုပညာကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ လူပုဂ္ဂိုလ်သံယောဇဉ် ကို မူတည်၍ ဆုံးဖြတ်ကြသလော၊ ဂုဏ်ခန့်ကို လိုက်၍ ဆုံးဖြတ်ကြသလော၊ ဂုဏ်အရှိန်အဝါမြင့်ရာကိုလိုက်၍ ဆုံးဖြတ်ကြသလော၊ သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား ဝေခွဲ၍ မရနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

စန္ဒရားတွင် ပထမရသူသည် သူ၏နာမည်ကို ကြေညာစဉ်ကပင် နောက်ဆွယ်မှ ဘွဲ့ထူးစာလုံးများ မဆီမဆိုင် ထည့်သွင်းကြေညာခဲ့လေသည်။

‘စန္ဒရားပြိုင်ပွဲမှာ ပထမရရှိသူကတော့ ပရိသတ်အများ သိပြီးဖြစ်ကြတဲ့ တက္ကသိုလ်မြေကြည် (ဘီအေ)ပါပဲခင်ဗျာ...’

ပြိုင်ပွဲခန်းမတစ်ခုလုံးတွင် သြဘာသံများသည် နားကွဲလှမတတ် ဆူညံ ၍လာသည်။ ကိုဘခက်သည် အံကို တင်းတင်းကြီး ကြိတ်ထားလိုက်သည်။

‘အများသိပြီးဖြစ်တဲ့ တက္ကသိုလ်မြေကြည် (ဘီအေ)’
ကိုဘခက်စိတ်ထဲတွင် ဤနာမဝိသေသနများ ဘာကြောင့် ထည့်သွင်း ကြေညာရသည်ကို စဉ်းစား၍မရအောင် ရှိတော့သည်။

အခမ်းအနားမှူးက အနိုင်ရရှိသူများ၏ နာမည်ကို ဆက်၍ ကြေညာပြန် သည်။

‘စောင်းပြိုင်ပွဲမှာ ပထမရသူကတော့ ဂီတတံခွန်ကိုအောင်ဌေးပါပဲ’
ကိုဘခက်သည် ဆုယူသူကို ငေး၍ကြည့်နေမိသည်။ အမှန်၌ ဂီတ တံခွန် ကိုအောင်ဌေးသည် စောင်းကို ကြိုးလွတ်အောင်ပင် တီးနိုင်သူ မဟုတ် ချေ။

ဤသို့ စောင်းပညာအရာတွင် နုနယ်လှသေးသူတစ်ယောက် ပထမ ရသည်မှာ ... ကိုဘခက်သည် လက်ထဲမှတယောကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ထား လိုက်မိသည်။

‘တယော ပထမဆုရသူကတော့ ကိုဖေသန်းမောင်ပါပဲခင်ဗျာ’

ကိုဘခက်သည် ပို၍ အံ့ဩမိပြန်သည်။ ခုတစ်ကြိမ်တွင် သူ့စိတ်ထဲ၌ ခံပြင်းလာသည်။ မကျေချမ်းနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ဤအကဲဖြတ် လူကြီးမင်းတို့ ဂီတအနုပညာကို အဘယ်အရာဖြင့် တိုင်းတာဆုံးဖြတ်ကြသည် ကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ဘေးမှ တီးတိုးပြောသော စကားသံ များသည် သူ၏ဒေါသစိတ်ကို ပို၍ ပြင်းထန်စေတော့သည်။

‘ရှင်းနေပါတယ်ကွာ၊ စောင်း ပထမရတဲ့လူက ဦးချမ်းမြရဲ့တပည့်ကွာ၊ စန္ဒရားပထမရတဲ့ တက္ကသိုလ်မြမြကြည်က ဒေါ်မြသန်းကြည်ရဲ့တပည့်၊ တယော ပထမရတဲ့ကောင်က ဒေါ်မြသန်းကြည်ရဲ့ယောက်ျား ကိုမှင်ရဲ့တပည့် သူတို့လူသူတို့ပေးတာပဲ’

ကိုဘခက်သည် နေရာမှထလိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဒေါသ စိတ်ဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်၍နေသည်။ ဘေးမှလူများက သူ့ကို ဝိုင်း၍ကြည့် ကြသည်။ ကိုဘခက်သည် လက်တစ်ဖက်မှ တယောဘိုးတံကိုကိုင်၍ တစ်ဖက်မှ တယောကိုကိုင်ထားရင်းက ဒေါသဖြင့် အော်၍ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီမှာခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် စကားနည်းနည်းပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီဂီတပညာကို ချစ်လို့၊ မြတ်နိုးလို့ ရန်ကုန်နဲ့ မိုင်ပေါင်းနှစ်ရာ နီးပါးဝေးတဲ့ခရီးက လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တဲ့ အညတရတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ စောင်း၊ တယော၊ စန္ဒရား သုံးမျိုးစလုံးမှာ ကျွန်တော့် ရဲ့ ပညာကို အကဲဖြတ်လို့ရနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နားလည်ခဲ့တဲ့ ဂီတအနု ပညာဆိုတာ ပုဂ္ဂိုလ်သံယောဇဉ်လည်း မပါပါဘူး။ မဆိုင်းတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်ဘွဲ့ထူး တွေလည်း မပါပါဘူး။ ဂီတပညာဆိုတာ ကလေးများစာကျက်သလို ကျက် လို့ ရတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သင်ရိုးဦးနှောက်နဲ့ မှတ်ရပါတယ်။ လက် နဲ့ လှေ့ကျင့်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားက ရိုက်ခတ်လာတဲ့ အသိအရ နှားထောင်သူတွေကို ခံစားချက်တစ်ခုခုရအောင် တီးနိုင်တာဟာ ဂီတပညာပါ ပဲ။ စည်း၊ ဝါး၊ မှင်မောင်းကို လှအောင်မတီးတတ်ဘဲ၊ အတွဲအဖက် ဒရန်ဒွန် ကို မှန်အောင်မတီးနိုင်ဘဲ အကဲဖြတ်လူကြီးများက အနိုင်ပေးပြီး ဆုံးဖြတ်တာ ဟာ ဂီတကို ဆုံးဖြတ်တယ်လို့ ကျွန်တော် လုံးဝမယုံကြည်ပါဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ် သံယောဇဉ်လိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဂိုဏ်းဂဏအရလိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဂုဏ်အရှိန်အဝါကိုလိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာ ဖြစ်

ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒီလို ဂီတပညာကို အလွဲသုံးစားလုပ်တဲ့ပြိုင်ပွဲကို ဝင်ခဲ့မိတာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့အမှားပဲ။ ဒီလိုပြိုင်ပွဲမျိုးတွေ ကြီးစိုးနေသမျှ ကျွန်တော်ဟာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ပြိုင်ပွဲမဝင်တော့ပါဘူးလို့ ပရိသတ်ရှေ့မှာ ကြေညာပါတယ်'

ပြိုင်ပွဲခန်းမတစ်ခုလုံးသည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ အကဲဖြတ်လူကြီးများသည် ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကိုဘခက်အား ဝိုင်း၍ ကြည့်ကြသည်။ ကိုဘခက်ကမူ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တယောကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ စင်မြင့်အစွန်းတွင်တင်၍ ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြိုင်ပွဲခန်းမအတွင်းမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခဲ့လေသည်။

ကိုဘခက်သည် ဒေါသစိတ်ဖြင့် ဦးတည်ရာမရှိ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အဖို့ သွားစရာ၊ နေစရာမရှိ။ တည်းအိမ်သို့ပြန်ရန်လည်း မျက်နှာမပြရဲတော့ချေ။

ကိုဘခက်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် လျှောက်၍လာမိသည်။ ထိုအတွင်း ကားတစ်စီးသည် သူ့နောက်မှ ကပ်၍ရပ်လိုက်သည်။ ကိုဘခက်သည် ရုတ်တရက် လှည့်၍ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကားပေါ်မှ လူကြီး၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ့မျက်နှာသည် အလိုလို တင်းမာ၍လာသည်။

စောစောကတွေ့ခဲ့သော အကဲဖြတ်လူကြီးများထဲမှ မြင်ခဲ့ရသော မျက်နှာကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိလိုက်သည်။

ကားတွင်းမှ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက်သည် ပြုံးချိုသောမျက်နှာဖြင့် သူ့အနားသို့ ရောက်၍လာသည်။

ကိုဘခက်သည် ထိုလူကြီးမျက်နှာကိုပင် ကြာကြာမကြည့်နိုင်တော့ချေ။ မကျေမချမ်းသောစိတ်ဖြင့် မျက်နှာကိုလွှဲ၍ ဆက်၍လျှောက်ခဲ့လေသည်။

'ဟေ့ ... သူငယ်၊ နေပါဦး ... ခဏ၊ ဦး စကားနည်းနည်းပြောပါရစေ'

ကိုဘခက်သည် မျက်မှောင်ကိုကုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ထိုလူကြီး၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရုံဖြင့် သူ၏ဒေါသစိတ်များသည် တဖြည်းဖြည်း ပြေ၍လာလေသည်။

'မောင်ရင် အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ'

'ဘယ်ရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ခြေထောက်က မညောင်းမချင်း လျှောက်သွားနေရမှာပဲ'

လူကြီးသည် သူ့အား အံ့ဩဟန်ဖြင့် ငေးမောကြည့်နေလိုက်သည်။
 'ဟင် ... ဒါဖြင့် နေတော့ရော ဘယ်မှာနေသလဲ'
 'ကျွန်တော့်မှာ နေစရာအိမ် မရှိပါဘူး'
 'ဟင် ... နေစရာမရှိဘဲ ရန်ကုန်မှာ ဘယ်လိုလုပ်နေသလဲ၊ နို့ ...
 နေပါဦး၊ မောင်က ဘယ်မြို့ကလဲ'

'မန္တလေးနဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်မြို့ကပဲ၊ ပြိုင်ပွဲဝင်ချင်လွန်းလို့ စွန့်ပြီးလာတာ၊
 ရန်ကုန်မှာ အသိလည်းမရှိဘူး၊ တည်းအိမ်လည်းမရှိ။ အရင်တော့ ပြိုင်ပွဲအ
 တွင်းရေးမှူး ဦးဘရီအိမ်မှာ အိပ်တယ်။ ခုတော့ သူ့ဆီပြန်သွားလို့လည်း
 မကောင်းတော့ဘူး'

လူကြီးသည် ကိုဘခက်အား အကဲခတ်သလို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်
 လိုက်သည်။ သို့ကြည့်နေရင်း သူသည် ကိုဘခက်အား သနားလာဟန် ရှိလေ
 သည်။

'ကျုပ် မောင်ရင့်ရဲ့ တီးကွက်တီးဟန်တွေ အားလုံးကြိုက်တယ်၊
 မောင်ရင့်ကိုပဲ ကျုပ် အမှတ်အများဆုံးပေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှစ်ယောက်နဲ့
 တစ်ယောက်ဆိုတော့ မောင်ရင် ဘယ်ရတော့မလဲ။ မောင်ရင့်ရဲ့ပညာမာနကို
 လည်း ကျုပ် သဘောကျတယ်'

ကိုဘခက်သည် သူ့နားကိုသူ မယုံနိုင်သလိုရှိတော့သည်။ မတဲရား
 ရှုံးခဲ့ရသောပွဲအတွက် ခံပြင်းခဲ့သောစိတ်တို့သည် ထိုလူကြီး၏စကားကြောင့်
 ပြေပျောက်သွားလေတော့သည်။ ကိုဘခက်သည် ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငိုငံ၍
 နေမိသည်။ လူကြီးကား ကိုဘခက်ကို အကဲခတ်နေသလို ကြည့်ရင်း တစ်စုံ
 တစ်ခုကို စဉ်းစားနေဟန် ရှိသည်။ အတန်ကြာမှ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်
 ဟန် ရှိသည်။

'ကဲ ... မောင်ရင် မြို့ကိုမပြန်ခင် ကျုပ်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်မလား၊ ကျုပ်
 မောင်ရင့်ကို နေစရာအခန်းလည်းပေးမယ်၊ လခလည်းပေးမယ်'

'ခင်ဗျား ... ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ပေးမယ် ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က
 အတီးအမှုတ်ကလွဲလို့ တခြား ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး'

ကိုဘခက်၏စကားကိုပင် လူကြီးက သဘောကျသွားဟန်ရှိသည်။
 လူကြီးသည် ကိုဘခက်အား ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ရင်း ပုခုံးကို အသာပုတ်လိုက်
 သည်။

‘ကျုပ် လူကဲခတ်မည့်ပါဘူး၊ မောင်ရင်ကလည်း ဒီအလုပ်ကလွဲလို့ တခြားအလုပ်ကိုလုပ်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် အကဲခတ်မိပါတယ်။ အခု မောင်ရင်လုပ်ရမှာလည်း ဒီအလုပ်ပါပဲ။ ကျုပ်အိမ်က ကလေးတွေကို စန္ဒရားနဲ့ စောင်း သင်ပေးပါ။ ကျုပ် မောင်ရင်ကျေနပ်အောင်လည်း လခ ကြည့်ပေးပါ့မယ်’

ကိုဘခက်သည် သူ့အဖြစ်ကိုပင် သူ မယုံနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ အမှန်၌ ရန်ကုန်ဆင်းလာခြင်းကပင် သည်ပညာဖြင့် ထူးချွန်အောင် ကြိုးစား မည်ဟူသော ဇွဲဖြင့် ဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာစဉ်ကမူ မျှော်လင့်ချက်ကလေးတစ်ခုဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိသည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ပြိုင်ပွဲတွင်ဝင်၍နွဲ့မည်။ ပြိုင်ပွဲကနေ နာမည်တစ်လုံးရအောင်လုပ်မည်။ သည် နာမည်တစ်လုံးဖြင့် ရန်ကုန် ဂီတလောကတွင် ဝင်၍တိုးမည်။ နောက် ကျော် စောခြင်းကို ရအောင်ယူမည်။

ဤကား ကိုဘခက်၏ စိတ်ကူးယဉ်ချက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကနေ့ တွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်များက သူ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သမျှကို ပျက်ပြားစေခဲ့ သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့စွာ လျှောက်၍လာခဲ့မိသည်။ ယခုမူ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရပြန်သည်။ အစ၌ ထိုလူကြီး ပြောနေသော စကားများကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ မယုံနိုင်သော စိတ်ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်ပြန်တော့လည်း လူကြီး၏ တည်ကြည် ခန့်ညားသော ဣန္ဒြေက သူ၏သံသယစိတ်ကို ပြေပျောက်သွားစေတော့ သည်။

‘ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် သင်ရမယ်ဆိုရင် ဦးအလုပ်ကို လက်ခံမယ်။ မသင်ရဘူးဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘုရားပေါ်မှာပဲ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ် ချမ်းသာ အိပ်ပြီး ပြန်စရိတ်ရအောင် တယောထိုးပြီး တောင်းမယ်’

လူကြီးသည် ကိုဘခက်စကားကို နားထောင်ရင်း အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။

‘ကြိုက်တယ်ဟေ့ ... အနုပညာသမားဆိုတာ ဒီလိုသတ္တိရှိမှ ကျုပ်က ကြိုက်တာ၊ ဒီမှာ မောင်ရင့်စိတ်ကြိုက်ပဲ သင်ပါ။ ဦးတို့ မတတ်လို့သာ ဆရာ ခေါ်ပြီး အသင်ခိုင်းတာပဲဟာ၊ ဘာမှဝင်စွက်စရာ မလိုပါဘူး။ မောင်ရင့်အဝတ်’

အစားတွေ သွားယူကြရအောင်'

လူကြီးသည် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ကိုဘခက်အား ရှေ့မှဝင်စေပြီးလျှင် သူက နောက်မှဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

'ရန်ကင်းက မောင်ဘရီတို့အိမ်ကို မောင်းကွယ်'

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူကြီးသည် စကားကို မနားတမ်းပြောလိုက် လာသည်။ ကိုဘခက်သည် လူကြီးပြောသမျှ စကားကို လုံးဝမကြားတော့ ချေ။ သူ့အတွေးနှင့်သူ့ နှစ်နေတော့သည်။ ရန်ကင်းရောက်လျှင် သူ့အဝတ် အစားများကို ဝင်၍ယူရသည်။ တော်သေးသည်။ ကိုဘရီက အိမ်သို့ပြန်မ ရောက်သေးချေ။

ကိုဘခက်သည် သူ၏ မမျှော်မှန်းနိုင်သော ရှေ့ရေးကိုတွေး၍ ရင်လေး ရမလို၊ အားတက်ရမလို ရှိတော့သည်။ အမှန်ကား သူ့ဘဝအတွက် မနှင့် ဆုံစည်းရန် အစပျိုးခဲ့ခြင်းကိုမူ လုံးဝပင် မတွေးခဲ့ချေ။

ကိုဘခက်တို့စီးလာသော ကားကလေးသည် အင်းလျားကန်ဘေးမှ ခြံတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်၍လာခဲ့သည်။ ကိုဘခက်သည် အပေါက်ဝမှ ဆိုင်းဘုတ်ကို သတိထား၍ ကြည့်လိုက်သည်။

'ဦးကျော်ဒင်'

ကိုဘခက်သည် ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်လိုက်ရင်း ဦးကျော်ဒင်အား အကဲ ခတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးကျော်ဒင်၏ ခန့်ညားသောမျက်နှာ၊ ထူထဲသော မျက်ခုံး ... စသည်တို့ကို အကဲခတ်ခြင်းအားဖြင့် တက်ကြွသူတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ကို ခန့်မှန်းရလေသည်။ ဆင်ဝင်ရှေ့သို့ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းမှ လူငယ်တစ်ယောက် သံတံခါးကို လာ၍ဖွင့်ပေးလေ သည်။ ကိုဘခက်သည် လွယ်အိတ်ကိုယူ၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

'ဟေ့ ... မောင်အေးရေ၊ ဒီအိပ်ရာလိပ် ယူသွားပါကွ၊ ပြီးတော့ တို့ စတိုခန်းကို ရှင်းလိုက်၊ ခုတင်တစ်လုံးချပြီး ပြင်ပေးလိုက်'

ကိုဘခက်သည် ဧည့်ခန်းပေါက်ဝတွင် ရပ်၍နေမိသည်။ ဧည့်ခန်း အ ဆောင်အယောင်ကိုကြည့်ပြီး ဝင်ရမည်ကိုပင် ရွံ့နေသလို ရှိတော့သည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ကား ဦးကျော်ဒင် ဝင်သွားသဖြင့် ဆူဆူညံညံရှိနေ တော့သည်။

'ဟော ... ဒက်ဒီပြန်လာပြီ၊ ဟေ့ ... မွန်ရေ၊ ဒက်ဒီပြန်လာပြီဟေ့ ...'

‘ဒက်ဒီက သိပ်နောက်ကျတာပဲ၊ သမီးတို့ ရုပ်ရှင်သွားမလို့၊ ဘာနာဒင်း ပြနေတယ် ဒက်ဒီ၊ လက်မှတ်တောင် ဝယ်လို့ရပါ့မလားမသိဘူး’

‘ဟေ့ ... ဗစ်တာက လက်မှတ်ဝယ်ခဲ့မယ် ပြောတယ်ကွ’

ကိုဘခက်သည် ဧည့်ခန်းပေါက်ဝတွင် ကျောပေးရပ်နေရာမှ အသာ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးကျော်ဒင်သည် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ကိုဘခက်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

‘ဟေ့ ... မောင်ဘခက်၊ လာလေကွာ ... လာပါကွ’

မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်သည် ကိုဘခက်ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုဘခက်သည် အခန်းတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်သွားလိုက်သည်။

ဦးကျော်ဒင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။

မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးက ဦးကျော်ဒင်နှင့် ကိုဘခက်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့် လိုက်သည်။

‘ထိုင်ကွာ ... မောင်ဘခက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ မ၊ရော ဘယ် သွားလဲ၊ ခေါ်စမ်း ... မော်’

မော်သည် ကိုဘခက်အား ပြောင်စပ်စပ်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် အပေါ်ထပ် ဆီသို့ လှမ်း၍အော်လိုက်သည်။

‘မ၊ရေ ... မ ... ဒက်ဒီခေါ်နေတယ်ဟေ့’

ကိုဘခက်သည် ဦးကျော်ဒင်အနီးမှ ဆိုဖာတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်။

ဦးကျော်ဒင်က သူ့သမီးများကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟောဒါက သမီးအကြီးဆုံး မွန်၊ ဆေးကောလိပ်မှာ နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်နေပြီ၊ သူက အငယ်ဆုံး မော်တဲ့။ ဥပစာ ပထမနှစ်မှာ တက်နေတယ်’

ကိုဘခက်သည် မွန်နှင့် မော်ကို အကဲခတ်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ မွန် သည် သေးသွယ်သော ကိုယ်လုံးရှိသည်။

ဆရာဝန်မလောင်းဟု ဆိုရသော်လည်း သူ့အသားအရေမှာ ဖျော့တော့ နွမ်းနယ်လှသည်။

သို့သော် မွန်၏မျက်နှာကလေးကား ချစ်စရာကောင်းသည်။ မျက်လုံး ကလေးများက ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သည်။ ဝတ်စားပုံမှာလည်း ခပ်ရိုးရိုးပင်။

မော်ကား မွန်နှင့် ညီအစ်မဟု ဆိုရသော်လည်း ရုပ်ချင်းမဆင်လှပေ။

မွန်က မျက်နှာသွယ်၍ မော်က မျက်နှာဝိုင်းဖြစ်သည်။ ပွနေသော ဆံပင်များက သူ့ပခုံးထက်တွင် ဝဲပျံ့နေသည်။ နီနေအောင် ဆေးဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းပါးကလေးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နှုတ်သွက် လျှာသွက် ရှိမည်ကို အကဲခတ်မိသည်။

မော်သည် ကိုဘခက်အား မချိုမချင်မျက်နှာဖြင့် ခိုး၍ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအတွင်းမှာပင် ဖြူဖြူဝဝ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် မ,သည် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာကြသည်။

မိန်းမကြီးသည် အနားသို့မရောက်ခင်ကပင် ဦးကျော်ဒင်အား လှမ်း၍ ရန်တွေ့လိုက်သည်။

‘ရှင့်မလဲ သွားရင် နေရာ၊ ကြာမယ်ဆိုရင်လည်း ကားပြန်လွှတ်လိုက်ရောပေါ့။ ဒေါ်သန်းနွဲ့က တစ်ချက်ခွဲကတည်းက ဖုန်းဆက်ခေါ်နေတာ။ ဒီနေ့ စနေနေ့ဆိုတော့ ဝိုင်းကောင်းတယ်ရှင့်’

ဦးကျော်ဒင်သည် ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ရင်း နေရာမှထလိုက်သည်။

မော်က သူ့အမေနားသို့ ခုန်ပေါက်၍သွားလေသည်။

‘သမီးတို့ကို မုန့်ဖိုးပေးနော်’

ဦးကျော်ဒင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်လိုက်ရင်း စားပွဲဘေးတွင် ပတ်၍ လျှောက်နေတော့သည်။

‘ကဲ ... နေစမ်းပါကွာ၊ အခုသွားမယ့် မင်းဝိုင်းက မပြီးသေးပါဘူး။ မိုးလင်းမှာပါ၊ ကဲ ... သမီး ထိုင်စမ်း၊ မောင်ဘခက်ရေ ... အဲဒါ ဦးသမီး အလတ်ကွဲ့၊ မ,လို့ခေါ်တယ်။ သူက ဘီအေအောက်တန်းမှာ ...’

ကိုဘခက်သည် မ,ဟူသော နာမည်ကို ကြားလိုက်ကတည်းကပင် စိတ်ထဲတွင် ဆန်းနေသည်။

မ,သည် မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ကိုဘခက်အား မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်သည်။

မ,သည် မွန်နှင့်လည်းမတူ၊ မော်နှင့်လည်း မဆင်။ မ,သည် အသားညိုသည် တုတ်တုတ်ခဲခဲရှိသည်။ သို့သော် ခါးနှင့်ရင်က ချို၍ ကြည့်လှသည်။

မျက်ခုံးထူသည်။ နှုတ်ခမ်းထူသည်၊ မျက်လုံးကလေးများသည် အရည်လဲ၍ နေသည်။

ပြုံးလိုက်သည့်အခါ သွားတက်ကလေးများ ပေါ်လာတတ်သည်။

ဒါကိုကပင် တစ်မျိုးချစ်စရာ ကောင်းသည်။
ကိုဘခက်သည် မ,ကို အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။
မ,သည် ကိုဘခက်၏အကြည့်ကိုပင် ရှက်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာလွဲသွားလေ
သည်။

ဦးကျော်ဒင်က သူ့ဇနီးဘက်သို့ ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ရင်း ကိုဘခက်နှင့်
မိတ်ဆက်၍ပေးလိုက်သည်။

‘ဒါက ဦးမိန်းမ ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်တဲ့၊ ဦးကတော့ မယုံပါဘူး၊ သူတို့အမျိုး
ကို သန့်သတဲ့ကွာ။ အမှန်တော့ ရန်ကုန်သူတွေဆိုတာ အမျိုးသန့်တာ ခပ်ရှား
ရှားပဲကွ’

ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်သည် ဦးကျော်ဒင်အား မျက်စောင်းခဲ၍ ကြည့်လိုက်
သည်။

‘စကားကောင်းပြောနေရင် မဖောက်စမ်းနဲ့’

ဦးကျော်ဒင်သည် တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်ရင်း ကိုဘခက်နှင့်
ဒေါ်ခင်မျိုးသန့် ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

‘သူက မောင်ဘခက်ကွ၊ ကနေ့ ပြိုင်ပွဲရုံမှာ ရုံးတာနဲ့ တယောကို ရိုက်ခဲ့
ပြီး ထွက်လာတဲ့သူငယ်ပေါ့။ အညာကလာတာ၊ ဒီမှာ အသိမိတ်ဆွေလည်း
မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပညာကို ငါသဘောကျတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးတွေကို
သင်ပေးဖို့ ခေါ်လာခဲ့တာ။ ကဲ ... မောင်ဘခက်၊ အဲဒါ မင်းတပည့်တွေပဲ။
မ,ရေ ... အဲဒါ မင်းတို့ဆရာပဲ၊ မင်းသင်ချင်တဲ့စောင်းလည်း သူ ကောင်း
ကောင်း နိုင်တယ်။ ဒါထက် မောင်ဘခက် ... စောင်းပညာကို ဘယ်မှာသင်
ခဲ့တာလဲ’

‘ဆရာဦးဗေဒါရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ဆီမှာ သင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒေဝဏ္ဏန္ဒာ
ရဲ့ စောင်းပညာကို ဦးဗေဒါက ရလိုက်ပါတယ်။ ဦးဗေဒါရဲ့စောင်းပညာက
မန္တလေးမှာ အတော်အသင့် ကျန်ခဲ့ပါတယ်’

ဦးကျော်ဒင်သည် ကိုဘခက်စကားများကို အထူးအဆန်းသဖွယ် နား
ထောင်၍ နေသည်။

အမှန်၌ သူလည်း ဂီတပညာတွင် နှံ့စပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်တိုင် ပေါက်ရောက်အောင် မတီးတတ်သော်လည်း အဆိုဘက်
တွင် ဆရာစုံအောင် သင်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုဘခက်ပြောသောစကားများသည် သူ့အဖို့ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေတော့သည်။

‘ဦးဗေဒါက စောင်းရောတတ်သလား၊ ကျုပ်က ဆိုင်းပညာပဲ တော် တယ် မှတ်နေတာ’

‘ဦးဗေဒါဟာ သူမတူတဲ့ ဆိုင်းဆရာကောင်းဖြစ်ခဲ့သလို စောင်းဆရာ ကောင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စောင်းရဲ့စနစ်ကို သူ တကယ်သိခဲ့တဲ့ ဆရာ ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူ့ရဲ့စောင်းပညာဟာ အများတီးနေကြ တဲ့ နည်းတွေနဲ့ မတူပါဘူး’

‘ဟေ ... ဘယ်လိုခြားနားသလဲကွ’

‘ဒီမှာတီးနေတာ ကျွန်တော်သိရသလောက်ကတော့ စောင်းကို စန္ဒရား တီးသလို အပြေးတီး တီးနေတာများတယ်။ အနုစိတ် သိပ်မပါဘူးခင်ဗျ။ အမှန်တော့ စောင်းပညာဟာ အနုစိတ်လိုက်လေ နက်နဲလေပါပဲ။ စောင်း ပညာဆိုတာ ဘင်ဂျီများတီးသလို လုံးဖြတ်တွေတီးတိုင်း စောင်းပညာလို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။ ဒွန်ထန်ဒရန် ... စတဲ့ အနုစိတ်ကလေးတွေမှာ ပီအောင် လှအောင် တီးနိုင်မှ ပိုပြီးညက်ညောပါတယ်’

မ,သည် ကိုဘခက်ပြောသောစကားများကို စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။

ဦးကျော်ဒင်ကား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်သည် လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲဟေ့ ... သွားမယ်၊ အချိန်မရှိဘူး၊ မောင်အေးကိုခေါ်ပြီး ဒီသူငယ် အတွက် အခန်းတစ်ခုရှင်းခိုင်းပေါ့၊ မောင်အေးရေ ...’

‘ခင်ဗျာ ... လာပြီ မမ’

မောင်အေးသည် နောက်ဖေးခန်းမှ အပြေးထွက်ပြီးလျှင် ဒေါ်ခင်မျိုးသန့် ဘေးတွင် ကိုယ်ကိုညွတ်၍ ရပ်လိုက်သည်။

‘သူ့အတွက် အခန်းရှင်းပေးလိုက်၊ သံခုတင်တစ်လုံး ရှိတယ်မဟုတ် လား၊ အဲဒါခင်းပေး ... ကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ စတိုခန်းကို ဆရာက ရှင်းခိုင်းလို့ ရှင်းထားပါတယ်။ သံခုတင်တော့ မခင်းရသေးပါဘူး’

‘အေး ... သွားခင်းချေ၊ ကဲ ... မောင်ဘခက်လိုတာကို မောင်အေးကို ပြော၊ ဒီမှာတော့ မင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်တယ်။ သင်ရမှာတော့ သူတို့’

တင် မဟုတ်သေးဘူးဟေ့၊ မင်းဦးလေးပါ သင်ပေးရမယ်။ သူက ကလေးတွေ ထက် ပိုပြီး တီးတတ်ချင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူခေါ်ထားတဲ့ ဆရာတွေ ကတော့ စောင်းယူပြီး ရောင်းစားတာနဲ့၊ ငွေချေးပြီး ပြန်မပေးတာနဲ့ ... တကယ့် လူတွေချည်းပဲ၊ မင်းကတော့ ရိုးပုံပါပဲ'

'ကဲ ... ခင်တော့ သွားတော့မယ်၊ ရုပ်ရှင်လိုက်မယ့်ကောင်မတွေ ပြင် တော့လေ'

မော်သည် ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်အား ဖက်လိုက်သည်။

'မော် လိုက်မယ် မာမိ ... မုန့်ဖိုးပေးလေ၊ သမီးတို့ မုန့်ဖိုးပေးရင် မာမိ အမြဲတမ်း ဖဲနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ ပေးပါ မာမိရာ'

'အေးပါကွယ်၊ သွား အဝတ်လဲချေ'

'ဟေး ... ဒါမှ တို့မာမိကွ၊ လာဟေ့ မွန်၊ သွားမယ်လေ၊ မ၊ရော ဘာ လုပ်နေတာလဲ'

'ငါက ပြင်ဖို့မလိုပါဘူးကွဲ့၊ ဒီအတိုင်းလိုက်မှာ။ မ၊ရော လိုက်မယ် မဟုတ်လား'

မ၊သည် ဦးကျော်ဒင်ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုဘခက်ကမူ မ၊ကိုပင် မသိမသာ အကဲခတ်နေမိသည်။

မ၊သည် ဣန္ဒြေရသည်။

အတွင်းစိတ်ကို အပြင်၌ပေါ်၍မလာအောင် ချုပ်တည်းနိုင်စွမ်း ရှိသူဖြစ် သည်။

ခဏအတွင်း တွေ့ရသော်လည်း ကိုဘခက်အဖို့ မ၊ကလွဲ၍ ကျန်လူ အားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်ကို အကဲခတ်လိုက်နိုင်သည်။ မ၊၏ အတွင်းစိတ်ကား ရုတ်တရက် အကဲခတ်၍ မရနိုင်ချေ။

ဦးကျော်ဒင်သည် ပွင့်လင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

လောကတွင် ပျော်ပျော်နေ၍ သူ ဝါသနာပါရာကိုသာ လုပ်လိုသူဖြစ် သည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်က အထက်တန်းလွှာတွင် ဝိုင်းဖွဲ့၍နေလိုသူဖြစ်သည်။

ယောက်ျားအပေါ်တွင် ဩဇာပေးတတ်သည်။ အိမ်တွင်းအုပ်ချုပ်မှုကို လေးလေးနက်နက်တွေးသူမဟုတ်၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန်သာ နေတတ်သူဖြစ် သည်။

မော်ကား ကလေးဆိုးလေးဖြစ်သည်။ အပျော်အပါး ခုံမင်သည်။

အနောက်တိုင်းဆန်သည်။

မိဘကို ကလေးဆိုးကလေးကဲ့သို့ နွဲ့ဆိုးဆိုးကာ သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်မည့်သူကလေး ဖြစ်သည်။

ခဏအတွင်းပင် တွေ့ရသော်လည်း လူအားလုံး၏ အတွင်းစိတ်ကို အကဲခတ်လိုက်နိုင်သည်။ သို့သော် မ,ကိုကား အကဲခတ်၍မရချေ။ မ,သည် အနေအထိုင် ကျစ်လျစ်သည်။ သိပ်သည်းသည်။ သူ့စိတ်ကိုသူ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မ,ကို အကဲခတ်ရသည်မှာ မလွယ်လှပေ။

ယခုလည်း မွန်နှင့် မော်က ရုပ်ရှင်သွားရန် ဟန်ပြင်နေချိန်ဝယ် မ,သည် ခပ်အေးအေးပင် ဦးကျော်ဒင်ကိုကြည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။ သူ့စိတ်အလို တစ်ခုတည်းကို လိုက်မည့်သူမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်လှသည်။ ဦးကျော်ဒင်က အလိုက်သိစွာပင် ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

‘သမီးလည်း ကြည့်ချင် လိုက်သွားပေါ့၊ ဖေဖေမှာ အဖော်ရှိပါတယ်။ မောင်ဘခက်ကို စောင်းတီးခိုင်းမယ်’

‘မ, မကြည့်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဇာတ်လမ်းကောင်းတဲ့ကားလာမှပဲ ကြည့်တော့မယ်’

မော်သည် မ,ကိုကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းကို ရွဲ့လိုက်သည်။

‘အမယ် .. ပက်ဘွန်းသီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ဆယ်တန်တယ်ဟေ့၊ မကြည့်ချင်နေ၊ တို့တော့ ဘာနာဒင်းပဲ၊ အိုဘာနာဒင်း ... အိုးအို ... အိုး ... အိုး ... ဘာနင်ဒင် ... မော်သည် ဖင်ကလေးကိုလှုပ်၍ ဘာနာဒင်းသီချင်းကို တုန်တုန်ယင်ယင် ဆွဲငင်ဆိုလိုက်သည်။ မွန်သည် မော်ကိုကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

မ,က မတုန်မလှုပ်ဖြင့် မော်ကိုသာ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်သည် ဧည့်ခန်းဘေးရှိ မှန်ရှေ့တွင်ရပ်၍ သူ့ကို အရိပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအတွင်း အိမ်ရှေ့မှ ကားတစ်စီးရပ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

မော်သည် တံခါးသို့ ပြေးသွားလေသည်။

‘ဟေ့ ... ဗစ်တာလာပြီ ဗစ်တာ မွန်ရေ ...’

မွန်သည် နောက်သို့လိုက်သွားပြန်သည်။ ဧည့်ခန်းသို့ ဘောင်းဘီရှည် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် အင်္ဂလိပ်ကပြားဆန်ဆန် လူတစ်ယောက် ဝင်၍လာသည်။ မွန်က အင်္ဂလိပ်လို အပြစ်တင်လိုက်သည်။

‘သိပ်နောက်ကျတယ်ကွယ်၊ မွန်က ချိန်းထားရင် အချိန်မှန်မှ ကြိုက် တယ်၊ အချိန်မမှန်ရင် သိပ်စိတ်ဆိုးတယ်’

ဗစ်တာသည် မွန်၏ခေါင်းကိုသာ ပွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ချောလိုက်သည်။

‘အဘိုးကြီး ကားပြန်မလွတ်လို့ နောက်ကျတာပါမွန်ရာ၊ ကိုယ့်အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကားမရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်လာမလဲ’

ဗစ်တာက ချောလိုက်သည့်တိုင်အောင် မွန်က ကျေနပ်ပုံမရသေးချေ။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ကျတာက နောက်ကျတာပဲ။ ကားမရှိရင် ဒီအ တိုင်းလာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် တက္ကစီငှားလာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အပြစ်ကို ဆင်ခြေပေးတာတော့ မွန် မကြိုက်ဘူး’

‘ကဲပါကွာ ... ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကိုယ့်အပြစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ် ကွယ်၊ ကဲ ... အချိန်မရှိဘူး သွားမယ်’

မော်သည် အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်သွားလေသည်။ ဒေါ်ခင်မျိုးသန့် သည် ဗစ်တာကို လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ကဲ ... ဗစ်တာ၊ မင်းရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ နို့မို့ အန်တီက အသွား အပြန် လိုက်ပို့နေရမှာ၊ ကဲ ... မွန်ရေ၊ မာမိသွားမယ်နော်၊ ရော့ ... မော့ကို တစ်ဆယ်၊ မင်း တစ်ဆယ်’

ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်သည် လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ဆယ်တန်နှစ်ချပ်ကို ထုတ်၍ ပေးလိုက်သည်။

‘ဒေါက်တာမကြီးတစ်ယောက်လုံး လုပ်ပြီးကွာ ... အပြင်ထွက်တာ တောင် ငွေတစ်ဆယ်တည်းနဲ့တော့ ရှက်ပါတယ်ဟေ့၊ ကိုယ်တို့တော့ အတူ မသွားဘူးကွ’

‘အဲမယ် ... ဗစ်တာက မြှောက်ပေးမနေစမ်းပါနဲ့၊ မွန်မှာ ပိုက်ဆံ အများ ကြီးရှိတယ်။ သူ့ဒက်ဒီဆီက ညှစ်ထားတာ တစ်ရာလောက်ရှိတယ်ကွ ...’

‘ဪ ... ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် မွန် ဒီနေ့ ဒကာခံမယ်ပေါ့’

မွန်သည် ဗစ်တာကို မျက်စောင်းခဲ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဗစ်တာက အသံပြဲကြီးဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

‘သူဌေးကိုတော့ ကြေးမပါနိုင်ဘူး ဆရာ၊ ဗစ်တာတို့က သူဌေးတွေ မဟုတ်လား’

ဗစ်တာ ပခုံးကိုတွန့်၍ အသံဝါကြီးဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

မော်သည် ကြော့နေအောင်ပြင်၍ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်း၍လာပြီးလျှင် ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်၏လက်ကို အတင်းဆွဲထားလိုက်သည်။

‘အံ့မယ် ... မာမိက လစ်မလို့၊ ဘယ်မလဲပိုက်ဆံ’

‘မွန်ဆီမှာ ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ တစ်ယောက်တစ်ဆယ်’

သည်တော့မှ မော်က ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်၏ပါးကို ခုန် နမ်းလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မျိုးသန့် ထွက်သွားသောအခါ ဗစ်တာသည် ဦးကျော်ဒင်အား လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘အန်ကယ် ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး’

‘အေး ... အေး ... စောစောတော့ ပြန်ကြဟေ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ စိတ်ချပါ’

‘အပြန် လေဟာပြင်ဈေးဝင်ပြီး ခေါက်ဆွဲစားမယ် ဒက်ဒီ၊ ဗစ်တာက အားလုံးဆပ်ပလိုင်းလုပ်မှာနော် ဗစ်တာ’

မရဘူးကွ၊ မော့ဆီက တစ်ဆယ်ကုန်အောင်တော့ ညှစ်ရမယ်၊ တစ် ဆယ်ကုန်မှ ကိုယ်က လိုတာစိုက်မယ်’

မော်သည် နှုတ်ခမ်းစု၍ ခြေကိုဆောင့်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ ဗစ်တာက မတရားဘူး၊ သူများ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ တစ်ဆယ်လေးကို တော့ အညှဉ်းမခံနိုင်ဘူး၊ မွန်ကိုညှဉ်းပါလား၊ မွန်ကျတော့ မညှဉ်းဘဲနဲ့ ဒီက ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်မယ်နော် ဟင်း ...’

‘ရှား ... ကောင်မလေး အရူးလား၊ ဒက်ဒီကြားသွားမယ်’

မွန်က မော့ကို မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ဟန့်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ မော်သည် လျှာကလေးကို ထုတ်၍ မျက်လုံးပြူးပြလိုက်သည်။

ကိုဘခက်သည် ဦးကျော်ဒင်နှင့် စကားပြောနေရာမှ မွန်တို့စကားဝိုင်းကို တစ်ချက် နားစွင့်လိုက်မိသည်။ မ၊ကမူ မွန်တို့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ ဦးကျော်ဒင် နှင့် ကိုဘခက်တို့ပြောနေသော ဂီတအကြောင်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားဟန်ရှိ သည်။

ခဏကြာလျှင် ကားထွက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဗစ်တာနှင့် မော်

တို့၏ ရယ်သံသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လွင့်၍ဝင်လာသည်။ ဦးကျော်ဒင်ကား သူပြောလိုသော စကားကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ ပြော၍နေတော့သည်။

‘အေးဟေ့ ငါ့သမီးတော့ စောင်းပညာကို ကောင်းကောင်းတတ်အောင် အသင်ခိုင်းရမယ် ... နော် သမီး၊ သင်မယ်မဟုတ်လား’

မ,သည် ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်၍ပြလိုက်သည်။ မ,၏ အမူအရာမှာ အေး စက်စက် နိုင်လှသည်။

သို့သော် ဂီတအကြောင်းကို ဆွေးနွေးနေကြသည်ကိုပင် ခုလောက် ထိုင်၍ နားထောင်နေသည်က သူ၏ဝါသနာကို အကဲခတ်နိုင်ပေသည်။

ကဲ ... မောင်ဘခက်လည်း ညောင်းရင် အခန်းမှာလှဲနေကွာ၊ စန္ဒရားတီး ချင်လည်းတီး၊ စောင်းလည်းရှိတယ်။ တီးတာမူတ်တာတော့ အားမနာနဲ့ဟေ့၊ ဒီအိမ်မှာ ဒါကြောင့် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူး။ ညလည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အထိ ဆိုနိုင်တယ်၊ တီးနိုင်တယ်။ ဦးတို့က အားလုံး အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ကြတာ ပဲ။ ဘာမှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူး။ ကြားလားဟေ့ ... မောင်ဘခက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပါရင် မိုးလင်းထိုင်ပြီး တီးတတ် တယ်’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်တို့တောင် တစ်ည၊ နှစ်ည မိုးလင်းပေါက် ဖဲဝိုင်းမှာ ထိုင်သေးတာပဲ။ ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ကိုယ်ပေါ့။ ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ပါ တုန်း လုပ်ရင် ကောင်းတာပဲဟေ့။ စိတ်လည်းချမ်းသာတယ်။ ဒီမှာတော့ ဘာ မှ အားနာစရာမရှိဘူးဟေ့။ မောင်အေးရေ ... ဟေ့ ... မောင်အေး’

‘လာပြီ ... ဆရာ’

ဦးကျော်ဒင်သည် ယွန်းသေတ္တာထဲမှ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက် သည်။ မ,သည် စီးကရက်ငွေဘူးကို ကိုဘခက်ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။

‘မင်း အခန်းရှင်းပြီးပြီလား၊ ခုတင်ရော ခင်းပြီးပြီလား’

‘ပြီးပါပြီဆရာ၊ အားလုံးပြီးပါပြီ။ အိပ်ရာခင်းပြီးပါပြီ’

မ,သည် မောင်အေးကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

‘စားပွဲနဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရွှေ့ပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ မောင်အေး သွယ်တတ်ရင် မီးပလပ်ပေါက်ရှိတယ်၊ စလောင်းရယ်၊ မီးလုံးရယ်၊ ကြိုးရယ်၊ သွားဝယ်ပြီး ဆင်ပေးလိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ’

မ၊သည် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှ ဆယ်တန် နှစ်ရွက်ကို မောင်အေးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ကိုဘခက်သည် နေရာမှ ထလိုက်သည်။

နောက်ဖေးပေါက်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော သူ့အခန်းဆီသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

သူ့အခန်းတွင်း၌ကား သံခုတင်တစ်လုံးနှင့် အိပ်ရာအသင့်ခင်းထား သည်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုဘခက်သည် ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန် တွေး၍ပင် မယုံနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

ထွက်လာစဉ်က ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ယုံကြည်ရာ လုပ်ရလျှင် တော် ပြီဟူသော သတ္တိဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။

သို့သော် တကယ့်လက်တွေ့တွင် မလွယ်လှပေ။ တက်လမ်းကို ရှာရာ ၌ အစွမ်းအစတစ်ခုတည်းနှင့် မလုံလောက်သေးသည်ဟု တွေ့ရသည်။

ဂီတသုခုမအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဦးဘရီ၏စကားများကို ပြန်၍ကြား ယောင်မိသည်။

ကိုဘခက်သည် စိတ်ထဲရှိသမျှကို ထိမ်ချန်ထားတတ်သူ မဟုတ်သည့် အတိုင်း သူ၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ဦးဘရီအား ဖွင့်၍ ပြောလိုက်မိသည်။

‘ကျွန်တော်တော့ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ရရင်လည်းရပေါ့၊ မရလည်း မြို့ကိုတော့ မပြန်ချင်တော့ဘူးခင်ဗျ၊ ရန်ကုန်မှာ နာမည်တစ်လုံးရမှ ပြန်ချင်ပြန်မယ်’

ဦးဘရီသည် ကိုဘခက်၏စကားကို နားထောင်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ကိုဘခက်၏သတ္တိကို ချီးကျူးသော်လည်း တကယ့်လက်တွေ့တွင် အနုပညာ ရှင်တစ်ယောက်အတွက် အောင်မြင်ခြင်းသည် စိတ်ထင်သလောက် မလွယ် လှသည်ကို ဦးဘရီက သိထားပြီးဖြစ်သည်။

‘မင်းပညာနဲ့ သတ္တိတော့ ချီးကျူးပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်မှာ လွယ်လွယ်နဲ့ မတိုးနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ငါတို့ကိုကြည့်ကွာ ...၊ အရင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက ဂီတာဘရီဆိုပြီး နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေခဲ့တာ။ မင်းတို့အထင်တော့ ငါတို့ဟာ ဒီအလုပ်နဲ့ သိပ်ကြီးပွားနေပြီလို့ ထင်မှာပေါ့။ ဝေးသေးတယ်ဟေ့ ... ရုံးမှာ အထက်တန်းစာရေးလေး ရပေလို့ မငတ်တာ ဟေ့။ ဒါနဲ့သာ လုပ်စားရင် ငတ်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။ နာမည်ကြီးသမျှ ငတ် တယ်ဆိုတာ တို့ပညာပဲကွ’

ဦးဘရီက အရိုးတိုင်း ဂီတသမားတစ်ယောက်၏ အကျပ်အတည်းနှင့် ရုန်းကန်ရပုံကို ဖွင့်ပြောလိုက်သော်လည်း ကိုဘခက်ကမူ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိချေ။

‘ကျော်စောခြင်းနဲ့ ငွေဟာ တခြားစီပဲဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တတ်တဲ့ပညာကို တိုင်းပြည်တင်ပြခွင့် ရရင် တော်ပြီ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် သီချင်းရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ မြို့မငြိမ်းလို သီချင်းရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ရင် တော်ပြီ။ သူ့လိုပဲ ဒုက္ခထဲမှာ နစ်ပြီး သေချင်သေပါစေ၊ ကျွန်တော်ပြုစုချက်ကို လက်ခံတဲ့ ပရိသတ်ရှိလာရင် တော်ပြီ။ ငတ်တာ မဆန်းပါဘူး၊ သူတောင်းစားတောင် ဘာယုံ ကြည်ချက်မှ မရှိဘဲ နေ့စဉ် တောင်းစားနေကြသေးတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့လို ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်အတွက်ဆိုရင် တောင်းစားပြီး လုပ်နေလည်း ရှက်စရာ မလိုပါဘူး။ နိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ ပြည်သူ့အထောက်အပံ့ ရန်ပုံငွေတွေ ကောက်ပြီး နိုင်ငံရေး လုပ်စားသေးတာပဲ။ ဘာထူးလဲ ... ကျွန်တော်တို့လည်း တိုင်းပြည်ရဲ့ အနုပညာအတွက် လုပ်တဲ့နေရာမှာ စားစရာမရှိရင် တယောထိုးပြီး တောင်းစားမှာပေါ့’

ဦးဘရီသည် ကိုဘခက်၏စကားများကို သဘောကျဟန်ဖြင့် အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည်။

‘အေးပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုသာ လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းဟာ ဂီတသူရဲကောင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားတောင် အမှီရှိမှ ပွင့်တယ်ကွ။ ပြီးတော့ ဂီတပညာရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အောင်မြင်ဖို့ဆိုတာက အချိန်အခါသင့်ဖို့လိုတယ်။ အသိုက်အဝန်းလည်း လိုတယ်။ မြှောက်စားပေမယ့် အမှီသဟဲလိုတယ်။ အရည်အချင်း တစ်ခုတည်းအားကိုးလို့ မရဘူးဟေ့။ မင်း ဝင်ကြည့်တော့ သိလာလိမ့်မယ်’

ဟုတ်ပေသည်။ ဦးဘရီ၏စကားများသည် ကနေ့ မငြင်းနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ဂီတပညာသည် တစ်ယောက်အတွက် နာမည်တစ်လုံးရရန် အမှီသဟဲလိုကြောင်းကိုလည်း တွေ့ခဲ့ပေပြီ။ အသိုက်အဝန်းလိုကြောင်းလည်း နားလည်ခဲ့ပေပြီ။ အမှန်တော့ ဂီတနယ်တွင် ရုန်းကန်ရသည်မှာ မည်မျှ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည်ကို ဂီတသူရဲမအတွင်းရေးမှူး ဦးဘရီက သူ့ထက် ပိုနားလည်ပေလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့်လည်း ဦးဘရီပြောသောစကားများသည်

သွေးထွက်အောင် မှန်ကြောင်း ကနေ့ပင် တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ဂီတပညာနှင့်ပတ်သက်၍ ဂီတအဖွဲ့အစည်းတွင်းမှ မသန်ရှင်းမှုများ၊ ဂိုဏ်းဂဏစွဲမှုများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲမှုများ ရှိလျှင်၊ တခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် တွဲ၍ လာလျှင် ပို၍ဆိုးတော့မည်ကို တွေးရင်း ရင်လေးမိသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကိုဘခက်အဖို့ တစ်ထောက်နားရန် နေရာတစ်ခုကား ရခဲ့ပြီ။ သည်နေရာမှာပင် တစ်ထောက်နား၍ မိမိရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သို့ အရောက် မည်သို့သွားရမည်ကို လမ်းစရုာရပေတော့မည်။ ဦးဘရီပြောသည့် အတိုင်းဆိုလျှင်လည်း မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နားရန်စခန်းတစ်ခုရသည်။ အမှီ သဟဲအဖြစ် ဦးကျော်ဒင်လို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်း ရှိသည်။ သည်ဘဝရောက်မှ တော့ ကြောက်စရာမလိုတော့ချေ။

‘ကျော်စောခြင်းမရခင် ပညာသည်ဆိုသည်မှာ ဒုက္ခခံခြင်းပင် ဖြစ် သည်ဆိုသည်ကိုလည်း ကိုဘခက်က နားလည်ထားလေသည်။ သူမတူ အောင် ကျော်ကြားသူများပင် ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ၍ ဘဝကို ကြေကွဲဖွယ်ရာဖြင့် သာ အဆုံးသတ်ကြရသည်မဟုတ်လား။ သည်လို ပညာရှင်ကြီးများဘဝကို ကြားသိတွေ့မြင်ရပြန်တော့လည်း ကိုဘခက်အဖို့ရာတွင် သူတို့၏ဒုက္ခထက် ဆယ်ပြန်တွေ့စေဦးတော့ အားလျှော့ရန်အကြောင်း မရှိတော့ချေ။

ကိုဘခက်သည် ဘဝရှေ့ရေးကိုတွေးရင်း စိတ်ကို ပို၍တင်းထားလိုက် သည်။ ဧည့်ခန်းဆီမှ စန္ဒရားသံသည် အခန်းတွင်းသို့ လွင့်ပျံ့၍လာသည်။ တီးဟန်က မရင့်သေးမှန်း အကဲခတ်၍ရသော်လည်း လက်ကျသန်သည်။ နုသည်၊ နွဲ့သည်။ စက်ခလုတ်ကိုနှိပ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ခံစားချက်နှင့် ပေါ်လာ သော ဂီတသံမှန်း သိလိုက်သည်။

လက်သံကို ကြားရုံမျှဖြင့် မ၊၏လက်သံမှန်း အတတ်သိလိုက်သည်။ မ၊၏လက်သံသည် သူ၏အတွင်းစိတ်ကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပါတကား။

မ၊သည် ကိုဘခက်ရှေ့တွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်လိုက်သည်။ စောင်း ကို တစ်ကြိုးချင်း စမ်းလိုက်သည်။ သူသည် ဆရာရှေ့မှောက်သို့ ရောက်နေ သော တပည့်ငယ်ကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ကိုဘခက်သည် စည်းနှင့် ဂျပံကိုကိုး

လိုက်ပြီးလျှင် ဂီတဝိသေခနီစာအုပ်ကို လှန်လိုက်သည်။

‘စောင်းကိုသင်ရင်တော့ ထံတျာတေရှင်က စ,ပြီး သင်ရလိမ့်မယ်’
မ,သည် စောင်းကို ငုံ့၍စမ်းနေရာမှ ကိုဘခက်ကို မော့၍ကြည့်လိုက်
သည်။ ပြီးမှ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ကြိုးခံအကွက်ကျဲကို တီးပြီးလျှင်
ထံတျာတေရှင် သီချင်းကို ဆက်၍တီးလိုက်သည်။

ကိုဘခက်သည် မ,၏အပြုအမူကို နားလည်မိသည်။
ထံတျာတေရှင်က စ,၍သင်ရမည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းကို မ,က ကျေနပ်
ဟန် မတူပေ။

ထို့ကြောင့် ထံတျာတေရှင်သီချင်းကို သူ ရနှင့်ပြီးကြောင်း လက်တွေ့
တီးပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘နေဦး ... နေဦး၊ ဒီအပိုဒ်တွေမှာ လွဲနေတယ်။ ထံတျာတေရှင်သီချင်းမှာ
အပိုဒ်ရှစ်ပိုဒ်ရှိတယ်။ ဝါးနဲ့တွက်ရင် ရှစ်ဝါးစီရှိတယ်။ အမှန်က ဘယ်သီချင်း
ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဝါးချက်စုံဖြစ်ရမယ်။ မ,မဖြစ်ရဘူး၊ မဖြစ်ပြီး မစုံရင် စည်းတော့
မကျိုးဘူး၊ ဒုံးကျိုးတယ်၊ ဒါဟာ မမှန်ဘူး’

မ,သည် ကိုဘခက်အား ကြောင်၍ကြည့်နေသည်။ ကိုဘခက်ပြော
သော စကားများကိုလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှင်းလှပေ။

‘သီချင်းကြီးတွေမှာ မူတွေကွဲနေတာကို မ, စိတ်ပျက်ဆုံးပဲ။ နောက်က
လိုက်ရတဲ့လူက ဘယ်မူလိုက်ရမှန်း မသိဘူး’

‘မူဟာ တစ်မူတည်းရှိတယ်။ ခု ကျွန်တော်ပြောတဲ့မူက တစ်ကမ္ဘာလုံး
သုံးတဲ့မူနဲ့လည်း ကိုက်တယ်။ မြန်မာနည်းနဲ့လည်း မှန်တယ်။ ဥပမာ ... ဒုံး
ဆိုတာက ဝါးချက်သဘောပဲ။ ကမ္ဘာမှာ စနစ်ကျတဲ့သီချင်းတွေ၊ တီးချက်တွေ
မှန်သမျှ ဝါးချက်ကိုတွက်ရင် ရှစ်ဝါး၊ ဆယ့်ခြောက်ဝါး၊ သုံးဆယ့်နှစ်ဝါး၊
ခြောက်ဆယ့်လေးဝါး ဒီလိုပဲ ရှိတယ်။ ခွဲလိုက်ရင် စုံကျန်တယ်။ မစုံရင် ဘို
အောက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဥပမာ ... ရေကင်းကိုတီးတော့ ပလုတ်တုတ်
တုတ်ဒူဆိုတဲ့ မောင်းချက်ကို သတိထားမိမှာပေါ့။ အဲဒီ ဒူ ... ဆိုတဲ့ မောင်းသံ
ဟာ နှစ်ဝါးမှာ တစ်ခါတီးတယ်။ ဒီတော့ ရှစ်ဝါးဆိုရင် လေးချက်တီးတယ်။
တကယ်လို့ ကိုးဝါးဆိုရင် ဒီမောင်းချက် ဒုံးချက်တွေဟာ တီးလို့မရဘူး။
တစ်ဝက်နဲ့ ကန့်လန့်တင်နေမယ်။ ဒါကြောင့် တီးချက်တွေ၊ သီချင်းတွေမှာ
ဝါးမစုံရင် ဒုံးကျိုးတယ်လို့ခေါ်တယ်။ စည်းမကျိုးဘူး၊ ဒုံးကျိုးတယ်ဆိုတဲ့

စကားဟာ ဒီကလာတာပဲ ...'

'ဒီတော့ ခင်ဗျားတီးတာဟာ ကိုးဝါးဖြစ်နေတယ်။ ကဲ ... ကျွန်တော် တီးပြမယ်၊ ခင်ဗျား စီးလိုက်ပြီး မှတ်ပေတော့'

မ,သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကိုဘခက်အား ငေး၍ကြည့်နေမိ သည်။

ကိုဘခက်၏စကားများကိုကား ဘာမှ ငြင်းချက်မထုတ်နိုင်တော့ချေ။ လက်ထဲမှစောင်းကိုသာ ကိုဘခက်အား လှမ်းပေးလိုက်ရတော့သည်။ ကိုဘခက်သည် စောင်းကိုယူလိုက်ပြီးလျှင် ကျင်လည်စွာ စမ်းလိုက် သည်။

မ,က အလိုက်သိစွာပင် စည်းကို ကောက်၍ကိုင်လိုက်သည်။
'စည်းနဲ့ဝါး ... စည်းနဲ့ဝါး'

'ထံတျာတေရှင် x x ထံတျာတေရှင် x x ဒရန် x x ဒရန် x x ထံတျာ တေရှင်'

မ,သည် ကိုဘခက်တီးသော အကွက်များကို အာရုံစိုက်၍ မှတ်ထား လိုက်သည်။

ကိုဘခက် တစ်ခေါက်ဆုံးသွားလျှင် မ,သည် အားကျမခံ စောင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် ထံတျာတေရှင်ကို ကိုဘခက်တီးသည့်အတိုင်း တီးပြ လိုက်သည်။

ဦးကျော်ဒင်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ခဲ၍ ဇိမ်နှင့် နားထောင်နေသည်။

ကိုဘခက်ပြောသောစကားများကိုလည်း ကျေနပ်ဟန်ရှိသည်။ သီချင်း ဆုံးလျှင် နေရာမှထ၍ အနားသို့ရောက်လာသည်။

'ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... မောင်ဘခက်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် တို့မြန်မာဂီတ ဟာ နိုင်ငံခြားဂီတနဲ့ ဘာခြားသေးလဲ။ စည်းကျိုး ဒုံးကျိုးဆိုတာ သတိထားရ မယ်။ တချို့ပညာသည်တွေဟာ စည်း ဝါးလောက်ပဲ ဂရုစိုက်ကြတယ်။ ဒုံးကို ဂရုမစိုက်ကြဘူး။ သမီးရေ ... ရပြီးသားဆိုပြီး မပေါ့နဲ့ဟေ့။ မောင်ဘခက်သင် တဲ့အတိုင်း အကုန်ပြင်ပြီးမှတ်ထား။ ကြားလား'

'ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ မ အားလုံးပြန်ပြင်နိုင်ပါတယ်'

မ,သည် ထံတျာတေရှင်ပင် နောက်တစ်ကျော့ပြန်၍ တီးလိုက်သည်။ ကိုဘခက်သည် စည်းလိုက်ပေးရင်း အနည်းငယ်မှားသော အဝင်အ

ထွက် အတွဲအဖက်ကလေးများကို ပြင်ပေးလိုက်သည်။ မ၊သည် ကိုဘခက် က နှုတ်ဖြင့်သတိပေးလိုက်လျှင် အလွယ်တကူလိုက်၍ ပြင်နိုင်လေသည်။

‘ကဲဟေ့ ... မောင်ဘခက်၊ ဦး အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မ၊နဲ့ မော့ကို တော့ ဖိဖိစီးစီး သင်ပေးပါကွယ်။ မွန်က ဒီနှစ် ကျောင်းစာက အရေးကြီးနေ တယ်။ ကောင်းကောင်းသင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဦးကျော်ဒင် ထွက်သွားသောအခါ မ၊သည် နောက်တစ်ကျော့ပင် ဆုံး၍ သွားပြန်သည်။

‘မ၊ ဒီသီချင်းရပါပြီဆရာ၊ နောက်တစ်ပုဒ်တက်ရမလား’

‘သီချင်းတက်ရာမှာ လောဘမကြီးနဲ့ ဒီသီချင်းကို သုံးရက်ကြေအောင် တက်ပြီးမှ နောက်တစ်ပုဒ်ကို တက်ရမယ်’

မ၊သည် ကိုဘခက်ကို စိုက်၍ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကား ကျေနပ်ပုံမရချေ။ ရပြီးသားသီချင်းကို ထပ်၍တီးနေသည်ကိုလည်း ငြီးငွေ့မိလေသည်။

‘မ၊ သီချင်းတွေတက်ပြီးသားပါ ဆရာ၊ ထံတျာ၊ သီတာ၊ သာယာ၊ ဝေဘာ၊ ထွေတလာအထိ တက်ပြီးပြီ’

ကိုဘခက်သည် မ၊ကိုမကြည့်ဘဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘တက်ပြီးပေမယ့် ပြန်ဆေးရမှာပဲ၊ ကျုပ်သင်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ကြိုက်တဲ့စနစ်အတိုင်း ပြုပြင်ရမှာပဲ’

ကိုဘခက်၏ ပြတ်တောင်းလှသောစကားကြောင့် မ၊မှာ အခံရခက် သလို ရှိတော့သည်။

‘ဒီလိုသာ ပြင်နေရင်တော့ ဆရာ၊ ဘယ်တော့မှ ဆုံးတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး လိုက်ပြီး ပြင်နေရမှာပေါ့’

‘ထံတျာတေရှင်ဟာ ဂီတရဲ့သဒ္ဒါပဲ။ အခြေခံဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုကြေရင် သဘောပေါက်ရင် နောက်သီချင်းတွေအတွက် မခက်တော့ ဘူး။ ဒါထက် ခင်ဗျားက ကြည့်တော့သာ ပျော့ပျော့ညက်ညက်နဲ့ တော်တော် ခေါင်းမာပုံ ရတယ်’

‘ရှင် ... မ၊ကို ခေါင်းမာတယ် ... ဟုတ်လား။ ခေါင်းမာတယ်ပဲ ထားပါ ဦး။ မ၊ခေါင်းမာတာနဲ့ ထံတျာတေရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဆရာ’

‘ဆိုင်လို့ ကျုပ်ပြောနေတာပေါ့၊ မဆိုင်ဘဲ လေကုန်ခံပြီး စကားမပြော

တတ်ဘူး။ ခင်ဗျားစိတ်ဓာတ်ကိုသိမှ သင်ပြရတာ အဆင်ပြေမှာပေါ့။ ဒါထက် နေပါဦး၊ ခင်ဗျားနာမည်က မ၊တစ်လုံးတည်းပဲလား မ၊ဆိုတာ ရှေ့ကခံတဲ့ အလုံးပဲ။ သူ့နောက်မှာ ပါရဦးမှာပေါ့။ မနီ၊ မဖြူ ... ဆိုတာမျိုးလိုပေါ့။ ခင်ဗျားနာမည်မှာရော မပါဘူးလား’

‘မ၊က တိုတိုပြတ်ပြတ်ပဲကြိုက်တယ်။ ဖေဖေကလည်း ဒီလိုပဲကြိုက် တယ်။ ပြီးတော့လည်း လူတကာသုံးလို့ ရိုးနေတာလည်း မကြိုက်ဘူး၊ ကလက်အောင် ဆန်းနေတာလည်း မကြိုက်ဘူး၊ ရိုးရိုးနဲ့ ထူးခြားတာကို ကြိုက် တယ်။ မ၊ရဲ့ နာမည်ရင်းဟာလည်း ခေါ်ရိုးခေါ်စဉ်အတိုင်းခေါ်ရင် မမပေါ့။ ဒီ မ၊တစ်လုံးဟာ အလကားပိုနေတယ်။ ပြီးတော့လည်း မမဆိုတဲ့နာမည်ဟာ သူများအပေါ်မှာ စီးပိုးလွန်းတယ်၊ ဒါကြောင့် မ၊တစ်လုံးတည်း မှည့်ထားတာ’

ကိုဘခက်သည် စောင်းကိုစမ်းနေလိုက်သော်လည်း မ၊စကားများကို စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

‘ဒါပေမဲ့ မ၊ဆိုတဲ့နာမည်ဟာ ခင်ဗျားထင်သလို အကောင်းဘက်ချည်း တွေးလို့မရဘူး။ အဆိုးဘက်က တွေးရင်လည်းရတယ်။ မ၊ဆိုတဲ့ နာမည်က မွန်မြတ်တယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်၊ မေတ္တာဓာတ်ပါတယ်၊ မိုးရေလို အေးပြီး၊ မာလာပန်းလို မွှေးတယ်။ ဒါက အကောင်းဘက်ကတွေးလို့ ရတဲ့သဘော၊ အဆိုးဘက်ကတွေးရင် မ၊ဆိုတဲ့ နာမည်အရ မာန်မာနကြီးတယ် မောဟလွန် မယ်၊ မှိုင်းလိုမှူးဝေပြီး မီးလိုပူနိုင်တယ်။ ဒါထက်ဆိုးတာတွေပြောရရင် လူ တွေ့ မုန်းတတ်တယ်၊ မော်ကြွားတတ်တယ်၊ မောက်မာတတ်တယ်၊ မိုက်မဲ ယုတ်မာတတ်တယ်၊ အဆိုးဆုံးပြောရရင် မိစ္ဆာ ...’

‘ဒီမှာ ဆရာ၊ ဆရာ့ကို ဗေဒင်မေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စောင်းသင်နေ တာပါ’

‘အင်းလေ ... ကျုပ်ကလည်း ဗေဒင်ဟောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နာမည်တစ်ခုရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောနေတာပါ။ ဗေဒင်ကို ကျုပ်ကလဲ မယုံပါဘူး။ ဗေဒင်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံတဲ့လူတွေ မေးတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာမသိလို့ တခြားလူမေးတာဟာ အမှန်တော့ ရှက်စရာ အကောင်းဆုံး အလုပ်တစ်ခုပေါ့။ ကျုပ်ဘဝရဲ့ ဗေဒင်ကို သူများ မေးစရာ မလိုဘူး။ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ဟောနိုင်တယ်။ ကျုပ် ဘာဖြစ်မလဲ ဆိုတာ ကျုပ်အရည်အချင်းနဲ့ ကြိုးစားမှုက အဆုံးအဖြတ်ပေးမှာပဲ။ မမာ

မကျန်းဖြစ်ရင်လည်း ကျုပ် ဗေဒင်မမေးဘူး၊ ဆရာဝန်ဆီ သွားမှာပဲ’
မ,သည် ကိုဘခက်အား ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။
မ,စိတ်ထဲတွင်ကား လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် တွေ့နေသလို ထင်မိ
သည်။

‘ဆရာစကားအတိုင်းပြောရရင် ဆရာလည်း ကိုဘခက်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့
လိုက်အောင် အတော်ခက်မယ့်လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ပြောရဆိုရလည်း ခက်တယ်၊
ဆက်ဆံရတာလည်း ခက်တယ်။ နောက်ဆုံးကျရင် ဆရာကိုယ်တိုင် အခက်
တွေ့ရမှာပဲ’

ကိုဘခက်သည် မ,၏စကားကို နားထောင်ရင်း တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ
ပကတိ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခက်တာနဲ့ လွယ်တာ ဘယ်ဟာက တန်ဖိုးရှိလဲ။ ဥစ္စာပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊
အတတ်ပညာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် အဘက်ဘက်က ခက်တယ်။ လွယ်
လွယ်နဲ့ရရင် ဘယ်တော့မှ တန်ဖိုးမရှိဘူး။ အဲသလို မှန်ကန်တဲ့ ကျော်စောမှု
နဲ့ အောင်မြင်မှုကို လိုချင်ရင် အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ။ ဒီတော့
ကျုပ်အနေနဲ့ ခက်တယ်ဆိုတာကို တန်ဖိုးထားတယ်။ အခက်အခဲနဲ့လည်း
ရင်ဆိုင်ချင်တယ်’

မ,သည် ဘာမျှဆက်မပြောနိုင်တော့ချေ။ လုံးလုံးအလျှော့ပေးရမလို
ရှိတော့သည်။ အမှန်၌လည်း ရုတ်တရက်အားဖြင့် ကိုဘခက်ပြောသော စကား
များသည် ခံပြင်းစရာကောင်းလှသော်လည်း ပြန်တွေးလျှင် ငြင်းစရာ တစ်
ကွက်မရှိချေ။

ကိုဘခက်သည် သူ့စကားများကြောင့် ငြီးငွေ့သွားမည်ကို ရိပ်မိကာ
စောင်းကို ကောက်၍ကိုင်လိုက်သည်။ ကိုဘခက် စမ်းလိုက်သော စောင်းသံကို
ကြားလိုက်သောအခါ မ,သည် စောစောကပြောခဲ့သော စကားများကိုပင်
မေ့ပျောက်၍ သွားလေသည်။ စောင်းသံ၌သာ နစ်မြောနေမိသည်။ ကိုဘခက်
၏ စောင်းသံကား ခံညားသလောက် သိမ်မွေ့နူးညံ့လှသည်ကိုလည်း ခံစား
လိုက်မိသည်။

‘ကဲ ... စောင်းသံရဲ့အရသာကို ခံစားချင်ရင် ကျုပ် သီချင်းတစ်ပုဒ်
ဆိုပြမယ်၊ သင်ရိုးကြီး တတေတေတီးနေရတော့လည်း ငြီးငွေ့မှာပဲ။ နားမှာ
သာတဲ့သီချင်းကို နားထောင်လိုက်ရတော့ အလိုလို စိတ်ပါလားတယ် မဟုတ်

လား'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ'

ခုတစ်ကြိမ်တွင် မ,သည် ကိုဘခက်၏စကားကို အလိုလို ထောက်ခံမိ လျက်သား ရှိတော့သည်။ အမှန်တော့လည်း မ,ကိုယ်တိုင်က ကိုဘခက် လက်သံကို တစ်ပုဒ်လောက် နားထောင်ချင်သည်။ ကိုဘခက်သည် စောင်းကို စမ်းရင်းပင် သူတီးပြမည့် သီချင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြလေသည်။

'ခုတီးမယ့်ကြိုးက ရှေးကြိုးဟောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ ဘီလူးမ စည်းသံလို့ လည်း ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မယ်ဘွဲ့ထဲမှာ သူက ကရုဏာရသကို ပေါ်တယ်။ ကဲ ... ဝါးချပေး'

ကိုဘခက်သည် လွဲ၍နေသော ကြိုးဝိုင်းထဲသို့ အလျင်ဝင်လိုက်သလို မ,တီးနေသော စည်းချက်နှင့် အကိုက်ဝင်လိုက်သည်။ ကြိုးခံဆုံးလျှင် သီချင်း ကို ခပ်တိုးတိုးဆို၍ တီးလိုက်သည်။

'ကြိုင်မွေး x x လှိုင်ပြေးနယဉ်ကျေး x x ယဉ်ကျေးဖြူဖြူ x x မင်းလို အူ ငယ်ရာကိုပင်တည့်လေး x x ကြီးလို့မူယာ x x မတတ်ပါမျက်သာ လွန်ကဲ ငင်ခဲလေး x x'

မ,သည် စည်းကိုလိုက်ရင်း သီချင်းအနက်အဓိပ္ပာယ်ကို တွေးနေမိ သည်။ သို့တွေးလိုက်သောအခါ ကလေးဆန်လှသော နန်းတွင်းသူ လှပျို ကလေးတစ်ယောက်ကို မျက်စိထဲ၌ မြင်လာသည်။ သီချင်းအနက်အဓိပ္ပာယ် ရင်းက ဘာကိုဆိုသည်ကို မသိသော်လည်း သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ တွေးရင်း ကိုဘခက်ပြောသလို ကရုဏာရသကို ခံစားလာရသည်။

'နန်းရံငယ် x x စံခင်းမယ်ချည့်ကိုပင်ထွက်စိုးနှင်း x x စက်ရင်းမှာ x x ညနေခြံရံလာ x x သန်းရွှေကိုပင်နုမွေး x x ရွန်းလူမင်းရွှေအူ x x ကြည်ဖြူ ကောင်းပါငဲ့လေး x x'

ကိုဘခက်တီးသောအကွက်များသည် မ,နားထဲတွင် ဆန်းနေသည်။ အဆိုအပိုဒ်တွင် သီချင်းစာသား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ခံစားရသလို အတီး အပိုဒ်တွင် ကိုဘခက်၏တီးဟန်ကို ခံစားရလေသည်။

သီချင်းဆုံးသွားသောအခါ မ,သည် ကိုဘခက်အား ကြည်ညိုလေးစား သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေရှာသည်။

'ဒီလိုသီချင်းမျိုးတွေ မ, သိပ်တီးတတ်ချင်တယ်ဆရာ၊ မ, ကြိုးစားပါ'

မယ်။ မ,ကိုသာ မြန်မြန်တတ်အောင် သင်ပေးပါ'

ခုလိုကျပြန်တော့လည်း မ,သည် ကလေးငယ်ကဲ့သို့ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှိသည့်အတိုင်း ပြောချလိုက်သည်။ မ,ပြောလိုက်သော အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သီချင်းကို မည်မျှစိတ်ဝင်စားကြောင်း ထင်ရှားလာပေသည်။

ကိုဘခက်ကမူ စောင်းကို ဘေးသို့ချလိုက်ပြီးလျှင် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ယူ၍ မီးညှို့လိုက်သည်။

'နှစ်လ၊ သုံးလလောက် သည်းခံလိုက်ရင် သီချင်းတွေကို တီးနိုင်ပါတယ်။ ကြိုးသင်ရိုး ဆယ့်သုံးပုဒ်ကိုသာပိုင်ရင်တော့ နောက်ပိုင်းကို ကြောက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ကြိုးဆယ့်သုံးပုဒ်ကိုတော့ သည်းခံပြီး သင်ရလိမ့်မယ်'

'စိတ်ချပါဆရာ၊ မ, သင်ရိုးကျွတ်အောင်သင်မယ်၊ တစ်နေ့ကို နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ်'

ကိုဘခက်သည် မ,၏ အနုပညာဝါသနာကြီးပုံကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိသည်။

'ထိုအတွင်း မော်သည် ခုန်ပေါက်၍ဝင်လာသည်။ ပါးစပ်မှလည်း အရူးချေးပန်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုလိုက်သေးသည်။ သို့ဆိုရင်း တင်ကလေးကို ဘယ်ညာလှုပ်၍ က,ဟန်ပြုလိုက်သည်။ ပြီးမှ မ,အနားသို့ဝင်၍ ရပ်လိုက်သည်။

'ဟေး ... မ,က စောင်း စသင်နေပြီလား၊ မော်တို့တော့ စောင်းကို မသင်ချင်ဘူးဆရာ ... မော်ကို စန္ဒရားသင်ပေးပါဆရာ နော်။ ပက်ဘွန်းဆိုတဲ့ သီချင်းတွေနဲ့ ရွှေမန်းမေသီချင်း တီးတတ်ရင် တော်ပြီဆရာ။ ဆရာ့ကို ဘန်ကောက်လုံချည်တစ်ထည် ကန်တော့မယ် ဆရာ။ သင်ပေးပါနော် ဆရာ'

မ,သည် မော်အတွက်ကြောင့် ကိုဘခက်ကိုပင် အားနာမိသည်။ မော်သည် ကလေးဆိုးလေးတစ်ယောက်လို သူထင်ရာကို ပြောတတ်လေသည်။

'ဟဲ့ ... မော်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ စ,သင်တယ်ဆိုတာ ထံတျာတေရှင်က သင်ရတယ်။ နောက် ... တီးတတ်တော့မှ ကိုယ်တီးချင်ရာ တီးရတယ်။ နားလည်းမလည်ဘူး။ လျှောက်ပြောနေတာပဲ'

'အံ့မယ် ... မ,ကလည်း မော်မသိဘဲ နေပါ့မလား။ ဒီသီချင်းတွေတော့ မော် မသင်ချင်ဘူး။ ဒလုတို့ ... ဒလုပ်တို့ ... ဘာတွေမှန်းမသိဘူး ရှုပ်ပါတယ်'

မ၊သည် သူ့ညီမအတွက် ကိုဘခက်ကို တောင်းပန်လိုက်ရှာသည်။
ကိုဘခက်ကမူ မော့ကို ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ခွင့်လွှတ်သည်။

‘ဆရာ ... ဒီကောင်မလေး ဒီလိုပဲ ပြောချင်ရာစွတ်ပြောနေတာပဲ။ သူ့ကို
ဗွေယူလိုတော့ မရဘူး ဆရာ’

ကိုဘခက်သည် မော့ကိုသာ စိုက်၍ကြည့်နေသည်။ မော်သည် ကြောင်
အမ်းအမ်းဖြင့် ကိုဘခက်နှင့် မ၊ကိုသာ တစ်လှည့်စီကြည့်နေလိုက်သည်။

‘မော် ... ဒီသီချင်းတွေကို တီးချင်ရင် သုံးလသည်းခံရမယ် ကြားလား။
ဘယ်ပညာမဆို အခြေခံတော့ တတ်ရတယ်။ နောက်မှ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာကို
လုပ်နိုင်တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာ အခြေခံမှမတတ်ဘဲ ရိုတ်စပီးယားပြဇာတ်ကို
ဖတ်ချင်လို့ ဖြစ်မလား။ ဒီလိုပဲ ဘယ်ပညာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေခံကလေးကို တော့
သည်းခံပြီး သင်ရတယ်မဟုတ်လား’

မော်သည် ကိုဘခက်၏စကားကို လက်မခံချင်သော်လည်း ဘာမှပြန်
၍ မပြောနိုင်တော့ချေ။ အလိုမတူသော ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ခေါင်းကိုငုံ့ထား
လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ မော်ရဲ့၊ မော်တီးချင်တဲ့သီချင်းတွေလည်း ဆရာ သင်
ပေးမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခြေခံလေးရအောင်တော့ သင်ရဦးမှာပေါ့။ ဒါမှ
ဟိုသီချင်းတွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ တီးတတ်မယ်’

မ၊က မော့ကို ချော့၍ပြောလိုက်သည်။ မော်က စူအောင့်နေသော
မျက်နှာကလေးကို ပြင်လိုက်ရင်း ခေါင်းကို အသာညိတ်လိုက်သည်။

‘မော် နားလည်ပါတယ် မ၊ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဂရေစီတို့ကို ခံပြင်းလို့။
ဂရေစီက ပါတီပွဲမှာဆိုရင် ဗိုလ်မလေးကျနေတာပဲ။ အမေရိကန်သီချင်းတွေ
ကို ဆိုတီးပြနိုင်တယ်။ မော်တို့ကို သူက သိပ်ကြွားတာပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆန်းဒေးက
တောင် မော် ဂရေစီကို ပြောခဲ့သေးတယ်။ ဒီတစ်ခါ နွေကျောင်းပိတ်ရင် မင်း
ထက်သာအောင် တီးနိုင်ရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်’

မ၊သည် မော်၏စကားများကို နားထောင်ရင်း သက်ပြင်းကလေး မသိ
မသာ ချလိုက်မိသည်။

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မော်ရယ်၊ ဒါမျိုးဆိုတာ ခံပြင်းရင် ဖွင့်မပြောရဘူး။
ကျိတ်ပြီး သူများထက်သာအောင် ကြိုးစားရတယ်။ ကိုယ်က သူများထက်
သာတော့လည်း နေရာတကာ ကြွားနေစရာမလိုဘူး၊ အခွင့်ကြုံမှ မသိမသာ

ပြလိုက်ရုံ ရှိတယ်'

'မော် နားလည်ပါတယ် မ၊ရဲ့။ မော်တို့ကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ၊ မကျေနပ်ရင် ဝမ်းထဲမှာ ကျိတ်မထားနိုင်ဘူး။ ချက်ချင်း ပြန်နှက်လိုက်မှာပဲ။ အချိန်ဆွဲမနေနိုင်ဘူး။ ကဲ ... ကော်ဖီဆာပြီကွယ်၊ မ၊တို့ သောက်ပြီးကြပြီလား'

'မသောက်ရသေးဘူးလေ၊ မောင်အေးကို ပြောလိုက်ပေါ့'

'မောင်အေးရေ၊ ဟေ့ ... မောင်အေး၊ ကော်ဖီဖျော်ပြီးပြီလား။ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ'

'အားလုံးပြင်ပြီးပြီ မမလေး'

'နင့်ဘာနင် ပြထားပြီး လာမပြောဘဲ သိပါ့မလား။ ဘယ်လိုအူကြောင်ကြောင်တွေမှန်းလည်း မသိဘူး'

မော်သည် ထမင်းစားခန်းတွင် မောင်အေးနှင့် ဆူ၍နေတော့သည်။ မ၊က မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

'ကဲ ... ဆရာ၊ ကော်ဖီသောက်ရအောင်'

မ၊တို့ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာသောအခါ မော်သည် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်များကို ပလုတ်ပလောင်း စားနေလိုက်သည်။ မ၊က ကိုဘခက်အတွက် ကော်ဖီငဲ့ပေးလိုက်ရင်း မုန့်ပန်းကန်ကို ရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။

မော်သည် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ မုန့်ကိုသာ အားရပါးရ စားလိုက်သည်။

'မွန်တစ်ယောက်ရော ပြန်မလာသေးဘူးလား'

'ဟင့်အင်း ... ပြန်မလာသေးဘူး'

'လေးနာရီတောင် ထိုးနေပြီ၊ ဒီအချိန် ကလပ်စ်မရှိတော့ပါဘူး။ ဘယ်များ လျှောက်လည်နေလဲမသိဘူး'

'သူတို့က ပရက်တီကယ်ရှိတယ်မဟုတ်လား မော်ရဲ့၊ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ'

မော်သည် ပေါင်မုန့်စားသားများကို နောက်သို့လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

'ဘာလို့ မပြောနိုင်ရမှာလဲ မ၊ရဲ့၊ ဗစ်တာနဲ့ လွတ်နေကြတာ။ ဟိုနေ့ကလည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်ဆိုပြီး မော်ရယ်၊ ဂရေစီရယ်၊ ဘလှသန်းထွန်းရယ်ကို ဂလုပ်ရုံမှာချပေးပြီး သူတို့က ဘယ်မှာလွတ်နေကြတယ် မသိဘူး'

'ဒါလောက်တောင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်နေကြရင် ယူလိုက်ကြပေါ့'

‘ဟဲ့ ... မော် ... မင်းပါးစပ်ကို အပ်နဲ့ချုပ်ထားစမ်း’

မော်သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ချေ။ အသင့်ငဲ့ပြီးသား ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့၍သောက်လိုက်ပြီးလျှင် ထွက်သွားလေသည်။

မ,ကမူ မော့ကိုကြည့်ရင်း ရင်လေးမိသည်။ မော်သည် ကောလိပ်သို့ ရောက်နေသော်လည်း ကလေးစိတ်ကား မပျောက်သေးချေ။ ထင်ရာလုပ်၊ ထင်ရာပြော ကလေးဆိုးလေးကဲ့သို့ အမြဲတမ်း သူက အနိုင်ယူတတ်သည်။

‘မော်ဟာ ခုထိ ကလေးလိုပဲ ဆရာရယ်၊ သိပ်စိတ်ညစ်စရာကောင်းတာပဲ’

‘ဒီအရွယ်တွေဟာ ဒီလိုပဲ၊ မြီးကောင်ပေါက် အပျံသင်စဆိုတာ ထိန်းလို့ မရသေးဘူး။ သူတို့စိတ်က သန်ချင်ရာ သန်တတ်တယ်။ ပြောချင်တာ လုပ်ချင်တာဆိုလည်း ဘာမှ စဉ်းစားမနေဘူး။ ချုပ်တည်းမနေဘူး။ ကောင်းတာက ဝါသနာတစ်ခုခုထဲမှာ စွဲလမ်းနေရင် ကောင်းတယ်။ စိတ်လည်းငြိမ်သွားတယ်’

‘မော်ကတော့ ဘာမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်းရှိမှာမဟုတ်ဘူး ဆရာ။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ နေသွားမှာပဲ။ သူသိတာက ကောင်းကောင်းစားမယ်၊ ကောင်းကောင်းအိပ်မယ်၊ ဒါပဲသိတယ်။ မ,တို့ ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲမှာ မော်တစ်ယောက်ကတော့ တစ်ဘာသာပဲ ဆရာ။ မ,နဲ့လည်း မတူဘူး၊ မွန်နဲ့လည်းမတူဘူး။ မွန်ဆိုရင် သိပ်ရည်မှန်းချက်ကြီးတယ်။ မက်ထရစ်မအောင်ခင်ကတည်းက ဆရာဝန်မဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး ကြိုးစားတာ၊ သူရည်မှန်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်တာပဲ။ ဖေဖေက မွန် ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် ဆေးတိုက်ဖွင့်ပေးမယ်တဲ့။ မွန်ဟာ မ,ထက် မာနကြီးတယ်၊ ပြတ်သားတယ်။ သူလိုချင်တာကို မရရအောင် ယူတယ်။ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တယ်။ မ,အနေနဲ့ဆိုရင် လောကမှာ စိတ်အေးအေးချမ်းချမ်းနေရရင် တော်ပြီ။ အပင်ပန်းလည်း သိပ်မခံချင်ဘူး။ စိတ်ဆင်းရဲလည်း သိပ်မခံချင်ဘူး။ ရည်မှန်းချက်လည်း သိပ်မကြီးချင်ဘူး။ ရည်မှန်းတဲ့အတိုင်းဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းတယ်။ မဖြစ်ရင် ပင်ပန်းရတယ်။ ဒီတော့ ရောင့်ရဲနိုင်တဲ့စိတ်ကိုလည်း မွေးဖို့ကြိုးစားပြန်တယ်။ မော်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ မွန်လိုလည်း ရည်မှန်းချက်မရှိဘူး၊ မ,လိုလည်း ရောင့်ရဲနိုင်တဲ့စိတ် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကလေးမအတွက်ဟာ တော်တော်ခက်တယ်’

မ,က မော့အကြောင်းကို ပြောနေသော်လည်း ကိုဘခက်၏စိတ်ထဲ၌

ကား မ၊အကြောင်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ မော့အကြောင်းကို ပြောရင်း မှ သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက်၏ စိတ်နေစိတ်ထား ရည်မှန်းချက်များကို နှိုင်း ယှဉ်ပြလိုက်သောအခါ ကိုဘခက်သည် မ၊ကို ပို၊လေးစားလာမိသည်။

မ၊သည် လူများ၏ သဏ္ဍာန်ကိုသာ မြင်နိုင်စွမ်းရှိခြင်းမဟုတ်၊ သူ့ကိုယ် သူလည်း ပြန်၍ မြင်နိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူမြင်ရာ၌လည်း အထင် ကြီးမှုမပါ။ နှိမ့်ချသောအမြင်မျိုးဖြင့်သာ မြင်တတ်သည်မှာ လေးစားစရာ ကောင်းလှသည်။

အမှန်၌ မ၊လို အသက်အရွယ်လောက်ဖြင့် ဤမျှရင့်ကျက်သော အတွေး အခေါ်မျိုးကို တွေးခေါ်ဝေဖန်နိုင်ခြင်းမှာ ချီးကျူးစရာဖြစ်လေသည်။

ကိုဘခက်သည် မ၊ကိုကြည့်နေရင်းမှ သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို အဆက် အစပ်မရှိဘဲ ဖွင့်ထုတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတွေးခေါ်ပုံတွေဟာ နက်နဲသားပဲ။ အနုပညာသည်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ရင် အတွေးအခေါ်လည်း နက်နဲမှ၊ စိတ်ဓာတ်လည်း လေးနက်မှ တကယ်တမ်း ထက်မြက်တဲ့ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျော်ကြား မှုကို မလိုလားဘဲ ပညာကိုသာ တကယ်လိုက်စားရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ ပညာ ရှင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်’

ကိုဘခက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် နေရာမှထ၍သွားလေသည်။ မ၊ သည် ကိုဘခက်ကို ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ မော့အကြောင်းကို ပြောနေရင်း မှ မဆီမဆိုင် သူ့အကြောင်းကိုသာ ဝေဖန်သွားသော ကိုဘခက်ကို နားမလည် နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

ကိုဘခက်သည် သူ စိတ်ဝင်စားသောအရာကိုသာ ပြုမူပြောဆိုတတ် သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို မ၊က ကောင်းကောင်းရိပ်မိလေသည်။

အမှန်ဆိုတော့လည်း မ၊လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ကိုဘ ခက်သည် လူထူးလူဆန်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရသည်မှာ ဘာမျှမဆန်း တော့ချေ။

mgybe.com

စာဖတ်နေသည်။ အပေါ်ထပ်ဆီမှ မ၊စောင်းသံကို ကြားရသည်။ မ၊သည် ည ကိုးနာရီထိုးလျှင် စာကြည့်ချိန်ကို တစ်နာရီနား၍ စောင်းတီးတတ်သည်။ ပြီးမှ စာကိုဆက်ကြည့်တတ်သည်။ ယခုလည်း မ၊သည် နေ့ခင်းက ကိုဘခက် အသစ်တက်ပေးထားသော သာယာသီချင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ပြန်၍တီးနေ သည်။

ကိုဘခက်သည် စာဖတ်နေရင်းမှ မ၊တီးသောအကွက်များ မှန် မမှန် လိုက်၍နားထောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မ၊သည် ကိုဘခက်တက်ပေးသည့် အတိုင်း တစ်လုံးမလွဲအောင် တီးနိုင်သည်ကို ကြားရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် အလိုလို ကျေနပ်မိသည်။

ထိုအတွင်းမှာပင် ကားရပ်သံ ကြားလိုက်သည်။ မွန်၏အသံကိုလည်း ကြားရသည်။

‘မော်ရေ ... မ၊ရေ ... လာကြပါကွယ်၊ ဒက်ဒီကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ မာမီရော ... မာမီ အောက်ကို ခဏဆင်းခဲ့ပါ’

‘လာပြီ ... မွန်ရေ ... မ၊ရေ ... မွန်ခေါ်နေတယ်။ ဒက်ဒီ ... ဒက်ဒီ’ အပေါ်ထပ်မှ အပြေးအလွှားဆင်းလာသောအသံများကို ကြားရသည်။

ဦးကျော်ဒင်၏အသံလည်း ကြားရသည်။

‘ဘာများလဲ အထိတ်တလန့် ... နင်တို့ဟာ၊ မော်ကို တော်တော်ကဲ တယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အလန့်တကြားချည်းပဲ’

ဧည့်ခန်းတွင် လူစုံလောက်သည့်အချိန်တွင် မွန်၏အသံကို ကြားရ သည်။

‘မောင်ရေ ... ဟေ့ ... မောင်၊ လာပါဦးကွယ်၊ အံမယ် ... သူ ရှက်နေ တယ် ထင်ပါရဲ့။ မော်ရေ ... ဆရာ့ကို သွားခေါ်’

ကိုဘခက်သည် စာကြည့်နေရာမှ အခန်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့် လိုက်သည်။

မော်သည် အခန်းပေါက်တွင် လာ၍ရပ်လိုက်သည်။

‘ဆရာ ... မွန်က ခဏကြွပါတဲ့ ဆရာ’ ကိုဘခက်သည် ဘာအကြောင်းမှမသိဘဲ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြင့် အခန်း ထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဧည့်ခန်းစားပွဲ၌ မိသားစုအစုံ ဝိုင်း၍ထိုင်နေကြသည်။ အားလုံးက ဘုမသိဘုမသိဖြင့် ခပ်ကြောင်ကြောင်ထိုင်၍နေကြသည်။

ဦးကျော်ဒင်သည် သူ့ဆေးပြင်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာလိုက်သည်။ ဗစ်တာ သည် မရဲတရဲဖြင့် အနားသို့လျှောက်လာသည်။ နောက်ဆုံး မ၊တစ်ယောက် လည်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

အားလုံးစုံသောအခါ မွန်သည် သူ၏ဘယ်ဘက်လက်ကို စားပွဲရှေ့တွင် ဖြန့်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဒက်ဒီ၊ မာမီ’

အားလုံးပင် မွန်၏လက်သူကြွယ်တွင် စိန်လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်း ကို အရောင်တလက်လက်ဖြင့် မြင်ရသည်။

‘ဘယ်နှစ်ရတီရှိမှန်းတော့ မသိဘူး မာမီ၊ ရှစ်ရာကျော်ပေးရတယ်။ ဗစ်တာဝယ်ပေးတာ။ ဗစ်တာနဲ့ မွန် လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ။ ရှေ့လ ထဲ စထရင်းဟိုတယ်မှာ လက်ထပ်မယ်’

ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်ကမူ ပြုံး၍နေသည်။

ဦးကျော်ဒင်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပြာခွက်ထဲတွင် ထည့်၍ခြွေလိုက် သည်။

‘ဒါဖြင့်လည်းဟာ လက်ထပ်ပြီးမှပြောရောပေါ့။ ဘာလို့ အစောကြီး ကြိုပြောထားရလဲ’

မွန်သည် ဗစ်တာ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း မျက်နှာပျက်နေလေသည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်သည် ငွေဘူးထဲမှ စီးကရက်ကိုထုတ်၍ မီးညှိလိုက်ရင်း ဟန်ပါပါဖွာလိုက်သည်။

‘ရှင်က ဒီလောက်တောင် ခေတ်နောက်ကျရသလား။ အစကတည်းက ရှင် မသိဘူးလား။ လူကြီးဆိုတာ သိသာသိစေ မမြင်စေနဲ့တဲ့။ ရှင်ကိုယူခဲ့တုန်း ကရော ဘယ်လူကြီးတွေများ အသိပေးလို့လဲ။ ခင်တို့ဟာခင်တို့ ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးတယ်မဟုတ်လား။ ပြီးမှ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ပေးလိုက်တာပဲ။ အဲဒီ တုန်းက ရှင်အမေနဲ့တောင် ရန်ကုန်သူကို ယူရမလားဆိုပြီး ရန်တွေ့ခံရသေး တယ်’

‘တော်စမ်းပါကွာ၊ ချေးခြောက်ရေနူးမနေစမ်းပါနဲ့’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ အခုတော့ ချေးခြောက်ဖြစ်ရောပေါ့။ အစတုန်းကတော့ စံပယ်ပန်းကလေးကိုးရှင့်’

ဦးကျော်ဒင်သည် ပါးစပ်ကိုဖြူ၍ ရယ်လိုက်သည်။

မော်က လက်ခုတ်တီးလိုက်သည်။
 ‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒါမှ တို့မာမိ၊ ဒက်ဒီက မတရားဘူး’
 ဦးကျော်ဒင်သည် စောစောက ခြေထားပြီးသော ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပြန်
 ရှိ မီးညှိလိုက်သည်။

‘အခုလည်း နွမ်းမပျယ်တဲ့ ပန်းစံပယ်လေးပါပဲကွာ။ အနဲ့လည်းမပျက်၊
 အဆင်းလည်းမပျက်တဲ့ တကယ့်နတ်ပန်းကလေးလို့ ထင်တုန်းပါပဲကွာ။ ဟဲ
 ... ဟဲ’

‘တော်စမ်းပါရှင်’

အားလုံးက ပြုံးနေကြသည်။ မွန်က ဣန္ဒြေဖြင့် စကားကိုဖြတ်လိုက်
 သည်။

‘ကဲ ... ဒက်ဒီတို့ဇာတ်လမ်းဟောင်းကြီးကို ပြန်ပြီးဖွင့်မနေပါနဲ့။ မွန်
 ကိစ္စကို ပြောပါရစေ။ ဗစ်တာက ဒီနှစ် ဘီအက်စီ အင်ဂျင်နီယာနောက်ဆုံးနှစ်
 အောင်ရင် အမေရိကားသွားပြီး အမ်တီအက်စီဘွဲ့ယူမယ်။ ဒီတော့ အောင်ပြီးမှ
 ယူရင် မွန်တို့မှာ နေချိန်မရှိလိုက်ဘူး။ ခု မြန်မြန်ပဲလက်ထပ်ချင်တယ် ဒက်ဒီ။
 ဒါမှ စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် အတူတူ
 သွားပြီး အနားယူကြမယ်။ ဟုတ်လား ... မာမိ’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ချစ်စ ခင်စ ခွဲရတယ်ဆိုတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ကဲ...
 ဗစ်တာက ပြောကွယ်။ အန်တီတို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မင်္ဂလာစရိတ်ခံရမယ်
 ဆိုရင်လည်း ပြော’

ဗစ်တာသည် ခေါင်းငုံ့နေရာမှ မျက်နှာကို မော့လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တော့ ဒီတာဝန်ကို ကျွန်တော်ပဲ ယူပါရစေလို့ တောင်းပန်
 ချင်တာပဲ။ တခြား အန်တီတို့စီစဉ်ချင်တာတွေ စီစဉ်ပေါ့။ အိမ်ကလည်း ပြော
 ပြီးပါပြီ၊ နေရေးထိုင်ရေးက စပြီး စီစဉ်ပြီးပြီ။ အင်းလျားဘေးမှာ ဒက်ဒီဝယ်ပေး
 ထားတဲ့ တိုက်တစ်လုံးကို ကျွန်တော်တို့ အပိုင်ရမယ်’

‘ဒီလိုတော့ မွန် လက်မခံဘူး မောင်။ နှစ်ဦးအတွက် စီစဉ်ရတဲ့ကိစ္စမှာ
 တစ်ယောက်တည်း တာဝန်ယူတယ်ဆိုတာ နည်းလမ်းမကျဘူး။ နောက်တော့
 သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် စကားအတင်စီးမခံနိုင်ဘူး’

‘မွန်ကလည်းကွယ် ... ကိုယ် စိတ်မကောင်းအောင် ဒီလိုတော့ မပြောပါ
 နဲ့။ ကိုယ်က မွန်အပေါ်မှာ စေတနာအရင်းအတိုင်း စီစဉ်တာပါကွယ်’

‘စေတနာအရင်းအတိုင်းစီစဉ်ရင် မျှတအောင် စီစဉ်။ လူတစ်ယောက် ဟာ သူ့စေတနာကို အဓိကထားပြီး သူများက တုံ့ပြန်တဲ့စေတနာကို လက်မခံ ဘူးဆိုရင် မတရားဘူး။ မောင် စေတနာရှိသလို မွန်ကလည်း စေတနာမရှိရ ဘူးလား’

ဗစ်တာသည် ဘာမှပြန်မပြောတော့ချေ။ မွန်ပြောသောစကားများမှာ ရှင်းလင်းပြတ်သားလှသည်။

မ,ကိုယ်တိုင်ပင် မွန်၏မာနကို အံ့ဩမိသည်။ ကိုဘခက်ကမူ မ, ဝေဖန် ခဲ့သလို မွန်သည် ပြတ်သားသည်၊ မာနရှိသည်၊ ရည်မှန်းချက်ကြီးသူတစ် ယောက် ဖြစ်သည်ကို အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

‘ကဲပါကွယ် ... မွန်ကလည်း ဗစ်တာစိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်။ မင်္ဂလာစရိတ်ကို တစ်ဝက်စီခံမယ်။ ပြီးတော့ မွန်တို့အတွက် ဒက်ဒီနဲ့ မာမိက မွန်တို့ကြိုက်တဲ့ ကားတစ်စီးဝယ်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ ဗစ်တာ နိုင်ငံခြားသွားရင် အဲဒီစရိတ်အတွက် မာမိက ခံမယ်’

‘မလိုပါဘူးမာမိ၊ ဒါက လူပြောခံရတယ်။ မာမိကူညီချင်ရင် အတွင်း ပစ္စည်း ဝယ်ပေး။ ဗစ်တာစရိတ်က သူ့မိဘက ခံလိမ့်မယ်။ သမီးတို့က ခံစရာ မလိုဘူး။ နို့မို့ရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဝယ်ယူရသလို ပြောစရာဖြစ်နေ မယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ၊ မွန်ပြောတဲ့အတိုင်း ကောင်းပါတယ်’
မွန်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စိတ်ကြိုက်ခေါင်းခေါက်၍ ယူ လိုက်ကြောင်း မ,က ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ မွန်၏ စကားများသည် ပြတ်သားလွန်းလှသည်ဟုလည်း မ,က ထင်မိသည်။

မော်ကမူ မွန်၏ပုံးကို လှုပ်ခါရင်း ခုန်ပေါက်နေသည်။

‘ဟေး ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ မာမိပြောတာ မွန်တယ်။ ဒါပဲ နော် ... မော်တို့အလှည့်ကျရင်လည်း ဒီလိုပဲပေးရမယ်။ ဘဲလ်ယားတစ်စီး၊ တိုက်တစ်လုံး၊ စန္ဒရားတစ်လုံး၊ တိတ်ရီကော်ဒါတစ်လုံး၊ ရေခဲသေတ္တာ။ ပြီး တော့ ဘဏ်မှာ ငွေတစ်သောင်းစီ သွင်းပေးရမယ်။’ ဟုတ်လား ... နော် ... မာမိ မော်က အငယ်ဆုံးဆိုတော့ မော်ကို ပိုပြီးပေးရမယ်နော် မာမိ’

‘အဲဒီကောင်မလေး အရူးလား ... နင်က ဘယ်ယောက်ျားသွားပြီး ယူ မလို့လဲ’

မွန်က မော့၏ဆံပင်ကိုပွတ်ရင်း ငေါက်လိုက်သည်။ မော်က မျက်ခုံးကလေးကိုပင့်ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်သည်။

‘အံမယ် ... ယောက်ျားယူတာများ ဘာခက်လို့လဲ။ အခုထွက်ပြီး ယူပြလိုက်မယ်။ ရှိုးကျကျနေနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ။ မော်တို့က ရှင်းရှင်းပဲ၊ ယောက်ျားယူပြီး ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘူး။ ဘဲလ်ယားစီးပြီး ပါတီပွဲတွေ လျှောက်သွားပြီး ဘဏ်မှာရှိတဲ့ငွေကို ဖြုန်းပစ်လိုက်မှာပဲ။ ကုန်ရင် ယောက်ျားလုပ်တဲ့လူကို အရှာခိုင်းမယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမဖြုန်းနိုင်ဖို့ ပိုက်ဆံရှာတဲ့ သတ္တဝါတွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား ဒက်ဒီ’

‘ဟယ် ... ဒီကောင်မလေး အရူးမဟုတ် အကောင်းမဟုတ် လျှောက်ပြောမနေစမ်းနဲ့’

ဦးကျော်ဒင်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဖွာရင်း နေရာမှ ထလိုက်သည်။ မော်ကမူ မချိုမချင်မျက်နှာဖြင့် ဦးကျော်ဒင်၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

‘အမယ် ... ဒက်ဒီက ရှက်မနေပါနဲ့၊ ဒက်ဒီရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေဟာ မာမီ ပိုကာဒေါင်းဖို့ချည်းပဲမဟုတ်လား’

‘ဟေ့ ... ငါ ပိုကာဒေါင်းတာ ဘယ်တုန်းကများ ရှုံးဖူးလို့လဲ။ ညည်းတို့ဖြုန်းသလောက်တောင် မရှိဘူး’

မော်သည် လျှာကလေးကထုတ်၍ မျက်လုံးပြူးလိုက်သည်။

မွန်က ဗစ်တာ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဗစ်တာသည် မွန်မျက်နှာကို အကဲခတ်၍ ကြည့်နေရှာသည်။

‘ကဲ ... မွန် ကျေနပ်တယ်နော်။ ရက်ရွေးပေးဖို့ကတော့ အန်တီတို့ ကြည့်ပြီးရွေးမှာပေါ့’

‘ငါရွေးမယ်ဟေ့ ... ငါရွေးပေးမယ်၊ ယူကြစမ်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ ငါ့သမီးတစ်ယောက်ကတော့ ငါနဲ့အတူကျန်မှာပဲ။ မော်လည်း ယူချင်ရင် ယူသာယူ၊ တစ်နှစ် နှစ်မင်္ဂလာဆိုရင် ပိုပြီးကောင်းတယ်’

မော်သည် ဦးကျော်ဒင်အား ဖက်လိုက်သည်။

‘ဒါမှ တို့ဒက်ဒီကွ၊ သမီးကို ရက်ကောင်းလေးရွေးပေးနော်’

‘မော်ရယ် ... နားငြီးလွန်းလို့ နင့်ပါးစပ်ကို ဝါးစရာတစ်ခုခု ထည့်ထားစမ်း’

မ,က စိတ်ပျက်သံဖြင့် ညည်းလိုက်သည်။ မွန်ကလည်း မော့ကို ခပ် တည်တည် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

‘ရက်တော့ မာမိ ကြည့်ပြီးရွေးပေးလိမ့်မယ်။ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ဖို့ တော့ မောင် လာခဲ့နော်။ တီးဝိုင်းကတော့ ဆရာတီးဝိုင်းပဲ၊ အပြင်ငှားရင်လည်း ဆရာပါ ဝင်တီးရမှာပဲ ...’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ တီးဝိုင်းကိုတော့ ငါ့စိတ်ကြိုက်ဟေ့။ နင်တို့ဂေါ်ဂီတွေ မထည့်ရဘူး။ မြန်မာတီးဝိုင်းစစ်စစ် တီးရမယ်။ မောင်ဘခက်စောင်းနဲ့ နှံဆရာ တစ်ယောက်၊ ဗုံဆရာတစ်ယောက်၊ အဆိုတော်တစ်ယောက် ငှားရမယ်’

ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်က ဦးကျော်ဒင်ကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်ပဲ အသံမကောင်းချင်နေ အဆို တော် ချောချောလေးတစ်ယောက် ငှားပေါ့’

‘မင်း ဒါတွေနားမလည်ပါဘူးကွာ။ မင်းနားလည်တာက ဂျိုကာနှစ် ကောင်တို့၊ တုတ်စားတာတို့ပဲ နားလည်မှာပေါ့’

ဗစ်တာသည် နေရာမှထလိုက်ရင်း ဦးကျော်ဒင်နှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်ကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသော အမူအရာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ကဲ... ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦးအန်ကယ်၊ အန်တီကျွန်တော်ပြန်ပါရစေ’

‘အေး ... အေး ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ညဉ့်နက်နေမယ်။ ရက်ကောင်းရက်မြတ် ရွေးဖို့ကတော့ကွယ် အန်တီ ဆရာဘန့်ကဆီသွားပြီး မေးလိုက်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ မွန် ... ကိုယ်ပြန်မယ်နော်’

ဗစ်တာက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ ဧည့်ခန်းမှထသွားသောအခါ မွန် သည် ဗစ်တာနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။ မော်သည် မွန်ကို ပြုံးစစဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ဦးကျော်ဒင်သည် ကိုဘခက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

‘ဟေ့ ... မောင်ဘခက်၊ ကော်ဖီသောက်ပါလားကွဲ့။ ကော်ဖီတွေ အိုးထဲ မှာ ရှိတယ်’

‘တော်ပြီ ဦးလေး၊ ကျွန်တော် စောစောက သောက်ပြီးပြီ’

ကိုဘခက်သည် မ,ကို တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီးလျှင် အခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ကိုဘခက် အခန်းတွင်းသို့ဝင်သွားသောအခါ ဦးကျော်ဒင်

နှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြသည်။

မ,ကမူ မောင်အေးကို လှမ်း၍ခေါ်လိုက်သည်။

‘မောင်အေးရေ ... ဆရာ့အခန်းထဲကို ကော်ဖီပို့လိုက်ပါ။ ဆေးလိပ်၊ မီးခြစ် လိုတာယူပေးလိုက်နော်။ တံခါးပေါက်တွေလည်း ကြည့်ပြီးပိတ်’

မ, အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသောအခါ မော်သည် အခန်းတွင်းသို့ အပြေးဝင်လာသည်။ မွန်က နောက်မှလိုက်၍လာသည်။ မော်သည် မ,ခုတင် ဘေးတွင် ဝင်ပုန်းလိုက်သည်။

‘မ,ရေ ... မော်လေ ရုပ်ရှင်ကားကောင်းတစ်ခု ကြည့်ခဲ့ရတယ်ကွ။ မင်း သားက မင်းသမီးနှုတ်ခမ်းကလေးကို တအားဖက်ပြီး နမ်းလိုက်တာကွာ ... အသည်းတောင် ယားလာတယ်’

မွန်သည် မော်ကို မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘မော် ... ဒါမျိုးကို မနောက်ရဘူး။ ဒါက အောက်တန်းစား ဆင်းရဲသား အပြုအမူမျိုး၊ ပညာတတ်တွေ လုပ်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လူယဉ်ကျေးတွေ ဆိုတာ သူများလွတ်လပ်ခွင့်ကို မနှောင့်ယှက်ရဘူး။ နားလည်လား’

‘မယဉ်ကျေးချင်နေပါ။ မော်တို့တော့ စားချင်တာရှိ စားလိုက်မယ်။ ကြည့်ချင်တာရှိရင် ကြည့်လိုက်မယ်။ ပြောချင်တာရှိရင်လည်း ပြောမှာပဲ’

မ,သည် အိပ်ရာပေါ်သို့ အသာလှဲလိုက်ရင်း မော်၏ နဖူးဆံစကလေး များကို ပွတ်လိုက်သည်။

‘မော် ... အိပ်တော့ကွယ်၊ ဆယ်နာရီတောင် ခွဲပြီးပြီ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်မလေးဟာ အိပ်ချိန်မမှန် စားချိန်မမှန်နဲ့ စည်း ကမ်းကို ပျက်နေတယ်’

မော်သည် စူအောင့်အောင့်ဖြင့် သူ့ခုတင်တွင် ပစ်လှဲလိုက်သည်။

မ,က အပေါ်မီးကို ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် မီးပြာကလေးကို ထွန်းလိုက် သည်။

မော်သည် ခြေရင်းမှစောင်ကို ဆွဲ၍ခြုံလိုက်ပြီးလျှင် ခြင်ထောင်ကို ချ လိုက်သည်။

ပြီးမှ မွန်ကို ခပ်တိုးတိုး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘မွန် ...’

‘ဘာလဲ’

‘ယောက်ျားယူတယ်ဆိုတာ ဘာလို့ယူကြတာလဲ၊ မယူဘဲနေလို့ မရဘူးလား’

‘မော် ... အိပ်စမ်းကွယ်၊ မနက်မှပြော’

‘မော် သိချင်လို့မေးတာပါ မွန်ရာ၊ တကယ်ပြောစမ်းပါ၊ မိန်းမတွေဟာ လင်မယူဘဲ နေလို့မရဘူးလားဟင်’

‘ရတော့ရတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သတ္တဗေဒအရ လင်ယူတယ်။ ဒါ သွေးသားတောင်းဆိုမှုလည်း ပါတယ်။ လူမှုဝိဇ္ဇာအရ အသွင်တူတဲ့လူချင်း ဆက်ဆံတဲ့သဘောလည်း ပါတယ်။ ဒါဟာ ကမ္ဘာ့နိယာမပဲကွဲ့။ မိန်းမတွေ လင်မယူဘဲနေရင် လူသားတွေအတွက် မျိုးဆက်မပြန့်ပွားတော့ဘူးပေါ့’

‘ဪ ... ဒါကြောင့်ကိုး။ ဒါဖြင့် ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ဖက်နမ်းကြတာ ရော၊ ဘာအရသာရှိလဲဟင်။ ခု ဗစ်တာနဲ့ မွန်နဲ့ ...’

‘တော်တော့ ... တော်တော့၊ ဒီကောင်မလေး စကားကောင်းကို ပြောလို့ မရဘူး’

‘မော်ရယ် ... မ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ ဒီလိုညမျိုးဆိုရင် မွန်ဟာ သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်ပါစေကွယ်’

မ၊က ဝင်ပြီးတောင်းပန်လိုက်မှပင် မော်သည် ငြိမ်၍သွားလေသည်။

‘ဘွာ ... ဘွာ ... နောက် မော်မပြောတော့ဘူး’

သည်တော့မှလည်း မ၊တို့အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်၍သွားလေသည်။ မ၊သည် မွန်၏ကိစ္စကို တွေးရင်းနှင့် စိတ်ထဲ၌ ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်မိသည်။

အတူတူနေလာကြသော ညီအစ်မသုံးယောက်အနက်က တစ်ယောက်က ခုလို ခွဲထွက်သွားမည်ဆိုသောအခါ စိတ်ထဲတွင် လွမ်းသလို ဆွေးသလို ဖြစ်မိသည်။ မ၊မျက်စိထဲတွင်ကား ဗစ်တာနှင့် မွန်တို့၏ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာကလေးကို ငြင်ယောင်မိသည်။ မွန်သည် ခုနေအခါ၌ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် အပျော်ဆုံးအချိန် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မွန်အတွက် တစ်သက်တာလုံး ပေါင်းဖက်သွားရမည့် အဖော်သစ်ကို တွေ့ရှိ၍ ပျော်မည်ဖြစ်သော်လည်း မ၊အတွက်ကား အချစ်ဆုံးညီအစ်မသုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က ခွဲထွက်သွားမည့်အဖြစ်ကို တွေးရင်း ရင်ထဲ၌ တဆတ်ဆတ် နာ၍လာသည်။ ဤကိစ္စမျိုးသည် လူ့ဘဝတွင် ရှောင်၍မရမှန်း

မ,ကိုယ်တိုင် နားလည်ခဲ့သော်လည်း ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောအခါ စိတ်ကို ဖြေ၍မရတော့ချေ။ မ,သည် စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး တင်း၍ထားသော်လည်း မျက်ရည်များက တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ရှိုက်သံ ကလေးများပင် ပေါ်၍လာသည်။

မွန်သည် ခြင်ထောင်ကို မ၍ မ,ဘက်သို့ စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့် သည်။

‘မ,ရေ ... မ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်’

မ,သည် ငိုသံပါမည်စိုး၍ ရုတ်တရက် ပြန်၍မဖြေနိုင်ရှာပေ။ စိတ်ကို တင်း၍ ဆက်၍မငိုမိအောင် ချုပ်တည်းလိုက်သည်။ ဤသို့ ချုပ်တည်းလိုက်မှ ပို၍ဝမ်းနည်းလာသည်။ ရှိုက်သံကလေးများက ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ထွက်လာ သည်။

‘မ,ရေ ... မ၊ မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မွန်ကြောင့် မင်း ငိုနေပြီထင်တယ်။ ဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မ, ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ မ, ငိုချင်တယ်။ မ, အားရ ပါးရ ငိုချင်တယ်’

မွန်သည် မ,ခုတင်ဘေးတွင် ဒူးထောက်၍ထိုင်လိုက်သည်။ ခြင်ထောင် ကို မ၍ မ,ပါးကလေးများကို စမ်းလိုက်သည်။

မ,၏ ပါးမို့မို့ဝယ် မျက်ရည်များက တလိမ့်လိမ့်စီးဆင်း၍လာသည်။

‘မွန်အတွက် ငါ့ညီမ စိတ်ထိခိုက်ရတာကို မွန် တောင်းပန်ပါတယ်။ မွန်လေ အများကြီးစဉ်းစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ အချိန်ဆွဲလေ မိန်းကလေးဘက်က နာလေပဲ။ ဒါကြောင့် မွန် ခုလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ် လိုက်တာပါကွယ်။ တကယ်တော့ မွန်လည်း ဒီညီမတွေနဲ့ ဘယ်ခွဲချင်မလဲ။ မွန်လေ စိတ်ခိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် မင်းတို့နဲ့ခွဲရမှာကိုတော့ တွေးတိုင်း ဝမ်းနည်း ပါတယ်ကွယ်’

မွန်အသံသည် တုန်ယင်လာသည်။ မျက်ရည်များလည်း ဝဲ၍လာလေ သည်။

မ,သည် မွန်ကိုကြည့်ရင်း ဖက်လိုက်သည်။

‘မွန် မငိုပါနဲ့ကွယ်။ မ,တို့အတွက်သာ အစ်မတစ်ယောက်နဲ့ ခွဲရမှာမို့ ငိုစရာဖြစ်ပေမယ့် မွန်အတွက် မင်္ဂလာတစ်ခုပါကွယ်။ ချစ်ရမယ့်လူတစ်

ယောက်တိုးတာဟာ ပျော်စရာကြီးပါ။ မ၊ ငိုမိတာကို တောင်းပန်ပါတယ်’
‘မွန်လည်း တစ်ပိုင်းက ပျော်ပေမယ့် မင်းတို့နဲ့ခွဲရမှာတော့ ဝမ်းနည်းတာ
ပဲ .. သိလား။ မွန် ငိုချင်တယ်’

မ၊သည် မွန်၏မျက်ရည်စကလေးများကို သုတ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် မွန်
ပါးကို နမ်းလိုက်သည်။

‘မ၊ မငိုတော့ဘူး မွန်၊ မ၊နားလည်ပါတယ်၊ ဖြေလို့ရပါတယ်။ မွန်သာ
အိပ်ပါတော့ကွယ်၊ မ၊လည်း အိပ်တော့မယ်’

မွန်သည် မ၊နှင့် ပါးချင်းကပ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ကုတင်ဆီသို့ ထသွား
လေသည်။

မ၊သည် စောင်ကို ဆွဲခြုံလိုက်ရင်း အိပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ အိပ်၍
ကား မရ။

သူ့စိတ်များသည် မီးခိုးလို လွင့်ပါး၍သွားလေသည်။

[၅]

ကနေ့ မော့မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှိလူကုန် အလုပ်များနေကြသည်။
အစားအသောက်အတွက် စီစဉ်သူက စီစဉ်ကြရသည်။ ဧည့်ခန်းကို
ပြင်ဆင်သူက ပြင်ဆင်ကြရသည်။ တစ်အိမ်လုံး မော့အသံနှင့်ပင် ဆူညံလျက်
ရှိသည်။

ကိုဘခက်သည် တစ်နေ့ကုန် အခန်းထဲမှ မထွက်တော့ပေ။ ဧည့်ခန်းကို
ထွက်လာလျှင် အနေရအထိုင်ရ ခက်လှသည်။ အိမ်ရှိလူကုန် အလုပ်များနေ
သည့်ကြားက တစ်ယောက်တည်း အကြောင်သား ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ၍လည်း
မဖြစ်။

လုပ်စရာရှိသည်ကို ဝင်လုပ်မည်ဆိုပြန်တော့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။
သူတို့လုပ်နေကြသောအလုပ်ကိုလည်း နားမလည်။

စန္ဒရားကို ဘယ်နေရာထားမည်၊ စားသောက်ဖို့နေရာ မည်သို့ဖြစ်မည်။
ဓာတ်ပုံကို မည်သို့ပြင်၍ချိတ်မည် ... စသည်တို့ဖြင့် မအားနိုင်အောင်

ရှိတော့သည်။

တစ်ခါတရံ အမေနှင့် သမီး သဘောတစ်မျိုးစီ ဖြစ်နေကြပြန်သည်။

မော်က သူ့ဓာတ်ပုံကို စန္ဒရားဘေးရှိနံရံတွင် ချိတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင် မျိုးသန့်က မိသားစုတွေ့ဓာတ်ပုံကို အဝင်ပေါက်မှမြင်ရသော နံရံတွင် ချိတ်လိုက်သည်။

သို့နှင့် တံဆူဆူဖြစ်နေကြသည်။ မွန်က ဝင်ဖျန်ဖြေပေးရသည်။ ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်အကြိုက်လည်းဖြစ်အောင် မော့၏ သဘောကျလည်းဖြစ်အောင် တစ်မျိုးစီစဉ်ပေးရသည်။

သည်အထဲတွင် ဗစ်တာတို့လူသိုက်က ရောက်လာကြပြန်သည်။ ပန်းစက္ကူများနှင့် ပူဖောင်းများကို သယ်လာကြသည်။ အပေါ်မျက်နှာစာကို လှအောင် သွယ်တန်းချိတ်ဆွဲကြပြန်သည်။ ဗစ်တာနှင့်မွန်သည် တဆူဆူ ငြင်းတတ်ကြသည်။

ဦးကျော်ဒင်သည် မျက်စိနောက်၍လားမသိ၊ အောက်ထပ်သို့ တစ်နေကုန် ဆင်းမလာတော့ချေ။ ဆင်းလာလျှင်လည်း ထမင်းစား၊ ရေသောက်ရုံသာ ဆင်းလာသည်။ ပြီးလျှင် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့်သာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

မ၊တစ်ယောက်ကမူ ခပ်အေးအေးပင်။ လုပ်စရာရှိသည်ကိုပင် လုပ်နေတတ်သည်။

ဘာကိုမျှ ဝင်၍မပြောရှာပေ။ သူ့အလုပ်နှင့်သူ တကုပ်ကုပ်လုပ်နေတတ်သည်။

ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ဧည့်သည်များ တဖြည်းဖြည်းရောက်၍လာသည်။

မော်သည် ကိုဘခက်၏ အခန်းပေါက်ဝမှရပ်၍ အပြင်ထွက်ရန် အတင်း ခေါ်နေတော့သည်။

'ဆရာ ... လာပါ ဆရာရဲ့။ မိန်းကလေးကျနေတာပဲ၊ အခန်းထဲမှာ တစ်နေကုန် အောင်းနေလိုက်တာ။ အပြင်က ဧည့်သည်တွေကို ထွက်ပြီး ဧည့်ခံပါဦး'

ကိုဘခက်သည် မနေသာတော့ပေ။ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ရတော့သည်။ မော်သည် ကိုဘခက်ကို ဧည့်ပိုင်းတစ်ပိုင်းအနားသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုပိုင်းတွင် လူစုံရှိကြသည်။ မွန်၊ မ၊ ဗစ်တာတို့ တစ်သိုက်လုံး ရှိကြ

သည်။

‘ဟောဒါမှာ မော်တို့ဆရာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ကိုခင်မောင်ဖြူ၊
ဟောဒါ မော်တို့ဆရာ ကိုဘခက်တဲ့။ အားလုံးတီးတတ်တယ်။ စန္ဒရား၊
တယော၊ စောင်း အားလုံးတီးနိုင်တယ်’

‘ဆရာ ... အဲဒါက မော်သူငယ်ချင်း ကိုခင်မောင်ဖြူတဲ့။ ဘီအေအထက်
တန်းမှာ အဆိုကျော်ပေါ့’

ကိုဘခက်သည် ကိုခင်မောင်ဖြူအား ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
ကိုခင်မောင်ဖြူက နေရာမှထ၍ လက်ကမ်းလိုက်သည်။ ကိုဘခက်သည် သူ့
လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

‘ခုလိုသိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ’

ကိုခင်မောင်ဖြူသည် သူ့လက်ကို ရှက်ရှက်ဖြင့် ပြန်၍ရုပ်လိုက်ရသည်။
မော်က ကိုခင်မောင်ဖြူကို အားနာမိလေသည်။

‘ဆရာက အင်ထရိုလုပ်ပေးလို့ တစ်ယောက်ကလက်ကမ်းရင် လက်ဆွဲ
ပြီး နှုတ်ဆက်ရတယ်’

ကိုဘခက်သည် မော်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာ
တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘အေးကွယ် ... တို့က ဒါမျိုးတွေကတော့ နားမလည်ဘူး။ တို့မြန်မာ
မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်မှာတော့ ခုလိုထုံးစံမှ မရှိခဲ့ဘဲကိုး’

မော်သည် နှုတ်ခမ်းကလေးစုစုဖြင့် ကျန်လူများကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်
သည်။

‘ဟောဒါက မိုက်ကယ်ဘအေး’

‘ဒါက မစ္စတာရှားမား’

‘ဒါက ကိုညွန့်တင်’

‘ဒါက စန္ဒရားကိုအောင်နိုင်’

‘သူတော့ သိမှာပေါ့။ ရုပ်ရှင်မင်းသား ကိုမြင့်ဦး’

မော်သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ဆက်တိုက်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ တချို့ကိုမူ ကိုဘခက်နှင့်သာမက မွန်
နှင့် မ၊တို့နှင့်ပါ မိတ်ဆက်၍ပေးလိုက်သည်။ မွန်နှင့် မ၊တို့သည် မော်ကို
တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသည်။

မော်၏မိတ်ဆွေများကား များလှသည်။ လူလည်းစုံလှသည်။ အမှန်၌ လည်း ကနေ့ မော်၏မွေးနေ့ဖြစ်၍ မော်ကိုယ်တိုင် သူ့မိတ်ဆွေများကို ရွေး၍ ဖိတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် မွန်နှင့်မတို့ မသိသူ အတော်များများ ပါလာသည်။

မော်သည် နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

‘သူကတော့ မော်ရဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းပဲ၊ ဘလှသန်းထွန်းလို့ လည်းခေါ်တယ်၊ ဂျော်နီလို့လည်းခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ ပက်ဘွန်းလို့ခေါ်တယ်’ ကိုဘခက်သည် မော်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သူကို အကဲခတ်၍ ကြည့် လိုက်သည်။ သူဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများမှာ ကိုဘခက်၏မျက်စိထဲ တွင် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

အင်္ကျီမှာ ကြောင်ကြောင်ကျားကျား အကွက်ကြီးများဖြင့် မိန်းမထဘီ ဆင်ကို ချုပ်ထားသည်နှင့် တူ၏။ ဘောင်းဘီမှာလည်း အသားနှင့်ကပ်နေ သဖြင့် ရာမဇာတ်ထဲမှ မျောက်များဝတ်သော စွပ်ကျယ်ဘောင်းဘီနှင့် တူလှ သည်။ ရာမဇာတ်ထဲ၌မူ မျောက်ဘဝဖြင့် အသားကပ်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထား ခြင်းမှာ ကြည့်၍ကောင်းသော်လည်း အနီဘလှသန်းထွန်းဆိုသော သတ္တဝါ ကလေးကား လူစင်စစ်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် မျောက်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားခြင်း မှာ ကိုဘခက်၏ မျက်စိထဲတွင် ကန့်လန့်ဖြစ်တော့၏။

ဘလှသန်းထွန်းကား ကိုဘခက်ကို အလျဉ်းဂရုစိုက်ပုံမပေါ်။ ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြင့်သာ ကြည့်ရင်း နေရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ဟဲ ... ဟဲ ကျွန်တော်ကတော့ အဆိုတော် မင်းသားပက်ဘွန်း။ အဲ လေ ... ဟုတ်ပေါင်၊ ဟိုက ပက်ဘွန်း၊ ကျွန်တော်က ပဲပွန်း။ ပွတ်ပါများတော့ ပဲပြီးပွန်းနေတဲ့ ဘလှသန်းထွန်းပေါ့ခင်ဗျာ။ မြန်မာထုံးစံမရှိပေမယ့် နောင်ကြီး ရဲ့ လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ပါရစေ။ အနုပညာသည်လေ ... အဲလေ ယောင်လို့၊ အနုပညာသည်တွေရဲ့လက်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်များ နုသလဲလို့ စမ်းကြည့်ချင်လို့ပါ’

ဘလှသန်းထွန်းသည် ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့် ကိုဘခက်အား သူ့လက်ကို ကမ်း ပေးလိုက်သည်။ ကိုဘခက်သည် သူ့အား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ သည်။ ဘလှသန်းထွန်းသည် ကိုဘခက်၏လက်ကို လှမ်းဆွဲမည်ပြုလိုက် သည်။ ကိုဘခက်သည် သူ့လက်ကို ဆီး၍ ပုတ်ချလိုက်သည်။

‘မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားသိချင်ရင် မှတ်ထားပေါ့။ အနုပညာသည်ရဲ့လက်
ဟာ တီးမှုတ်နေတဲ့အခါမှာ မိန်းမလက်ကလေးလို နုနေတတ်ပေမယ့် ရန်သူ
နဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ သံလက်သီးလိုပဲ မာတတ်တယ်’

မော်သည် ကိုဘခက်အား မျက်စောင်းထိုး၍ကြည့်နေသည်။ ဘလှ
သန်းထွန်းကား သူ့ကိုပင် မပြောသလို စပ်ဖြီးဖြီးဖြင့် မော့ကိုကြည့်နေလိုက်
သည်။

မွန်သည် နေရာမှထလိုက်သည်။

‘ကဲ ... မော် ... ဟောဒီမှာ ဗစ်တာက မင်းမွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်
ပေးမလို့ ကြည့်စမ်း’

မွန်သည် ဗစ်တာလက်မှ ကတ္တီပါဘူးကလေးကို ဝမ်းသာအားရ ဖွင့်
ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းမဝတ် ရွှေရောင်နာရီကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

မော်သည် ရွှေနာရီကလေးကို သူ့လက်တွင် ကပ်၍ကြည့်လိုက်ပြီး
မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်သည်။

‘ပုံကြီးကလည်း မကောင်းဘူး။ ရှည်လျားလျားကြီး၊ ဗစ်တာက မော့
ကျတော့ မကောင်းတာဝယ်ပေးတယ် ... မွန် ကျတော့’

‘ဟဲ့ ... မော် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ နင်မကြိုက်ရင် မဝတ်
နဲ့။ ပေးတဲ့လူက စေတနာနဲ့ပေးတာကို ဒီလိုပြောရသလား’

မော်သည် မွန်ကို ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နာရီဘူးကလေးကို လက်ဆောင်
များ ထည့်သည့် စားပွဲခုံးပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။

‘ကဲ ... အားလုံးထဲမှ မော်ကြိုက်မယ့် လက်ဆောင်တစ်ခုကို ပေးမယ်
လာကြည့်လှည့်’

ဘလှသန်းထွန်းသည် နံကာသေတ္တာတစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်တင်၍ ဖွင့်
လိုက်သည်။ အထဲမှ ဓာတ်စက်အငယ်တစ်လုံး ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

မော်သည်ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မတတ်ဝမ်းသာနေဟန်ရှိသည်။ ဘလှသန်းထွန်း
သည် ဓာတ်စက်အတွင်းမှ မီးကြိုးတစ်ခုကို အနီးရှိ ပလပ်ပေါက်နှင့် ဆက်
လိုက်သည်။ ပြီးမှ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ပြားသာသာရှိသော ဓာတ်ပြားများ
ကို ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် သီချင်းကို ရွေးလိုက်သည်။

‘ဓာတ်စက်ကလေးက ချစ်စရာကလေးနော်၊ ကလေးကစားစရာလေး
ကျနေတာပဲ’

‘အမယ် ... ဒါ မော့အတွက် အမေရိကားကယူလာတဲ့ လက်ဆောင်။
ဓာတ်စက်က ငယ်ပေမယ့် အစွယ်နဲ့ဗျ၊ အတိုးအကျယ်လုပ်လို့ရတယ်။ အနှေး
အမြန်လည်း လုပ်လို့ရတယ်။ ကဲ ... နားထောင်’

ရှေးခင်အင်ရိုးသီချင်းသံသည် ဧည့်ခန်းအတွင်း ဆူဆူညံညံထွက်လာ
သည်။ ဘလှသန်းထွန်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်၍ ကုန်းကော့ကန်ကား
ဟန်ဖြင့် က,လိုက်သည်။

စောစောကလူသိုက်သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသည်။ မော်သည်
နေရာတွင် ရပ်၍ကြည့်နေရာမှ ခြေထောက်ကလေးများ လှုပ်၍လာသည်။
နောက် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လာသည်။

ဘလှသန်းထွန်းက မော့လက်ကို ဆွဲ၍ က,လိုက်သည်။ မော်သည်
ဘလှသန်းထွန်းနှင့် တွဲ၍ ကနေရာမှ ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်၍ အော်လိုက်
လေသည်။

‘မော့မွေးနေ့အတွက် အားလုံး က,ကြပါ’

ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် အတွဲလိုက် အတွဲလိုက် ထွက်လာကြပြီးလျှင်
က,ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပွေ့တော့မလို ဖက်တော့မလို
က,ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ရင်ချင်းကပ်သွား၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ခြေထောက်ချင်း
လိမ်သွား၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ချင်းပင် လိမ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ
သည်။

ဘေးအတွဲများက ရိုးရိုးပင် က,နေကြသော်လည်း အလယ်မှာ က,နေ
သော မော်နှင့် ဘလှသန်းထွန်းတို့မှာ အကဲဆုံးဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်
သည် မော့ကိုကြည့်၍ ပြုံးနေလိုက်သည်။

ကိုဘခက်ထိုင်သောစားပွဲတွင် ကိုဘခက်၊ မ၊ မွန်နှင့် ဗစ်တာတို့သာ
ကျန်ရစ်လေသည်။ ဗစ်တာက မွန်ကို ကရန်ခေါ်သည်။ မွန်က ခေါင်းခါ၍
ငြင်းလိုက်သည်။

‘ဒါတော့ မကချင်ဘူး၊ ရိုးရိုးသီချင်းကျမှပဲ ကမယ်’

ဗစ်တာသည် ဘာမှဆက်မပြောတော့ချေ။ တီးလုံးက တဖြည်းဖြည်း
ပို၍ကြွလာသည်။ က,သူများကား တီးလုံးနှင့်အတူ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ရွလာ
သည်။

ဦးကျော်ဒင်သည် လှေကားထိပ်မှရပ်၍ က၊နေသူများကို ပြူးကြောင်
ကြောင် ကြည့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်သွားလေသည်။

မ၊က ကိုဘခက်ကို အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဆရာ ... တော်တော်မျက်စိနောက်နေပြီလား’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အထူးအဆန်းတစ်ခု တွေ့ရတာပေါ့။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ
တော့ လူရိုင်းတွေနေတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ရောက်နေသလိုပဲ’

ကိုဘခက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် စားပွဲမှထ၍ သူ့အခန်းသို့ ဝင်ခဲ့
လေသည်။

အပြင်ဘက်တွင်ကား ဆူညံလျက်ရှိလေသည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံး
လျှင် လက်ခုပ်တီးသံများကို ကြားရသည်။ နောက် ခဏနားကြပြန်သည်။

စကားပြောသံများ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကြားရသည်။ နောက်
သီချင်းသံကြားရသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် သံသေးသံကြောင်ဖြင့် အော်သံ
များကို ကြားရသည်။

ကိုဘခက်သည် စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်၍ စာအုပ်ကို လှန်လိုက်သော်
လည်း စာထဲ၌ စိတ်ဝင်စား၍မရပေ။ ဘေးပေါက်ကိုဖွင့်၍ အိမ်ရှေ့ပန်းခြံဘက်
ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ပန်းခြံထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ သူ့စိတ်မှာ အလိုလို လန်းဆန်း၍
လာသည်။

စောစောကမူ နားလည်းငြီးသည်၊ မျက်စိလည်းနောက်သည်။ အသက်
ရှူရလည်း ကျပ်သည်။ ယခုမူ နားလည်းအေးရသည်။ မျက်စိလည်း မနောက်
တော့ပေ။ အသက်ရှူလည်း မကျပ်တော့ပေ။

ညမွှေးပန်းရနံ့သည် သင်းသင်းကြိုင်လျက်ရှိသည်။ လေပြည်ကလေး
သည် ခပ်ညင်းညင်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ကောင်းကင်၌ကား မိုးသားများ
ကင်းစင်လျက်ရှိသည်။ ကြယ်ကလေးများသည် ကမ္ဘာအနက်ပေါ်တွင် ဖြန့်
ကျဲထားသော စိန်ပွင့်ကလေးများလို တလက်လက်တောက်ပလျက်ရှိသည်။

ကြယ်ရောင်ကလေးများအောက်တွင် ပန်းခြံသို့သွားသော လမ်းကလေး
ကို ခပ်ရေးရေးမြင်ရသည်။

ကိုဘခက်သည် ပန်းခြံအတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ခဲ့လေသည်။

စံပယ်ရုံဘေးမှ ထိုင်ခုံကလေးအနားသို့ ရောက်သောအခါ သူသည်

ထိုင်ခုံပေါ်သို့ အမောပြေ လှဲချလိုက်သည်။ တစ်နေ့လုံး ကျပ်တည်းလာခဲ့သော စိတ်ကို ခုမှ ပြန်၍ လန်းဆန်းစေရသည်။

ကိုဘခက်သည် တန်းလျားပေါ်တွင် လှဲချလိုက်ပြီးလျှင် ကောင်းကင်မှ ကြယ်ကလေးများကို ကြည့်နေမိသည်။

မိုးသားကင်းစင်သော ကောင်းကင်ကိုကြည့်ရင်း သူ့စိတ်မှာ အလိုလို ပေါ့ပါးလာသည်။ ပန်းရနံ့ကလေးများကို ထွေးပိုက်ယူငင်လာသည့် လေအေးကလေးကို ရှူရှိုက်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် အေးမြ၍သွားလေသည်။

ကိုဘခက်သည် မြိုင်ဂန္ဓမာသီချင်းကြီးကို ခပ်တိုးတိုးညည်းလိုက်လေသည်။

ထိုအတွင်းမှာပင် သူ့အနားဆီသို့ရောက်လာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကိုဘခက် ခေါင်းကိုငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မှောင်ရိပ်ကျနေသော နေရာဖြစ်၍ ဘာကိုမျှ မမြင်ရချေ။

‘ဆရာလည်း မျက်စိနောက်တာနဲ့ ဒီမှာလာနေတယ်ထင်တယ်’

မ,သည် ကိုဘခက်ခြေရင်းမှ စံပယ်ရုံရိပ်အောက်တွင် အသာဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။ ကိုဘခက်သည် မသဲမကွဲဖြစ်နေသော မ,၏ သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်၍ သနားသလို ဖြစ်မိတော့သည်။ အမှန်တော့ မ,သည် မရှောင်သာသော ပတ်ဝန်းကျင်အတွင်း၌ ရပ်တည်နေရသော်လည်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူပျော်ပိုက်ဟန် မတူချေ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနည်းနှင့်အများတော့ ငြီးငွေ့ရှာပေမည်။

တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ဦးယံတွင် မှန်ရွှေပြတင်းမှ တစ်ကိုယ်တည်းရပ်ကာ မောင်တော်ကို မျှော်ရရှာသော လှိုင်မင်းသမီးလေးကို အလိုလိုမြင်လာမိသည်။

မ,သည် လှိုင်မင်းသမီးလေးကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့သူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မ,၏ ဓာတ်ခံစိတ်မျိုးဖြင့် သည်လိုပတ်ဝန်းကျင်မျိုးတွင် ပျော်မွေ့နိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ချေ။

မ,က ကိုဘခက်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကိုဘခက်က မ, အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေမိသည်။

‘ကျုပ် အခုစဉ်းစားနေတာ ယဉ်ကျေးတယ်ဆိုတာနဲ့ ရိုင်းစိုင်းတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ရှေးကျတယ်ဆိုတာနဲ့ ခေတ်ဆန်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဒါတွေ

ဟာ ခဏပန်း လူတွေအသိမှာ ပေါ်လာတတ်တဲ့အရာလေးတွေပဲ။ သိပ်တော့ မခိုင်မြဲဘူးထင်တယ်’

မ,သည် ကိုဘခက်ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုဘခက်ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း နားလည်ဟန်မတူချေ။

‘ဘာကိုပြောတာလဲ ဆရာ’

‘ခေတ်အနေနဲ့ပြောရင် မ,တို့ဆီမှာ လာနေကြတဲ့လူတွေဟာ လူယဉ်ကျေးတွေလို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လိုက်ကြည့်ရင် ဒီလူတွေမှာ ရိုင်းစိုင်းစိတ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဥပမာ ကုလားတစ်ယောက်ကို ထမင်းဝိုင်းမှာ ဝက်သားအတင်းစားခိုင်းရင် ဘယ်လိုသဘောထားရမလဲ။ မစားတဲ့လူက ရိုင်းသလား၊ ကျွေးတဲ့သူက ရိုင်းသလား။ သူတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအရဆိုရင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဒါလေးလုပ်ရအောင်ပါခင်ဗျာလို့ ပြောရင် လက်ခံမှ ယဉ်ကျေးမယ်။ ဒါကို လက်မခံရင် လက်မခံတဲ့လူက ရိုင်းတာပဲ။ အမှန်တော့ ဒါဟာ ယဉ်ကျေးမှုမဟုတ်ပါဘူး။ အဓမ္မပြုတဲ့အမှုပဲ။ တစ်ယောက်က အနိုင်ကျင့်ရင် တစ်ယောက်က မကျေနပ်ဘဲ ဟန်ဆောင်ပြီး လိုက်လျောတာကို ယဉ်ကျေးတယ်လို့ ခေါ်ကြတာပဲ’

ကိုဘခက်သည် ကောင်းကင်မှ ကြယ်ကလေးများကို မော့၍ကြည့်လိုက်ရင်း ‘သူ့ထင်မြင်ချက်ကို သူ တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်လေသည်။’

မ,ကမူ ကိုဘခက်ပြောလိုက်သော စကားကိုသာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေမိသည်။

‘မ, အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုကို မနှစ်သက်ပါဘူး ဆရာ’

‘ကျုပ်ကတော့ အနောက်တိုင်းရယ်၊ အရှေ့တိုင်းရယ်၊ မဆိုလိုပါဘူး။ ကောင်းမယ်၊ အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တုပတာကိုတော့ မကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ပင်ကိုဘဝနဲ့ မကိုက်ညီတာကို ဇွတ်မှိတ်ပြီး လုပ်တာမျိုးကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ ဥပမာ သစ်ကျားငှက်နဲ့ မြေခွေးလိုပေါ့။ မြေခွေးက နှုတ်သီးရှည်တဲ့ သစ်ကျားငှက်ကို လင်ပန်းထဲမှာ ထည့်ပြီး အစာကျွေးတော့ သစ်ကျားငှက်ကလည်း မြေခွေးကိုဖိတ်ပြီး ဝါးကျည်တောက်လို ဇောက်နက်တဲ့ခွက်နဲ့ ကျွေးသလိုပေါ့။ ဒီနေရာမှာ သစ်ကျားငှက်ရဲ့ တုံ့ပြန်လိုက်ပုံဟာ ဘယ်လောက် သဘာဝကျသလဲ။ ကိုယ့်သဘာဝနဲ့ မကိုက်ညီရင် လက်မခံရဘူး၊ မတုပရဘူးဆိုတဲ့သဘောကို ပြလိုက်တာပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်’

လူတွေဟာ အရူးချည်း ဖြစ်ကုန်မှာပဲ'

မ,သည် ကိုဘခက်စကားကိုနားထောင်ရင်း အံ့ဩချီးကျူးရမလို ရှိတော့သည်။

ကိုဘခက်လို သာမန်ဂီတဆရာတစ်ဦးက ခုလိုနက်နဲသောစကားကို ပြောလိုက်သောကြောင့်လည်း ပို၍အံ့ဩမိလေသည်။ အမှန်တော့ မ,လို ပညာ တတ်တစ်ဦးက ကိုဘခက်လို ဂီတဆရာတစ်ယောက်ကို ခုလိုအတွေးအခေါ် ရှိလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။

'ဆရာက အဘိဓမ္မာတွေဘာတွေ တော်တော်လိုက်စားတယ်ထင်တယ်' ကိုဘခက်သည် ရုတ်တရက် ဘာမျှပြန်၍မပြောသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခု ကို စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။

'အဘိဓမ္မာတွေ ဘာတွေရယ်လို့တော့ သေသေချာချာ မဖတ်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဘိဓမ္မာဆိုတာ ဘဝကနေလည်း ခံယူလို့ရတာပါပဲ။ ကျုပ်ဘဝရဲ့ အဘိဓမ္မာဟာ ကျုပ်ရဲ့ဂီတပဲ။ နေပါဦး ... ဂီတကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်တာ လဲ'

မ,သည် ရုတ်တရက် ပြန်၍မဖြေနိုင်အောင် ငေးနေမိသည်။ ကိုဘခက် လိုချင်သောအဖြေကိုလည်း စဉ်းစား၍မရနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

'ဂီတဆိုတာ စိတ်ရဲ့ခံစားမှုကို အေးမြကြည်နူးစေတဲ့အရာပဲလို့ ထင်တာ ပဲ'

ကိုဘခက်သည် နေရာမှထ၍ မ,အနားသို့ လျှောက်လာသည်။ မ,က လွှတ်ခနဲ စိတ်ထဲမှထင်ရာကို ဖြေလိုက်သော်လည်း ကိုဘခက်၏ အမူအရာမှာ လေးနက်သောပြဿနာကို ဆွေးနွေးနေသကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။

'အပေါ်ယံတွေးရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဂီတဟာ ဒါ့ထက် လေးနက်တယ်။ ဘိုးဗားဆိုတဲ့ ပညာရှိတစ်ယောက် ရေးတာကို ဖတ်ဖူးတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ သဘာဝလိုလားချက် ပစ္စည်းလေးပါးရှိတယ်။ ပထမ အစားအစာ၊ ဒုတိယ အဝတ်အစား၊ တတိယ နေရာဖြစ်ပြီး စတုတ္ထ ဂီတဖြစ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါကို ကျုပ် လက်ခံတယ်။ ဂီတဆိုတာ လူ့သဘာဝစိတ်က လို လားတောင့်တချက်တစ်ရပ်ပဲဆိုတာ ထင်ရှားတယ်'

'ဒီတော့ လောကမှာ လူတွေနဲ့ ကင်းကွာမရတဲ့အရာမှန်သမျှ လူတွေရဲ့ အကျိုးကိုပြုတဲ့ အရာမှန်သမျှ ဝါဒတရားပဲဖြစ်စေ၊ ဝိဇ္ဇာ သိပ္ပံပညာရပ်တွေပဲ'

ဖြစ်စေ မှန်ကန်တဲ့ အခြေခံအဘိဓမ္မာဆိုတာ ရှိရတယ်။ ဒါမှလည်း ခိုင်မာ တယ်။ နက်နဲတယ်။ အမှန်တော့ အဘိဓမ္မာဆိုတာ အရာရာတိုင်းရဲ့ အုတ်မြစ် ပဲ။ အုတ်မြစ်ခိုင်မှ အပေါ်မှ ကိုယ်တည်ဆောက်ချင်သလို ရမယ်။

‘ဂီတဟာ ကျုပ်ရဲ့အဘိဓမ္မာပဲလို့ ပြောတာဟာ ဒီသဘောကြောင့်ပဲ။ ပြောင်မြောက်တဲ့ ဂီတတိုင်းဟာ နှလုံးသားက တိုက်ရိုက် ရိုက်ခတ်လာတာ ပဲ။ လောကမှာ နှလုံးသားက ရိုက်ခတ်လာတဲ့အရာတွေဟာ တန်ဖိုးရှိတယ်။ နက်နဲတယ်၊ လွတ်လပ်တယ်၊ သန့်ရှင်းတယ်။ ကျုပ်ဘဝမှာ နက်နဲတာတွေ၊ တန်ဖိုးရှိတာတွေ၊ ဖြူစင်တာတွေ၊ လွတ်လပ်တာတွေပဲ လုပ်ချင်တယ်။ ဒါ ကြောင့် ဂီတသမားဖြစ်ချင်တာပဲ’

ကိုဘခက်သည် စကားကိုဖြတ်လိုက်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာလိုက်သည်။

မ၊သည် ကိုဘခက်အား လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်လို မော့၍ကြည့် နေမိသည်။

ကိုဘခက်ပြောသွားသော စကားများထဲမှ နားမလည်သော စကားလုံး များကို ပြန်၍တွေးနေမိသည်။

‘နှလုံးသားဆိုတာ ဘာကိုတင်စားပြီးပြောတာလဲ ဆရာ၊ အချစ်ကိုပြော တာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်ကို မပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ခံစားချက်ကိုပြောတာ။ လူဟာ ခံစားချက်၊ ယုံကြည် ချက်၊ စိတ်ရှိဘဲ လှုပ်ရှားနေရင် သေနေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ခဏအားဖြင့် နစ်မျော ယစ်မှုးနေမယ်ဆိုပေမယ့် အမှန်တော့ ဖုတ်သက်ဝင်နေတာပဲ။

‘ပဉ္စသီခနတ်သားဟာ သူရိယဝတ္ထနတ်မယ်ရဲ့အလှကိုခံစားပြီး စောင်း ချင်း ဂါထာ ဆယ့်ငါးပုဒ်ကို သီကုံးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဂီတဟာ ပြောင် မြောက်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုပဲ လက်ယာမင်းထင်ဟာ အဏ္ဏဝါမြစ်ပြင်ကြီးအလယ်က တံငါသည်ကိုကြည့်ပြီး ခံစားရတဲ့အတိုင်း ယမုံနာပတ်ပျိုးကို စပ်ဆိုခဲ့တယ်။

‘မောင်ကျောက်ခဲဟာ နန်းတွင်းသူရဲ့အလှကိုခံစားပြီး သူ့ရဲ့ကြေကွဲခံစား ရချက်အတိုင်း တိမ်ပုံတွေ ပတ်ပျိုးကိုစပ်တယ်။ ဒီလိုပဲ မမြလေးတို့၊ လှိုင်တို့ သူတို့မောင်တော် ပေါ်မလာလို့ ရှစ်စုံရွက်ကြာ၊ ညဉ့်သုံးယံ စတဲ့ပတ်ပျိုးတွေ၊ ဘောလယ်တွေ စပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီဂီတတွေဟာ ဘာလို့ ပြောင်မြောက်ခဲ့သလဲ။

ခုတိုင် ဘာလို့ တည်နေကြသလဲ။ သူတို့ဟာ သူတို့ခံစားချက်အတိုင်း မကွယ်
 ဝှက်ဘဲ၊ မလိမ်မညာဘဲ အနုပညာမြောက်အောင် ဖွဲ့ဆိုခဲ့ကြလို့ပဲ။ လောကမှာ
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖြစ်စေ၊ သူများကိုဖြစ်စေ မလိမ်ရဘူးဆိုတာ ကျုပ်ဝါဒပဲ။
 အဲဒီလို မလိမ်တဲ့လူတွေကို ကျုပ်ချစ်တယ်၊ လိမ်တဲ့လူတွေကို ကျုပ်မုန်းတယ်’
 ကိုဘခက်သည် စကားမဆုံးခင်ပင် တန်းလျားပေါ်သို့ ပြန်၍ ထိုင်ချ
 လိုက်သည်။

ပြီးမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကို အားရပါးရ ရှိုက်ဖွာ၍နေသည်။ အိမ်ဘက်ဆီမှ
 အသံများကား စဲစပြုလာပြီ။ ညသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေသည်။

မ,သည် အိမ်ဘက်ဆီသို့ကြည့်လိုက်ရင်း နေရာမှ အသာထလိုက်
 သည်။

ပြီးမှ ကိုဘခက်ထိုင်နေသော တန်းလျားနားသို့ ရပ်လိုက်ရင်း ...

‘ဆရာကို မ,ကြောက်လာပြီ၊ ဆရာက နေရာတကာ သိပ်ပြီး နက်နက်
 နဲနဲ တွေးလွန်းတော့ စိတ်ပင်ပန်းတာပေါ့။ တစ်ခါတလေလည်း ကိုယ့်စိတ်ကို
 သက်သာအောင် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးနေမှပေါ့။ မ,တော့လေ လောကမှာ အေး
 အေးလူလူနေပြီး စိတ်ချမ်းသာရမယ်ဆိုရင် တော်ပြီ၊ တခြား ဘာမှမတွေးချင်
 ဘူး’

ကိုဘခက်သည် မ,ပြောသော စကားများကို ဘာမျှပြန်၍မချေပတော့
 ချေ။

ဆေးလိပ်ကိုသာ တွင်တွင်ဖွာ၍နေသည်။ မ,သည် ကိုဘခက်အား
 တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘မ, အိမ်ထဲဝင်တော့မယ် ဆရာ၊ လူတွေလည်း ရှင်းသွားပြီ’

ပြောပြောဆိုဆို မ, အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်မည်အပြုတွင် ကိုဘခက်၏
 စကားကြောင့် ခြေလှမ်းများပင် တုံ့သွားလေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ မ,ကို ကျုပ် တစ်ခုပြောချင်တယ်’

ကိုဘခက်သည် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ မ,က ကိုဘခက်
 ဆက်ပြောမည့်စကားကို ရပ်၍ စောင့်နေမိသည်။

မ,တို့အိမ်ကို လာတဲ့လူတွေထဲမှာ များသောအားဖြင့် လူလိမ်တွေချည်း
 ပဲ။ ဒီအိမ်က တစ်ခုခုလိုချင်လို့ သူတို့ ခုလိုလာပြီး ဟန်ဆောင်နေတာပဲ။ ဒါ
 ကျုပ်ထင်တာလေ။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စတွေဟာ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ကြိုတင်သတိပေးတာကို မ, သဘောပေါက်ရင်တော့ မ,ဟာ အလိမ်ခံရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပါပဲ။

မ,သည် ကိုဘခက်ကို ဘာမှပြန်၍မပြောတော့ချေ။ အိမ်ဆီသို့သာ တချိုးတည်း သုတ်ခဲ့လေသည်။

အမှန်တော့လည်း ကိုဘခက်၏စကားများသည် မ,စိတ်ကို မသိမသာ လွှမ်းမိုးသွားသည်ကို မ,ကိုယ်တိုင်ကလည်း သိချင်မှ သိပေလိမ့်မည်။

ကိုဘခက်သည် မ,ကိုသာ ငေး၍ကြည့်နေမိသည်။ အမှန်တော့ မ, သည် သူ့လိုပင် အပေါ်ယံလူ့အဖွဲ့အစည်းကြားမှ တစ်ညတာအားဖြင့် ထွက် ပြေးလာခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုဘခက်သည် မ,ကို ပိုမိုလေးစားမိသည်။ မ,၏ စိတ်ထားကို မြတ်နိုးမိသည်။ ကိုဘခက်သည် မ,ပြေးဝင်သွားသော အိမ်ကြီး ကို အတန်ကြာမျှ မော့ကြည့်နေမိသည်။

သို့ကြည့်နေရင်းမှ သည်အိမ်ကြီးအတွင်း အိပ်မက်လို ရောက်လာပုံများ ကို ပြန်၍တွေးမိသည်။

ဦးကျော်ဒင်သည် သူ၏ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည်။ မ,သည် သူ၏တပည့်မ ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ သည်အိမ်ကြီး အတွင်းတွင် ကိုဘခက်သည် ဦးကျော်ဒင်နှင့် မ,ကို အထူးသဖြင့် ခင်မင်လေးစားမိသည်။ ဦးကျော်ဒင်သည် ရိုးသားသည်။ ပွင့်လင်းသည်။ သူ့ဘဝကိုသူ အပြစ်ကင်းကင်းဖြင့် ပျော်အောင် နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ မ,သည် သိမ်မွေ့သောမိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိသည့် အတွင်းစိတ်ဓာတ် မာကျောသူတစ်ဦး ဖြစ် သည်။ ဂီတပညာကို လေးစားသူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း သည်အိမ်တွင်း၌ အိမ်သားငါးဦးရှိသည့်အနက် ကိုဘခက်သည် ဦးကျော်ဒင်နှင့် မ,ကိုသာ အထူးခင်မင်လေးစားမိခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကျန်လူများကား ကိုဘခက်နှင့် စိတ်သဘောချင်း အဟပ်ဝေးနေပေ လိမ့်မည်။ ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်သည် လင့်လုပ်စာကို ထိုင်၍ဖြုန်းနေသူဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင့်ဝတ္တရားကို ဘာမျှပြန်၍ ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်းသူလည်း မဟုတ်ပေ။

မော်သည် ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်၏ခြေရာကို နင်းမည့်သူကလေး ဖြစ်သည်။ အမေထက် ကဲချင်သာကဲမည်၊ လျော့မည့်သူကား မဟုတ်ပေ။ သူတို့နှင့်စာ လျှင် မွန်တစ်ယောက်ကမှ တော်ပေလိမ့်ဦးမည်။ သို့သော် မွန်သည် မာနကြီး

သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အလုပ်ကလွဲလျှင် တခြားအလုပ်ကို အထင်သေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ယုံကြည်ချက်ကလွဲလျှင် တခြားသူ၏ယုံကြည်ချက်ကို စိတ်ဝင် စားလိုသူ မဟုတ်ပေ။

ကိုဘခက်သည် အိမ်ကြီးကိုကြည့်ရင်း သည်အိမ်ကြီးအတွင်းမှ လူများ ၏ စိတ်သဏ္ဍာန်ကို စဉ်းစား၍ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ သည်လူငါးဦး အတွင်းတွင် မိမိက မည်သို့ဆက်ဆံနေထိုင်သွားရမည်ကိုလည်း စဉ်းစားလိုက် မိသည်။

မတို့အခန်းဆီမှ မီးမှိတ်၍သွားသည်။ ပြီးမှ မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့ကလေး လင်း၍လာပြန်သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီးသာဆိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရ သည်။ လူသံကား မကြားရတော့ချေ။

ကိုဘခက်သည် အခန်းဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ခဲ့သည်။ သူ့ အခန်းမှာ နောက်ဖေးစတိုခန်းတစ်ခုနှင့် ကပ်လျက်ရှိသည်။ စတိုခန်းနောက် တွင် မီးဖိုဆောင်သာရှိတော့သည်။ ကိုဘခက်နေသောအခန်းမှာ အိမ်ရှေ့လှေ ကားပေါက်မှဝင်လည်း ရသည်။ ဘေးတံခါးမှဝင်၍လည်း ရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုဘခက် ဘေးပေါက်မှထွက်၍ ဘေးပေါက်မှ ပြန် ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုဘခက်သည် အပေါက်ဝသို့ ဝင်မည်အပြုတွင် စတို ခန်းဘေးဆီမှ တိုးတိုးအသံကလေးများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကိုဘခက် သည် ခြေလှမ်းကို အသာကြွ၍နင်းလိုက်လျှင် သူ့အခန်းတံခါးကို ကွယ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ စတိုခန်းဘေးတွင် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်နှစ်ခုကို မြင်နေရ သည်။

‘ဂျော်နီ ... ကိုယ့်ကို ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ကွယ်’

ကိုဘခက်သည် လေသံမျှကြားရသော အသံရှင်ကို ရုတ်တရက်ဝေခွဲ ၍ မရနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

‘ဂျော်နီ ... ကိုယ်ပြောတာ မရဘူးလား၊ လွှတ်ပါကွာ။ လက်ကို ကိုင် မထားပါနဲ့၊ ကိုယ်ကြောက်တယ် ... သိလား’

‘အိုကွာ ... မော်ကလည်း ဘာကြောက်တာလဲ။ မော်ကို ကိုယ်ချစ်တယ် သိလား’

‘ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း၊ မော်ကြောက်တယ်၊ ချစ်ရင် နောက်မှပြော...’

‘နောက်နေ့အထိ မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ခုပြောမယ်၊ မော် ကိုယ့်ကိုချစ်လား’

ဟင် ... ပြောစမ်း၊ ကိုယ်ကဖြင့် မော့ကိုချစ်ရတာ ရူးတော့မယ်။ ကဲ ...'

'အို ...'

ကိုဘခက်သည် ဆက်၍နားမထောင်ရဲတော့ပေ။ အခန်းတံခါးကို တအားဆောင့်၍ပိတ်လိုက်သည်။

ထိုခဏပင် မော်၏အလန့်တကြားအော်သံကလေး သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက် ရသည်။

'အို ... လွတ် ဂျော်နီ ... မော်သွားတော့မယ်၊ ဝှတ်နိုက် ...'

စတိုခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကိုဘခက်သည် ခုတင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲလိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးထဲတွင်ကား ဘောင်းဘီဖင်ကျပ်နှင့် ရာမဇာတ်ထဲမှ မျောက် ကလေးကိုသာ မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။

မော်သည် အခန်းတွင်းသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်ခုန်နေသည်။ အခန်းဝသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ရုတ်တရက် မဝင်ရဲပေ။

မွန်နှင့် မတို့၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အခန်းတွင်း သို့ ခြေကို ခပ်ဖော့ဖော့နင်းကာ ဝင်ခဲ့သည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် ခြေချလိုက်သေအခါ သူ့ရင်အုံကလေးမှာ ကြွချည် နိမ့်ချည် ဖြစ်နေသည်။ မောသလိုလို ဟာသလိုလိုရှိနေသည်။ ငိုချင်သလို လည်း ဖြစ်မိသည်။ မော်သည် သူ့စိတ်ကိုသူ ငြိမ်အောင်ထိန်းလိုက်သည်။

မွန်သည် ခြင်ထောင်ကို ဆွဲ၍မလိုက်ပြီးလျှင် မော့ကိုကြည့်လိုက် သည်။ မော်က ခေါင်းမြီးခြံ၍ တစ်ဖက်သို့ စောင်းအိပ်လိုက်သည်။

'မ၊ရေ မင်း မနေ့ညက ဘယ်ပျောက်နေလဲ'

မ၊သည် သူ့အတွေးနှင့်သူ နစ်မျောနေရာမှ မွန်ဘက်သို့ ငဲ့၍ကြည့် လိုက်သည်။

'မ၊ အထဲမှာနေရင်း မူးနောက်နောက်ရှိတာနဲ့ ပန်းခြံထဲ ဆင်းပြီးနေတာ'

'အမယ် ... မော်သိတယ်၊ ဆရာကိုဘခက်နဲ့ အပြင်မှာ စကားပြောနေ တာ မဟုတ်လား'

မော်သည် စောင်ကိုလှုပ်ရင်း ခေါင်းထောင်၍ မေးလိုက်သည်။ မ၊ကမူ ခပ်အေးအေးပင် ပြန်၍ဖြေလိုက်သည်။

‘အေးလေ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဆရာကိုဘခက်နဲ့ တို့ ဂီတအကြောင်း ဆွေးနွေးနေတာ’

‘ဂီတအကြောင်း ဆွေးနွေးနေတယ်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့နော်’
မော်က ခပ်ငေါ့ငေါ့လေသံဖြင့် ‘မ,ကို နောက်လိုက်သည်တွင် မွန်က ဝင်၍ဟန်လိုက်သည်။’

‘မော် ... မင်း အရူးချေးပန်းစကားတွေ လျှောက်မပြောစမ်းနဲ့။ မ,ဟာ မင်းထက် အသက်လည်းကြီးတယ်၊ စဉ်းစားဉာဏ်လည်းရှိတယ်။ မင်း စကား ပြောရင် သံတိထားပြော’

မော်သည် စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြံ၍ ပြန်လှဲချလိုက်သည်။
မ,သည် မော်ကို စိတ်ဆိုးရန်ပင် သတိမရနိုင်ပေ။ သူ့အတွေးနှင့်သူ ဝင်စားနေမိသည်။

‘မွန် ...’
‘ဟင် ...’

‘မွန်တို့ လက်ထပ်ခါနီးပြီနော်’
‘ရှေးလဆန်းပဲ၊ ဘာလိုတော့လဲ’

မ,သည် မွန်၏ရှေ့ရေးကို အဆုံးအစမရှိ တွေးနေမိသည်။ မွန်အတွက် သူပေးလိုသော အကြံဉာဏ်ကို ပေးသင့် မပေးသင့် စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် မော်က မ,စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ ... မွန်၊ မွန်ကို မော်တစ်ခုမေးမယ်၊ ဗစ်တော့ကို မင်း ချောတယ်လို့ ထင်သလား’

‘ဘာလဲ ... မင်းသိချင်တဲ့ ချောတယ်ဆိုတာ’
‘ချောတယ်ဆိုတာ ကြည့်ကောင်းတာကို ပြောတာပေါ့။ ကိုယ့်မျက်စိထဲ မှာ လှပြီး ချစ်စရာကောင်းတာဟာ ချောတာပေါ့’

‘ကဲ ... မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ၊ ဗစ်တော့ကို မင်း ချောတယ်ထင်သလား၊ အရုပ်ဆိုးတယ်ထင်သလား’

‘မွန် ... စိတ်မဆိုးကြေးနော်၊ မော်တော့ ဗစ်တော့ကို ချောတယ်လို့ မထင်ဘူး။ နှာခေါင်းပွတယ်၊ နဖူးကျယ်လွန်းတယ်၊ မျက်ခုံးထူတယ်။ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ကြည့်လို့မရဘူး’

‘အေး ... မွန်ကတော့ ဒါကိုက ယောက်ျားပီသတယ်လို့ ထင်တယ်။’

ဒါပေမဲ့ မွန် သူ့ကိုချစ်တာ ရုပ်ချောလို့မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ဟာ ကြည့်မရအောင် အရုပ်မဆိုးရင် ပြီးတာပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရွေးတဲ့နေရာမှာ ဥပမာ အရည်အချင်းသုံးခုလောက်ကို မူတည်ပြီးရွေးရင် ရုပ်ဟာ တတိယပဲ။ အရေးကြီးတာက ကိုယ်နဲ့ စိတ်သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်ဖို့ရယ်၊ ဒီယောက်ျားကို ယူလိုက်တဲ့အတွက် ကိုယ့်အဆင့်အတန်းဟာ ခုထက် မနိမ့်ကျရဘူး။ ဒါထက် သာမြင့်လာရမယ်ဆိုတဲ့ အာမခံချက်ရှိရမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်ကို လိုက်လျော့မယ့်လူ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဒီလိုလူမျိုးကိုယူမှ ကိုယ့်ဘဝဟာ စိတ်ချမ်းသာမယ်’

မော်သည် နေရာမှထ၍ ထိုင်လိုက်သည်။

မွန်ပြောသောစကားများမှာ သူ့အသိနှင့် သဘောပေါက်၍ မရရှာပေ။ မော်သည် မွန်၏ခုတင်ခြေရင်းတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ခြင်ထောင် ဆွဲတင်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် မွန်၊ မွန်ပြောတာတွေကို မော် အားလုံးသဘောမပေါက် ပေမယ့် မော်နားလည်တာကို ပြောမယ်။ ရုပ်ချောတယ်၊ မချောဘူးဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ကျိန်းသေတွက်လို့မရဘူး။ ဂျော်နီကို မော် လေ အစက လုံးလုံးကြည့်မရဘူး။ ပါးစပ်က ပြဲသေး၊ မျက်ပေါက်က မှေး သေး၊ ပြီးတော့လည်း ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ သိပ်မုန်းစရာကောင်းတာပဲ။ ခုတော့ ဂျော်နီဟာလေ ...’

‘ဟဲ့ ... မော်၊ နင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒုက္ခတော့ဖြစ်ကုန်ပြီ မ၊ရေ၊ မ... မင်းညီမကို လာမေးစမ်း’

မွန်သည် မော်၏ပခုံးကလေးကို လှုပ်ခါရင်း မေးလိုက်လေသည်။ မော်က သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးလေးဖြင့်အုပ်၍ ရယ်နေတော့သည်။ မ၊သည် သက်ပြင်းကို အသာချလိုက်မိသည်။

‘ဘာမေးစရာလိုလဲ မွန်၊ ဂျော်နီကို သူကြိုက်နေတာပဲဖြစ်မှာပေါ့’ မော်က ရုတ်တရက် ခေါင်းကိုမော်လိုက်ပြီး ‘မ၊ကို ဒေါသဖြင့် ကြည့် လိုက်သည်။

‘မ၊နော် ... ဒါပဲ၊ မော်ပြောတဲ့အထဲမှာ ဂျော်နီကိုကြိုက်တယ်ဆိုတာ မပါသေးဘူး’

‘ဘာထူးလဲ၊ မင်း ဂျော်နီကို အရုပ်ဆိုးတယ်လို့ထင်ရာကနေ ချောတယ်

ထင်လာတာဟာ ချစ်လာလို့ပေါ့။ ပဒုမဇာတ်ကို မင်းကြားဖူးမှာပေါ့။ ပဒုမ မင်းသားက သစ်သီးရှာသွားတော့ ပေါင်တိုနဲ့ အဝက်ဒေဝီမိဖုရားကြီး ကျန်ခဲ့ တယ်။ ဒီမိဖုရားကြီးဟာ အစကတော့ ပေါင်တိုကို ရွံလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး အနား တောင် မကပ်ဘူး။ နောက်တော့ ရေကိုတိုက်ပေးရင်းကနေ ပေါင်တိုကို ချစ်စရာကြီးပါလားလို့ ဖြစ်လာတာဟာ ဘာသဘောလဲ။ ခြေတွေလက်တွေ မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်ကိုတောင် မေ့ပြီး ခုလို ကျေးဇူးရှင်ကို ဖောက်ပြန် တာဟာ ဘာသဘောလဲ။ ကိုယ့်စိတ်ကို လှည့်စားတာပဲ’

‘မ၊နော် ... တော်တော့၊ မ၊ကို မော်မေးနေတာမဟုတ်ဘူး။ မွန်ကိုမေး တာ’

မွန်က မော်ဆံမင်ဖျားကလေးများကို သပ်၍ ချောလိုက်သည်။
ပြီးမှ မ၊ဘက်သို့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး မ၊ အဝက်ဒေဝီနဲ့ ပေါင်တိုဖောက်ပြန်တာဟာ အချစ် ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ သွေးသားကြောင့်ပဲ။ ဖိုဓာတ်၊ မဓာတ် ထိတွေ့တဲ့သဘော အရ ဖောက်ပြန်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ သွေးသားဆန္ဒသက်သက်ကြောင့် ဖြစ် ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါဟာ အချစ်လို့မခေါ်နိုင်ဘူး’

မော်သည် မွန်၏စကားများကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိသည်။

မွန်ပြောသော စကားများတွင် သူ့သိလိုသောအချက်များ ပါနေသည်ကို လည်း သတိထားလိုက်မိသည်။

‘ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ထိတိုင်းသာ ဖောက်ပြန်မယ်ဆိုတာတော့ မော် မယုံဘူး။ ဒီလိုသာဆိုရင် မော်တို့ ယောက်ျားတွေနဲ့ တွဲက၊နေကြတာ၊ က၊တဲ့ ယောက်ျားတိုင်း ဖောက်ပြန်ကုန်ရောပေါ့’

‘ဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မော်ရဲ့၊ က၊တာလည်း က၊ရင်းနဲ့ ဖောက် ပြန်ချင်လည်း ဖောက်ပြန်မယ်။ က၊တယ်ဆိုတဲ့ အာရုံထဲမှာ ဝင်စားပြီး တကယ် က၊နေရင်တော့လည်း ဖောက်ပြန်ချင်မှ ဖောက်ပြန်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီယောက်ျားတွေနဲ့ တစ်နေရာမှာ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ပြီး လက်ကလေးကို ကိုင်ကြည့်လိုက်စမ်း။ မင်းစိတ်ဟာ အလိုလို လှုပ်ရှားလာမယ်။ ဖိုဓာတ်၊ မဓာတ် သဘာဝဟူသမျှဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်းပဲ။ ဒါနှစ်ခု သွားပြီး ထိတွေ့ရင် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုတော့ ဖြစ်လာတာပဲ’

မော်သည် မွန်၏စကားကို တအံ့တဩ နားထောင်မိသည်။ မွန်ပြော

သော စကားများသည် မော်ကြံ့ခဲ့ရသောအဖြစ်နှင့် လုံးလုံးတိုက်ဆိုင်၍ နေတော့သည်။

‘မွန်က သိပ်တော်တာပဲ။ မွန်ပြောတာတွေဟာ သိပ်မှန်တာပဲ။ မော်လေကနေ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတယ်။ ငိုချင်သလို ရယ်ချင်သလိုပဲ’

မော်သည် ပြောရင်းဆိုရင်းပင် မွန်ကိုဖက်၍ ရှိုက်နေတော့သည်။

မွန်က မော့်မျက်နှာကလေးကို အတင်းဆွဲမော့လိုက်သည်။

‘မော် ... မွန်ကို မွန်မွန်ပြောစမ်း၊ မင်း ကနေ့ည ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ မွန်ကို မရှက်ပါနဲ့ ညီမရယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောစမ်းပါ၊ မင်း ဂျော်နီနဲ့ ဘာဖြစ်လာလဲ’

မွန်က မေးလိုက်မှ မော်သည် ပို၍ဝမ်းနည်းလာဟန်ရှိသည်။ မွန်ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းကိုမြှုပ်ကာ အားပါးတရ ငိုချလိုက်သည်။ မ၊သည် အိပ်နေရာမှ ထ၍ထိုင်လိုက်သည်။ မော့်အဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်သလို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘ဒါ ငိုစရာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဖြစ်လာတာကို ပြောစမ်းပါ မော်’

မ၊သည် မျက်နှာထားဖြင့် ငေါက်လိုက်သည်။ မွန်က မော့်ခေါင်းကလေးကို မော့၍ ချော့လိုက်သည်။

‘ပြောပါကွယ်၊ ညီမကို မွန်တို့ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဂျော်နီက မော့်ကို ဘာလုပ်သလဲ’

‘ဂျော်နီက မော့်ကို အပြင်မှာစကားပြောရအောင်ဆိုပြီး ခေါ်သွားတယ်။ အပြင်ရောက်တော့ မော့်ကိုချစ်တယ်ဆိုပြီး အတင်းဖက်တာပဲ ...’

မော့်စကားကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးပင် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

‘ဟင် ... ဒါဖြင့် မော်က ဘာလို့ မွန်တို့ကို အော်ပြီးမတိုင်တာလဲ။ မော့်ကို စော်ကားရင် ပါးရိုက်ခဲ့ပါလား’

‘မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ မော် ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး။ မော် သူ့လက်ထဲက ရုန်းလို့လည်းမရဘူး။ ရုန်းလည်းမရုန်းချင်ဘူး၊ မော်လေ ဂျော်နီရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အသာမှီချင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြောက်တယ်၊ ဘာလို့ မွန်း မသိဘူး။ မော်ကြောက်တယ်၊ အခုတော့ မော် ဂျော်နီကို သနားနေတယ်’

မွန်သည် သူ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးကို အသာကိုက်ထားလိုက်သည်။

မ,ကမူ သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အသာဖိထားလိုက်သည်။

‘အင်း ... ကောင်းကြပေါ့ မော်ရေ၊ မင်းတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒုက္ခဖြစ်ချင်ပြီထင်တယ်။ ကဲ ... ကဲ ... အိပ်တော့၊ ဒီည ဒီအကြောင်းမပြောနဲ့၊ နောက်မှ မ,တို့ အေးအေးဆေးဆေးပြောရအောင်။ ဒီညတော့ မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ ကဲ ... လာ ... လာ ... အိပ်ရအောင်’

မ,သည် မော့ကိုတွဲ၍ သူ့အိပ်ရာပေါ်သို့ ကလေးငယ်ကို သိပ်သလို သိပ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ စောင်ပါးတစ်ထည်ကို ခြုံပေးလိုက်သည်။ ခြင်ထောင်စများကို လည်း မွေ့ရာအောက်တွင် ညှပ်ပေးလိုက်သည်။

မွန်သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ချေ။ မော့အတွက် ရင်လေးနေဟန် ရှိသည်။

မ,ကိုယ်တိုင်လည်း မော့အတွက် မကျေနပ်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ မော့အကြောင်းကိုတွေးရင်းပင် ကိုဘခက်ပြောသော စကားများကို ပြေး၍ သတိရမိသည်။

‘လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလှည့်စားမခံရရင် တော်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ မွန်။ ညနေက ဆရာကိုဘခက်ပြောတဲ့ စကားလေးကို မ, သိပ်ပြီးကြိုက်တယ်။ လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်တဲ့လူတွေဟာ အလကားပဲတဲ့မွန်။ ဟုတ်တာပဲ၊ မော်ဟာ အမှန်တော့ သူ့ကိုယ်သူ လှည့်စားခံနေရတာပဲ။ အမှန်တော့ ဂျော်နီက မော့ကို လွမ်းမိုးနေပြီ’

‘မော့ကိုတော့ပြောတယ်၊ မ,ကရော ဘယ်သူ့အလွမ်းမိုးခံနေရသလဲ’ မော်သည် ရှိုက်နေရာမှ မ,ကို လှမ်း၍ ရန်တွေ့လိုက်သည်။

‘အခု မော့အကြောင်းပြောနေရင်း ဘာလို့ ဆရာကိုဘခက်က ပါလာသလဲ’

မော်၏အမေးကြောင့် မ,သည် သူ့ကိုယ်သူ မလုံသလိုဖြစ်မိလေသည်။ ‘ဆရာကိုဘခက်ပြောတဲ့စကားနဲ့ တိုက်ဆိုင်နေလို့ ပြောတာပေါ့ မော်။ မင်း ငါ့ကို စကားအကျအနမကောက်နဲ့နော်’

မ,သည် အသံကလေးများပင် တုန်၍လာသည်။

‘အကျအနကောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်တာကိုပြောနေတာ။ ဘာလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်တဲ့လူတွေဆိုတာ မော်က ဘယ်တော့မှမလိမ်ဘူး။’ ချ

လည်း လိမ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ မော်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း အမှန်ကိုပြောနေတာ။
မ,သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်နေတာ’

‘ကိုယ်လိမ်တာတွေ့ရင် ပြောပေါ့ကွာ။ မ,ဆိုလိုတာက မင်းကို လိမ်
တယ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ငယ်သေးတယ်၊ လောက
ကြီးအကြောင်းကို မသိသေးဘူး။ မင်းကိုယ်မင်း ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်း
ကိုယ်တိုင် မသိဘူး။ ဒီတော့ မင်းဟာ လူတွေရဲ့အလှည့်စား ခံရတတ်တယ်။
ဒါကို မ, စိုးရိမ်လို့ပြောတာ။ မင်းကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူး’

မ,သည် သူ့စိတ်ကိုသူ အတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်တည်း၍ ပြောလိုက်သည်။

ညီအစ်မချင်း ရန်ဖြစ်ရသည့်အဖြစ်ကို မရောက်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး
ထိန်းသိမ်းလိုက်သည်။

မော်ကမူ ဆတ်ဆတ်ထိမခံဘဲ ပြန်၍ ရန်တွေ့လိုက်သည်။

‘မော် အလှည့်စားခံရတယ်ပဲထားပါ။ မော်လိုသာ မ, မဖြစ်ပါစေနဲ့’

ခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ မ,သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ချေ။ ပြန်ပြောနေလျှင်
လည်း စကားရှည်နေမည်။ ပြေလည်သည့်အဖြစ်ကိုကား ရောက်တော့မည်
မဟုတ်ချေ။

မွန်ကမူ သူတို့ပြောနေတာ စကားများကို နားထောင်ရင်း သူ့ထင်မြင်
ချက် ပေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် မ, ဒီနေရာတော့ မွန်လည်း မော်ဘက်က ထောက်ခံချင်
တယ်။ လူတစ်ယောက်ကို အကြည်ညိုလွန်ရင် အဲဒီလူရဲ့ အလွမ်းမိုးခံရတတ်
တယ်။ ဒါကိုတော့ မ, သတိထားရမယ်’

မ,သည် မွန်စကားကြောင့် ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်းနည်းမိသည်။

သူ့အဖြစ်ကိုပင် သူ ကြောက်သလိုရှိတော့သည်။

မ,ရင်ထဲတွင် တဆတ်ဆတ်ခုန်လာသည်။

မ,တို့အခန်းတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုအတွင်းဝယ်
အောက်ထပ်ဆီမှ ကိုဘခက်၏ တယောသံသည် လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ်ရာ
မ,တို့အခန်းတွင်းသို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။

ကိုဘခက်သည် ထိုနေ့ညမှ ထူးထူးခြားခြား ဤသို့သော လွမ်းတေးကို
အဘယ်ကြောင့် ဖွဲ့ဆိုလိုက်သည်ကိုကား မ,ကိုယ်တိုင် မစဉ်းစားရဲတော့ပေ။

မသည် ကိုဘခက်၏ စန္ဒရားသံကို နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေမိသည်။ ကိုဘခက်တီးသော စန္ဒရားသံမှာ သီချင်းလည်းမဟုတ်၊ အစမ်းလည်း မဟုတ်။ နားထဲတွင် တစ်မျိုးဆန်းနေသည်။ ကိုဘခက်သည် သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် တီးလိုက်ပြီးလျှင် ရပ်သွားပြန်သည်။

နောက်တစ်ဖန် အသံစုံ စမ်းလိုက်ပြန်သည်။ စမ်းပုံမှာလည်း ခပ်ရိုးရိုးမဟုတ်။ အသံတစ်သံမှ တစ်သံသို့ ပြောင်း၍ ပြောင်း၍ စမ်းသွားပုံမှာ နားထဲတွင် ဆန်း၍နေသည်။ အသံပြောင်းတိုင်း ပြောင်းတိုင်းတွင် မ၊နားထဲတွင် အရသာခံရသည်မှာ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ရောက်၍သွားသလို ခံစားရလေသည်။ သို့ခံစားနေရင်းမှ တစ်ဖန် သီချင်းသံလိုလို တီးသံလိုလို တီးသံကို ကြားရပြန်သည်။

မသည် ကိုဘခက်၏စန္ဒရားသံကို နားထောင်ရင်း ဂီတတွင် နစ်မျောနေသည်။ အမှန်၌ ကနေ့ မ၊တို့အိမ်တွင် လူရှင်းသောနေ့ဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း မော်နှင့်မွန်တို့က ပျော်ပွဲစားလိုက်သွားသည်။ မ၊မေမေက ပိုကာဒေါင်းသွားသည်။ ဦးကျော်ဒင်က အပေါ်ထပ်တွင် စာဖတ်နေသည်။

မနက်ထမင်းစားပြီးကတည်းကပင် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ စောစောပိုင်းကမှ မ၊ကိုယ်တိုင် အပေါ်ထပ်တွင် စာကြည့်နေသည်။ ကိုဘခက် စန္ဒရားသံကြားမှပင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့မိသည်။

အောက်ထပ်သို့ရောက်ပြန်တော့လည်း ကိုဘခက်သည် စန္ဒရား၌သာ စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။ မ၊ဆင်းလာသည်ကိုပင် သိလိုက်ဟန်မတူပေ။ မ၊သည် မီးဖိုချောင်သို့ဝင်၍ မောင်အေးနှင့်အတူ နေ့လယ်စာကိုပြင်ရင်း ကိုဘခက် စန္ဒရားသံကို နားထောင်နေမိသည်။

ကိုဘခက်သည် စန္ဒရားခုံပေါ်သို့ မောင်အေးက ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို ချပေးသည်ကိုပင် သိဟန်မတူပေ။ စန္ဒရားကိုသာ ငဲ့၍တီးနေလိုက်သည်။ ကိုဘခက်အနားသို့ပင် မသွားရဲတော့ပေ။ ဧည့်ခန်းထောင့်တွင် ထိုင်ရင်း စန္ဒရားသံကိုသာ နားထောင်နေမိသည်။

ကိုဘခက်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖွာရင်း စဉ်းစားနေရာမှ စိတ်ကူးရ

သည့်အချိန်တွင် စန္ဒရားကို ကောက်၍စမ်းလိုက်သည်။ နောက်တစ်ခါ စန္ဒရား
ရှေ့တွင် တင်ထားသော စာရွက်ကိုယူ၍ ဖောင်တိန်ဖြင့် ရေးခြစ်နေပြန်သည်။

နောက်တစ်ဖန် စာရွက်ကိုကြည့်ရင်း စန္ဒရားကို တီးလိုက်ပြန်သည်။
သို့တီးနေရင်းမှ ပါးစပ်ကလည်း ခပ်တိုးတိုးရွတ်ဆိုနေပြန်သည်။ ခဏကြာ
လျှင် ကိုဘခက်၏အသံသည် မကျယံ့တကျယ် ပေါ်၍လာသည်။ မ၊သည်
ကိုဘခက်ဆိုနေသော စာသားကို ဂရုစိုက်၍နားထောင်လိုက်သော်လည်း
သဲကွဲစွာ မကြားရချေ။ တီးသံနှင့် ညည်းသံလောက်သာ ကြားရသည်။

ဤသည်ကိုပင် မ၊နားထဲ စွဲ၍နေတော့သည်။ ခဏကြာလျှင် ကိုဘခက်
သည် စန္ဒရားအဖုံးကို တအားပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့လည်း စန္ဒရားခုံ
ပေါ်တွင် ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချ၍ထားလိုက်သည်။

မ၊သည် ကိုဘခက်၏အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်သလို ရှိတော့သည်။
စောစောက ဂီတတွင် နစ်မျောနေခြင်းဖြင့် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရသည်မှာ
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေမှန်း ထင်ရှားလှသည်။ စန္ဒရားတီးနေသည်နှင့်မတူ၊ သီချင်း
စပ်နေသည်နှင့် မတူ။ ပင်ပန်းသောအလုပ်ကြီးတစ်ခုကို လုပ်နေရသောသူကို
ကြည့်နေရသည်နှင့် တူတော့သည်။

ယခုမူ ကိုဘခက်၏မျက်နှာသည် သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲ၍သွား
သည်။ သူသည် စန္ဒရားခလုတ်ကိုနှိပ်နေရင်း သူ့မျက်နှာသည် အလိုလို တင်း
မာခက်ထန်၍လာသည်။ စန္ဒရားအဖုံးကို ဒေါသတကြီး ဆွဲ၍ပိတ်လိုက်သည်။
ပြီးမှ စန္ဒရားခုံပေါ်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထားလိုက်သည်။

မ၊သည် ကိုဘခက်ကိုကြည့်ရင်း ထိတ်လန့်မိသည်။ ကိုဘခက်သည်
တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေချမ်းဟန်ဖြင့် စန္ဒရားခုံပေါ်မှ စာရွက်တွေကို လုံးထွေး
ခြေမပစ်လိုက်သည်။

ပြီး စန္ဒရားခုံမှ ထလိုက်သည်။ မ၊သည် နေရာမှထလိုက်ရင်း ကိုဘခက်
ရှိရာသို့ လျှောက်လာမိသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ။ စောစောက ကိုဘခက်သည် မ၊၏အမေးကို
ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေဘဲ ဧည့်ခန်းစားပွဲတွင်သာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်
သည်။

မ၊သည် ကိုဘခက်ကို ဆက်၍မမေးဝံ့တော့ချေ။ စန္ဒရားခုံပေါ်မှ
ကိုဘခက်အတွက် ချထားသော ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကိုသာ ယူ၍ ကိုဘခက်အရှေ့

သို့ ချပေးလိုက်သည်။ ကိုဘခက်သည် မ၊ချပေးသော ကော်ဖီကိုလည်း မသောက်၊ လက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ မီးညှိ၍ဖွာလိုက်သည်။

‘ကော်ဖီသောက်ပါဦး ဆရာ ...’

ကိုဘခက်သည် ဆေးလိပ်တိုကို နောက်ဆုံး တအားရှိက်၍ဖွာလိုက်ပြီး ပြာခံခွက်ထဲသို့ ထိုး၍ခြေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကော်ဖီခွက်ကိုယူ၍ တစ်ကျိုက် တည်း မော့သောက်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်နေဟန် ရှိတော့သည်။

ကိုဘခက်သည် မ၊ကိုမကြည့်ဘဲ တစ်လုံးချင်း ပြန်၍ဖြေလိုက်၏။

‘မပင်ပန်းအောင်စပ်ရင်လည်း ရတာပဲ။ ဟိုအသံ ဒီအသံ ခိုးပြီးစပ်လိုက်ရင် ခဏနဲ့ပြီးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖပ်ဖို့ဆိုတာ အမှန်တော့ မလွယ်ဘူး။ တစ်နာရီနဲ့ ပြီးရင်လည်းပြီးမယ်။ တစ်နှစ်နဲ့ပြီးချင်မှလည်း ပြီးမယ်။ ရေရဲ့အတိမ်အနက်ကို မသိနိုင်သလိုပဲ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အနုပညာတစ်ရပ်ရဲ့ ခက်ခဲနက်နဲမှုကို တိုင်းတာလို့မရဘူး’

‘ဆရာ ခုနကစပ်တဲ့သီချင်းကို စာသားတော့မသိဘူး၊ အသံကျတော့ သိပ်ဆန်းတယ်။ မြန်မာသံလည်း ပီသတယ်၊ အသံပြောင်းပုံ၊ ကူးပုံတွေကလည်း သာတယ်။ ဆရာ ဒီသီချင်းကို ဆက်ပြီးမစပ်တော့ဘူးလား’

မ၊က ကိုဘခက်ကို ကြည့်ညှိလေးစားသောအမူအရာဖြင့် မေးလိုက်သော်လည်း ကိုဘခက်သည် မ၊ကိုမကြည့်ဘဲ ငေးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ရှေ့သို့ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်မှောင်ကိုကြုတ်ရင်း တစ်လုံးချင်း ပြန်၍ဖြေလိုက်သည်။

‘အမှန်တော့ ဒီသီချင်းဟာ ကျုပ်ဆက်စပ်လည်း အချိန်မှာ ဘာမှ အကျိုးမထူးပါဘူး။ ကျုပ် ဒီသီချင်းကို ပြီးအောင်စပ်ဖို့ တစ်ညကြာချင်ကြာမယ်၊ တစ်လကြာချင်ကြာမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသီချင်းကို အမြန်စပ်စရာ မလိုသေးဘူး။ ကျုပ်စပ်လည်း ဒီသီချင်းကို ပရိသတ်က လက်ခံဖို့ ငါးနှစ်ထက် မနည်း စောင့်ရမှာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ် သီချင်းကို ပြီးစလွယ်မစပ်ဘူး။ အချိန်ယူပြီး စပ်မယ်’

မ၊သည် ကိုဘခက်ကိုကြည့်ရင်း ဆက်ပြောမည့်စကားကိုပင် မဆက်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ကိုဘခက်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိဖွာလိုက်သည်။

မ,က ကိုဘခက်ကို အကဲခတ်ရင်း မရဲတရဲ ဆက်၍မေးလိုက်သည်။
'ဆရာကို မ, တစ်ခုမေးချင်တယ် ဆရာ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စပ်တဲ့
နေရာမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့စပ်သလဲဆရာ။ သီချင်းစာသား စကားလုံးတွေကို
ရှာပြီး အသံထည့်နည်းနဲ့ စပ်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခံစားချက်နဲ့စပ်တာလား
ဆရာ။ အဲဒါ မ, မသိလို့ ဆရာကိုမေးကြည့်တာ'

ကိုဘခက်သည် မ,၏အမေးကို ရုတ်တရက်မဖြေသေးဘဲ ဆေးပေါ့
လိပ်ကို ဆက်၍ဖွာလိုက်သည်။

အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ တစ်လုံးချင်း ပြန်၍ဖြေလိုက်သည်။
'လောကမှာ ခံစားချက်မပါဘဲ လုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ ဘယ်တော့မှ
မပြောင်မြောက်ဘူး။ ဂီတဝိသောဓနီကို လှန်ကြည့်ရင် ရှေးခေတ်ဂီတဆိုတာ
တွေကို တွေ့မယ်။ ဥပမာ ... မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ၊ သူဟာ ဘုန်းတော်ဘွဲ့တွေ
အများကြီးရေးခဲ့တယ်။

'ဒါပေမဲ့ သူ့ဘုန်းတော်ဘွဲ့တွေဟာ သီချင်းခန့်ကြီးတွေဖြစ်တဲ့ အတိုင်း
ခန့်ညားတယ်၊ ခိုင်မာတယ်။ ဒါဟာ ဂီတအနုပညာအနေနဲ့ ဝေဖန်မယ် ဆိုရင်
စာသားအရ ထောင်ရောင်နေရွှေဘုန်း ဆိုတဲ့အတိုင်း ရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့
ရွှေဘုန်းတော်ဟာ ထောင်ရောင်နေလို လင်းတယ်ဆိုတာကို ဖွဲ့တာပဲ။

'ဒီနေရာမှာ ဘုရင်တွေရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးတေဇာကို ပြောင်မြောက်အောင်
ဖွဲ့နိုင်တာဟာ ချီးကျူးစရာပဲ။ စာသားတင်မဟုတ်ဘူး၊ အသံတီးကွက်အထား
အသိုကစပြီး ခန့်ညားအောင် ဖွဲ့ဆိုနိုင်တာဟာ ဂုဏ်မြောက်တယ်။

'ဒါပေမဲ့ မြဝတီမင်းကြီးရဲ့ လွမ်းခလေ့ပတ်ပျိုးဟာ ဒီထောင်ရောင်နေ၊
ဇေယျာရွှေမြေတို့ထက် ခံစားချက်ပါတယ်။ စာသားရော အသံပါ ခံစားချက်
ပါမှန်း သိရတယ်။ ဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ အနုပညာကို ပြုစုတဲ့နေရာမှာ
ခံစားမှု မရှိရင် မဖြစ်မြောက်ဘူးဆိုတဲ့ သက်သေပဲ'.

မ,သည် ကိုဘခက်၏အဖြေကို နားထောင်ရင်း အတွေးနက်၍ နေ
တော့သည်။

ကိုဘခက်ပြောသာစကားများကို စိတ်ထဲမှ သဘောပေါက်သလို ရှိ
သော်လည်း မရှင်းသည့်အချက်များ ပါနေသေးသည်။ မ,သည် ကိုဘခက်
ဆက်၍ပြောမည့်စကားကို စောင့်နေသည်။ ကိုဘခက်ကမူ ဘာမျှဆက်၍
မပြောဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုင်ရင်း ဆေးလိပ်ကို ဖွာနေလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ဆရာဆိုလိုတာက ဘုန်းတော်ဘွဲ့နဲ့ သဘာဝဘွဲ့မှာ သဘာဝ
ဘွဲ့က ပိုပြီး ခံစားချက်တွေပါမယ်။ ဒါကြောင့် ပိုပြီး အနုပညာမြောက်မယ်
လို့ ဆိုလိုတာလား’

မ,က မရဲတရဲမေးလိုက်သော်လည်း ကိုဘခက်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်
လိုက်ရသေးသည်။

သူမေးသောမေးခွန်းများ မှားသွားသလားဟု စိုးရိမ်မိရှာသည်။

ကိုဘခက်ကမူ မ,သိလိုသောအဖြေကို ခပ်အေးအေးဖြေလိုက်သည်။

‘ဒီလို တစ်ထစ်ချတွက်လို့ မရဘူး၊ တေးကဗျာလင်္ကာကို ဖွဲ့ဆိုတဲ့နေရာ
မှာ ဘယ်အရာကို ဖွဲ့ဆိုတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဖွဲ့ဆိုတဲ့အကြောင်း
အရာပေါ်မှာ ကိုယ်က ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားသလဲ၊ ဘယ်လောက်စိတ်
ခံစားရသလဲဆိုတာက အရေးကြီးတယ်။

မြဝတီမင်းကြီးဟာ ဘုန်းတော်ဘွဲ့တွေ အများဆုံးရေးခဲ့တယ်။ သူဟာ
သူ့ရဲ့ အရှင်သခင်ကို တကယ်ယုံကြည်ကိုးစားပြီး ရေးခဲ့တာပဲ။ ဒီလိုရေးခဲ့တဲ့
သီချင်းတွေဟာ ကဗျာလင်္ကာအရရော၊ ဂီတအရရော ပြောင်မြောက်ခဲ့ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကျုပ် တစ်ခုပဲရှင်းပြမယ်၊ ဥပမာ မြဝတီမင်းကြီးရေးခဲ့တဲ့ ဘုန်းတော်
ဘွဲ့သီချင်းတွေကို ယှဉ်ကြည့်ပါ။ မြဝတီမင်းကြီးဟာ ဂီတအနုပညာရှင်ကြီး
တစ်ယောက်ဖြစ်သလို တကယ် စစ်သူရဲကောင်းကြီးလည်း ဖြစ်တယ်။

‘ပန်းဝါတိုက်ပွဲမှာ သူ့ရဲ့လက်ရုံးရည်ဟာ အထင်အရှား သက်သေပြခဲ့
တယ်။ အမှန်က စစ်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ တွက်ရင် မြဝတီမင်း
ကြီးက မဟာဗန္ဓုလထက် အဆင့်အတန်းမနိမ့်ဘဲ အာဇာနည်စစ်သူရဲကောင်း
တစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီအချိန်ကရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာသီချင်းတွေဟာ ပြောင်မြောက်
တယ်။ စာပေကဗျာ၊ လင်္ကာအရရော၊ ဂီတအနုပညာအရရော ပြောင်မြောက်
တယ်။

‘သဘာဝဘွဲ့သာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းတော်ဘွဲ့သီချင်းတွေကိုက ပြောင်
မြောက်တယ်။ ဒါကို ဝေဖန်စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် မြဝတီမင်းကြီးဟာ
တကယ် မျိုးချစ်သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်လို့ပဲ။ ဒါတင်မကဘူး၊ သူဟာ သူ့
အရှင်သခင်ကို တကယ်ကြည်ညိုတယ်။ လေးစားတယ်။ သူ ကြည်ညိုလေး
စားတဲ့အတိုင်း ဖွဲ့ဆိုတဲ့ ဘုန်းတော်ဘွဲ့တွေဟာလည်း ပြောင်မြောက်တာပဲ။
ဒါပေမယ့် ပြဝတီမင်းကြီးရေးတဲ့ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ထဲက ကျုပ်အားအရဆုံး

သီချင်းကတော့ ဂီတအနုပညာလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ကုန်းဘောင် နေမင်းပတ်ပျိုးပဲ။ အမှန်က မြဝတီမင်းကြီးဟာ ဒီသီချင်းကို ထောင်ထဲကစပ် တာပဲ။ ဘုရင်အမျက်တော်ပြေအောင် ဆိုပြီး သူ့ဘဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက် စပ်ဆိုတဲ့ ဒီသီချင်းကို ကျုပ် နည်းနည်းမှ အရသာခံလို့မရဘူး။ ကျုပ် မှားချင် လည်း မှားမယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒီကုန်းဘောင်နေမင်း ဟာ စာသားရော အသံရော ကျုပ် တစ်ခုမှ အရသာခံလို့မရဘူး။ မြဝတီမင်း ကြီးရေးစပ်ခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေမှာ ဒီသီချင်းဟာ အညံ့စားထဲက ပါတယ်ဆိုတာ အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်လို့ရတယ်။ စာသားကလည်း ဘာမှမပြောင်မြောက် ဘူး။ ကုန်းဘောင်နေမင်း ဘုန်းရောင်ငေရှင်း သောင်းဒီပါထိန်ထိန်လင်းဆိုတဲ့ စာသားမျိုးဟာ မင်းကြီးရေးတဲ့ ဇေယျာရွှေမြေ ထောင်ရောင်နေတို့နဲ့စာရင် တော်တော်လေး ကွာခြားနေတယ်။ စာသားတင်မဟုတ်ဘူး၊ အသံအဖွဲ့အနွဲ့ ကလည်း ရိုးတယ်၊ စင်းတယ်။ ဥပမာ ... ကုန်းဘောင် ပရမေနေ့ နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ရင် သူက ကလေးကစားသလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ် စဉ်းစား ကြည့်တယ်။ ကုန်းဘောင် ပရမေသီချင်းကပဲ ထောင်ထဲကရေးတာ ဖြစ်မ လားလို့ တွေးကြည့်တယ်။ သီချင်းကြီးစာအုပ်တွေထဲမှာလည်း မူကွဲနေတယ်။ ပြီးတော့ တချို့က ကုန်းဘောင်ပရမေသီချင်းက ထောင်ထဲကနေပြီး ရေးစပ် တာလို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မယုံဘူး၊ နီးစပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်တာက ကုန်းဘောင်နေမင်း ပတ်ပျိုးကို ထောင်ထဲက စပ်တာဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်မိ တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ပြန်ပြီးချုပ်ရဦးမယ်။ စာဆိုတစ် ယောက်ဟာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရေးစပ်ရတဲ့သီချင်း ဖြစ် လျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့် မပြောင်မြောက်တာလဲ။ ဒါကို ပြန်စဉ်းစားကြည့် လိုက်ရင်တော့ ခံစားချက်ပဲ။ မင်းကြီးဟာ သူ့ခံစားချက်အရ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ တွေရေးခဲ့တယ်။ အဲဒီဘုန်းတော်ဘွဲ့တွေဟာ သူ့ရဲ့ ပင်ကိုစေတနာအတိုင်း ရေးခဲ့တဲ့အတွက် ပြောင်မြောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရေးတဲ့ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကျတော့ ပြောင်မြောက်သင့်သလောက် မပြောင်မြောက် တော့ဘူး။ ဒါဟာ ခံစားချက်အရ မှုမမှန်လို့ပဲ။ သူ့ကို အပြစ်မပေးသင့်ဘဲ ပေးတယ်လို့ ထင်နေတဲ့ ဘုရင့်ရဲ့ဘုန်းတော်ကို ဖွဲ့ရာမှာ စိတ်မပါလို့ ဖြစ်ချင် လည်း ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့လွတ်မြောက်ရေး အတွက် သူ မယုံကြည်ဘဲ သူ့အနုပညာကို အသုံးပြုရတဲ့အတွက် ဖြစ်ချင်

လည်း ဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနုပညာဟာ လိမ်လို့မရဘူးဆိုတာတော့ ထင်ရှားနေတာပဲ’

ကိုဘခက်သည် ကရားမှ ရေလွတ်သလို မနားတမ်း ဂီတရှင်းတမ်းကို ဆက်တိုက်ပြောလိုက်သည်။ မ,ကမူ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်၍ နေရှာသည်။ မ,သည် ကိုဘခက်၏စကားကို နားထောင်ရင်း ကြည်ညိုမဆုံး ရှိတော့သည်။

ကိုဘခက် ပြောလိုက်သောစကားထဲတွင် အနုပညာအကြောင်းသက် သက်ဟု ထင်ရသော်လည်း ထိုအကြောင်းသာမက လူ့စိတ်သဘောလည်း ပါသည်။ အနုပညာနှင့် ဘဝ၏ဆက်စပ်ပုံလည်း ပါသည်။ အနုပညာတစ်ရပ် သည် မှန်ကန်သောခံစားချက်မှ ထွက်ပေါ်လာပုံလည်း ပါသည်။ အဘိဓမ္မာ သဘောအရလည်း အနုပညာတစ်ရပ်သည် လိမ်လည်၍မရသောအကြောင်း လည်း ပါသည်။ မ,သည် တစ်မိမိမိတွေးရင်း ကိုဘခက်၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ပို၍ သဘောပေါက်လာသည်။

ကိုဘခက်ကမူ သူပြောလိုသော စကားများကို ပြောနေရသောကြောင့် လားမသိ၊ စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ငဲ့ထားသော ရေခွေးကြမ်းကိုပင် သောက်ရန် သတိမရ။ ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ တွင်တွင်ဖွာ၍နေတော့သည်။ မ,က လက် ဖက်ရည်ပန်းကန်ကိုယူ၍ ကိုဘခက်ကို ပေးလိုက်သည်။

‘ရေခွေးကြမ်းသောက်ပါဦး ဆရာ၊ အေးတောင်ကုန်ပြီ’

ကိုဘခက်သည် မ,ပေးသော လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကိုယူ၍ တစ် ကျိုက်တည်းနှင့် မော့လိုက်သည်။ မ,သည် ကိုဘခက်၏အပြုအမူကို အထူး အဆန်း ကြည့်နေမိသည်။ ဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကိုဘခက်ကို လေး စားကြည်ညိုမိသော်လည်း ကိုဘခက်ကို မ,အနေနှင့် မည်သို့မျှ အကဲခတ်၍ မရပေ။ ကိုဘခက်၏ပညာ၊ ကိုဘခက်၏ဘဝ စသည်တို့ကို တွေးကြည့်မိ သော်လည်း ခန့်မှန်း၍မရပေ။ ဒါတင်သာမက ကိုဘခက်သည် ဘယ်လိုလူ စားမျိုး ဖြစ်သည်ကိုပင် မ,အနေနှင့် အကဲခတ်၍မရသေးပေ။ စိတ်မထင်လျှင် ဘုပြောတတ်သောသူဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မမျှော်လင့်သည်ထက် သူက စိတ်ရှည်၍နေတတ်သည်။ မေး၍ ပြောချင်မှပြောတတ်သည်။ ပြောမည့်ပြော ပြန်တော့လည်း နားထောင်ရသူကပင် အားနာရလောက်အောင် စိတ်ရှည် လက်ရှည် ပြော၍ပြတတ်သည်။

ယခုလည်း မ,က သူသိလိုသောအကြောင်းကို မရဲတရဲမေးလိုက်မိသည်။ သို့မေးလိုက်မိသော်လည်း ကိုဘခက် ဘုပြောလိုက်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိသေးသည်။ ယခုမူ ကိုဘခက်က သူသိလိုသောအကြောင်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြနေသည့်အတွက် မ,မှာ အံ့သြနေမိသည်။ ကိုဘခက်သည် မ,ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ဒီဘက်မှာ တော်တော်ဝါသနာကြီးသားပဲ။ အစက ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီလောက်ဝါသနာပါတယ်ကို မထင်ဘူး။ အပျင်းပြေ အပျော်တီးဖို့လောက်ပဲ သင်တယ်မှတ်တာ။ ခုတော့ ခင်ဗျားက တော်တော်စိတ်ဝင်စားသားပဲ’

‘ဆရာက မ,ကို အစက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေ့လာတယ်လို့ ထင်သလား။ မ, အလုပ်တစ်ခုခုကို ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောမထားတတ်ဘူး။ အပျော်လည်းမလုပ်တတ်ဘူး။ တကယ်ဝါသနာပါမှ လုပ်ချင်တယ်။ ဝါသနာမပါတဲ့အလုပ်ကိုလည်း လုပ်ကိုမလုပ်ချင်ဘူး’

ကိုဘခက်သည် သူ၏မခံချင်စိတ်ကလေးကို ကျိတ်၍ကျေနပ်မိသည်။

‘ကျုပ်တွေ့ဖူးတာတော့ ခေတ်ပညာတတ် လူကုံထံသားသမီးတွေဟာ ဂီတပညာကို မိတ်ဆက်လို့ကောင်းအောင်သာ လိုက်စားတာများတယ်။ တချို့လူကုံထံ မျက်နှာကြီးအိမ်တွေမှာဆိုရင် မှန်စီရွှေချစောင်းကြီးကို ဧည့်ခန်းမှာ တင်ထားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ပြပဲ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီစောင်းကြီးကို သူတို့တီးတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ စောင်းပညာရဲ့ တန်ဖိုးလည်း မသိ။ စောင်းသံရဲ့အရသာလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ အလှပြအနေနဲ့ ဒီစောင်းကြီးကို တင်ထားတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ ဒီစောင်းကြီးဟာ သူတို့ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားတဲ့ သမင်ချိုလောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိဘူး။ သမင်ချိုကမှ အကျိုးတို့၊ ဦးထုပ်တို့ ချိတ်ရသေးတယ်။ သူတို့ဧည့်ခန်းမှာရောက်နေတဲ့ ဒီစောင်းကြီးဟာ အမှန်တော့ နှမြောစရာတောင် ကောင်းသေးတယ်။ ပန်ကျာကျောင်းကိုဖြစ်စေ၊ အရပ်ထဲက ပညာသည်တွေ ဝါသနာအိုးတွေကိုပဲဖြစ်စေ အဲဒီလူကုံထံအိမ်က မတီးဘဲထားတဲ့စောင်းကြီးကို ပေးပစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ကျုပ် တစ်ခါက သူဌေးအိမ်ကို ရောက်ဖူးတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ စောင်းကြီးတစ်လုံး သွားတွေ့တယ်။ တော်တော်ကိုကောင်းတယ်။ ဘယ်သူတီးလဲဆိုတော့ ဘယ်သူမှလည်း မတီးဘူး။ လှလို့ဝယ်ထားသတဲ့။ ဒါနဲ့ အတီးခိုင်းလို့ ကိုဋ်

ကြည့်လိုက်တော့ ကြိုးမရှိဘူး၊ သမင်ရည်ကလည်း ပေါက်လို့၊ ပျက်စီးနေတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ခံပြင်းမိတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့စောင်းကြီး အိမ်မှာ ဘာမှအသုံးမချရင် ရောင်းပါလို့ ပြောမိတာနဲ့ အဲဒီသူဌေးနဲ့ကျုပ် အကြီးအကျယ် စကားများရတယ်။ ကျုပ် တွေ့ဖူးတဲ့ လူကုံထံတွေဟာ အိမ်မှာ စန္ဒရားတို့၊ စောင်းတို့၊ စောင်းကောက်တို့ ထားပေမယ့် အမှန်တော့ ဂီတပညာကို မြတ်နိုးကြတာမဟုတ်ဘူး။ တန်ဖိုးကို တကယ်သိကြတာမဟုတ်ဘူး။ အလှပြကြားဖို့ သက်သက်ထားတာပဲ။ ဒီအိမ်ကိုရောက်စက ကျုပ် ဒီလိုပဲထင်တယ်။ ဂီတပညာကို သင်ပေးရမယ်ဆိုပေမယ့် တကယ်စိတ်ဝင်စားပြီး သင်မယ့်လူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ခုတော့ တကယ်သင်ပေးရမယ့် လူတွေလို့ ကျုပ် တော်တော်ဝမ်းသာတယ်။ နို့မို့ရင် ကျုပ်ဟာ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်ကို ရှိမှာမဟုတ်ဘူး’

မ၊သည် ကိုဘခက်အား သွားကလေးများပေါ်အောင် ပြုံး၍ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကိုဘခက်ပြောပုံသည် ရှင်းလင်းပြတ်သားလှပေသည်။

‘ဒါဖြင့် ဆရာ ဒီအိမ်မှာ သင်မယ့်လူမရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘သင်မယ့်လူမရှိရင် ကျုပ် ဒီမှာမနေရုံဘဲရှိတယ်။ ဘုရားစောင်းတန်း သွားပြီး ပြန်စရိတ်ရအောင် တယောထိုးပြီး တောင်းရမှာပေါ့’

မ၊သည် ရုတ်တရက် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိသည်။ သို့ရယ်လိုက်သော်လည်း ကိုဘခက်ပြောသောစကားကို လှောင်ပြောင်လို၍ မဟုတ်ပေ။ ကိုဘခက်ပြောပုံကို သဘောကျမိသဖြင့် ရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုဘခက်သည် သူပြောသောစကားအတိုင်း တကယ်လုပ်မည့်လူဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း မ၊က ယုံကြည်မိသည်။

‘ဆရာ ... အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ပါလား ဆရာ’

‘အခုလုပ်နေတာ အလုပ်မဟုတ်ဘူးလား’

ကိုဘခက် ပြန်မေးလိုက်သောစကားကို မ၊ကိုယ်တိုင် မည်သို့ပြန်ဖြေရမှန်းမသိအောင် ကြောင်၍သွားသည်။

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ မ၊မေးတာက စီးပွားရေးအလုပ်တစ်ခုခုကို ပြောတာ။ ဒီပညာက ခက်ခဲနက်နဲသလောက် စီးပွားရေးအနေနဲ့ကျတော့ မထွန်းကားဘူး ဆရာ’

‘မလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကို ရောက်အောင်လုပ် တာဟာ စိတ်အချမ်းသာဆုံးပဲ။ ကျုပ်ဘဝမှာ ကျုပ် သူဌေးမဖြစ်ချင်ဘူး။ အနု ပညာသမား ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒုက္ခပင်လယ်မှာနစ်ပြီး သေချင်သေပစေ။ မြို့မငြိမ်းလို ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ အကြီးဆုံး ရည်မှန်းချက်ပဲ’

ကိုဘခက်၏ မျက်လုံးများသည် ပို၍ တောက်ပသွားသည်။ သူ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို မျှော်ကြည့်နေသလို ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် မ၊၏အကြည့်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံ၍ သွားလေသည်။ ကိုဘခက်က မ၊ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေပြန်သဖြင့် မ၊မှာ အနေရခက်နေရှာတော့ သည်။

‘ဒါဖြင့် ဆရာ သီချင်းတွေများများစပ်ပေါ့။ ဆရာပညာနဲ့ဆိုရင် ဆရာ ဟာ သီချင်းရေးဆရာ ကောင်းကောင်းဖြစ်နိုင်တာပဲ။ တချို့ ဘာမှမတီးတတ် တဲ့ လူတွေတောင် ကဗျာတွေ ခိုးခိုးပြီး သီချင်းစပ်သေးတာပဲ။ ဆရာစပ်ရင် တကယ့် မြန်မာသံစစ်စစ်သီချင်းတွေ ဖြစ်လာမှာပေါ့’

မ၊က မျက်လွှာကိုချလိုက်ပြီး စကားလွှဲ၍ပြောလိုက်သော်လည်း ကိုဘခက်ကမူ မ၊ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းကိုချလိုက်ရင်း ခပ်ညည်းညည်း ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ် စောစောကပြောတယ်မဟုတ်လား။ သီချင်းစပ်တယ်ဆိုတာ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲက လောတာပဲ။ ဒါမှလည်း အသက်ပါတယ်။ ပဉ္စသီခ နတ်သားဟာ သုရိယဝစ္ဆနတ်သမီးရဲ့အလှကို စောင်းဂါထာ ဆယ့်ငါးပုဒ်နဲ့ ဖွဲ့ဆိုထားတာ ဘယ်လောက်ပြောင်မြောက်သလဲ။ ကျုပ်က အဲဒီလိုသီချင်းမျိုး ကို စပ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာ ကျုပ်မှာ ဘယ်မိန်းကလေးတစ် ယောက်ရဲ့အလှကိုမှ မယစ်မူးခဲ့ဖူးဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း တစ်ခါမှ သေသေချာချာမကြည့်ခဲ့ဖူးဘူး။

‘ဒါပေမဲ့ ကနေတော့ ကျုပ်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှဘွဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စောစောက စပ်ကြည့်တယ်။ မအောင်မြင်ဘူး။ ကျုပ် သီချင်းထဲက မိန်းကလေးဟာ အပြင်မှာတကယ်ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးလောက် မလှဘူးဖြစ်နေတယ်’

မ၊သည် ကိုဘခက်ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ရှာပေ။ ထို့

ကြောင့်လည်း ဆက်၍မေးလိုက်မိသည်။

‘ဒါဖြင့် ဒီ ဆရာတင်စားတဲ့မိန်းကလေးဟာ အပြင်မှာ တကယ်ရှိတာ ပေါ့’

ကိုဘခက်သည် မ,ကို သေသေချာချာစိုက်၍ကြည့်နေရင်းမှ မသွယ် ဝိုက်ဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်ပြောတာကို မ, နားမလည်ဘူးထင်တယ်။ ကျုပ်သီချင်းထဲမှာ ဖွဲ့ထားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ လှသင့်သလောက်တော့ လှတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အလှကို မိအောင် ကျုပ် မစပ်နိုင်သေးဘူး’

မ,သည် မျက်လုံးကလေးများ ဝိုင်း၍သွားလေသည်။

ကိုဘခက်၏စကားကြောင့် မ,သည် မျက်နှာကလေးပင် နီ၍လာ သည်။ ကိုဘခက်ကမူ ဘာမျှထူးခြားဟန်မရှိ၊ သူပြောသောစကားကိုပင် ဘယ်အဓိပ္ပာယ်သို့ ရောက်မည်ကိုလည်း သိဟန်မတူ။

မ,သည် ခေါင်းကို မဖော်ရဲတော့ချေ။ ကိုဘခက်၏မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရဲတော့ချေ။ ကိုဘခက်သည် မ,ကို တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် မ,၏အလှကို ချီးကျူးလိုက်ပြန်သည်။

‘ကျုပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သေသေချာချာမကြည့်ဖူးဘူး။ ကနေ့မှပဲ ခင်ဗျားကိုကြည့်ရင်း သဘော့ပေါက်မိတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှဟာ ပန်းရဲ့အလှနဲ့မှလည်းမတူဘူး။ ရွှေလမင်းရဲ့အလှနဲ့လည်း မတူဘူး။ ကြယ်ကလေးတွေရဲ့အလှနဲ့လည်း မတူဘူး။ တိမ်နွယ်ပန်းတွေရဲ့ အလှနဲ့ လည်း မတူဘူး။ ဘယ်လိုအလှမျိုးနဲ့မတူဘူး။ လျှို့ဝှက်တယ်၊ နက်နဲတယ်၊ ဆန်းကြယ်တယ်၊ နုနယ်တယ်။ ဒီလိုအလှကိုဖွဲ့တဲ့နေရာမှာ တင်စားပြီးဖွဲ့တိုင်း လည်း ဂုဏ်မြောက်နိုင်ဘူး။ တင်စားချက်က အလှရဲ့သရုပ်ကို ပေါ်လွင် အောင် တော်တော်ကို ရွေးချယ်ဖွဲ့နွဲ့ရတယ်။ ဥပမာ ပွတ်မှာတင်ချွတ်၊ တမွတ် ရွှေခိုင်၊ ရောပြိုင်လှမော၊ ရွှေငှက်ပျောတုံးဟန်ပန်၊ ရွှေပေါင်တံရှိသော ဆိုတဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့မျိုးကျတော့ ပေါင်ရဲ့ ဝင်းဝါညက်ညောတဲ့အလှကို ပေါ်လွင်တယ်။ ရွှေမှရိုးစည်ပုံ မယွင်း၊ ရွှေလည်ပင်းကို ချက်ချင်းသိမ်းယှက်၊ ဘက်လှည့်ပါ သော ဆိုတဲ့အဖွဲ့ကျတော့ ပဉ္စသိင်္ခအနေနဲ့ ဖွဲ့နွဲ့လို့ မထိုက်တန်ဘူး။ လူသား တွေ အနေနဲ့လည်း သရုပ်ပေါ်ချင်မှ ပေါ်မယ်။ ကျုပ် အခက်အခဲတွေ နေရတာ လည်း ဒါပဲ။ ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့အလှကို မိအောင်မဖွဲ့နိုင်တာဟာ စဉ်းစားလို့

မရဘူး။ ကျုပ်ကပဲ ညံ့ဖျင်းတာလား၊ ခင်ဗျားကိုကုလည်း သိပ်လှသလား။ ဒီဟာနှစ်ခု တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ရမယ်'

မ,သည် နေရာမှ ထ၍ပြေးချင်တော့သည်။ ကိုဘခက်၏မျက်နှာကို ရုတ်တရက် မရဲတရဲ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ဘာမျှ ဆန်းကြယ်ခြင်းမရှိ၊ ပကတိတည်ကြည်လှသည်။

'တခြားအကြောင်းပြောပါ ဆရာ ... မ, မနေတတ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ဆရာပြောသလို မ,က ဒါလောက်လည်း မချောပါဘူး'

မ,က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် တောင်းပန်လိုက်ရှာသည်။ မ,၏ရင်ထဲ၌ ကား တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ခုအကြိမ် အလှုပ်ရှားဆုံးဟု ထင်မိသည်။ ကိုဘခက်ကမူ ခုမှပင် သူပြောလိုက်သောစကားအတွက် မ,ကို အားနာဟန် ရှိလေသည်။

'အေးဗျာ ,.. ကျုပ်ပြောတဲ့စကားတွေဟာ မ,အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပြောတယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားယုံပါ။ မ,ကို မြှောက်ပြီးပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖောက်ပြားတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာကိုက လှတယ်ထင်လို့ ပြောတာပဲ။ မြန်မာသီချင်းကြီးတွေထဲမှာ မိန်းမရဲ့အလှကိုဖွဲ့တာ နည်းတယ်၊ ရှိသလောက်အလှဘွဲ့တွေဟာလည်း နောက်ဆရာတွေရေးတာ များတယ်။ ဥပမာ ပပဝင်းဝင်းပတ်ပျိုးဆိုပါတော့။ အဲဒီသီချင်းဟာ အလှဘွဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့အသံနဲ့ တေးသွားက မြမြမောင်းမောင်းကို လိုက်တာပဲ။ ဖြိုးဖြိုးရွှေရင် သီချင်းခန့်ဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲ။ မိန်းမရဲ့အလှဘွဲ့ကို ဖွဲ့တဲ့နေရာမှာလည်း တော်တော်ရဲတင်းတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပဲ။ ရင်ရဲ့အလှကို ပေါ်လွင်အောင် ဖွဲ့နိုင်တယ်။ ပြီးတော့လည်း အဆုံးပိုဒ်ကျတော့ ဒီအလှကြောင့် တကယ့်မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်သဘောမထားဘဲ ကျီစားရုံ 'လောက် သဘောထားတဲ့အကြောင်းကလေးကို ဖွဲ့ထားပုံက ကရုဏာရသပေါ်လွင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း တေးသွားကျတော့ ဆဒ္ဒန်အိုင်သာ တစ်ချက်လွှတ်သီချင်းခန့်ပဲ။ ဒီလိုပဲ သင်းသင်းကြိုင်ကြိုင် သီချင်းဆိုရင် ရုပ်ရဲ့အလှကို ဖွဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း တေးသွားကျတော့ ဆဒ္ဒန်အိုင်သာကို လိုက်တာပဲ။ နောက်တစ်ပုဒ်ရှိသေးတယ်။ မြဆံကေသာ ဆိုတဲ့သီချင်းလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ မိန်းမရဲ့ ဆံပင်အလှကို ဖွဲ့တာပဲ။ ဒါလည်း စာသားအရ ကွဲတယ်။

တေးသွားနဲ့ တီးကွက်က တစ်ချက်လွတ်ခံကို လိုက်တာပဲ။ မြန်မာသီချင်းကြီးတွေထဲမှာ အလှဘွဲ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာသားရော တေးသွားပါ သန့်သန့်မရှိ ခဲ့သလောက်ပဲ။ အလှဘွဲ့သီချင်းကို ရှေးဟန်ခန့်ခန့်နဲ့ ကျုပ် စပ်ကြည့်ချင်တယ်'

သည်တော့မှလည်း မသည် သက်ပြင်းကလေးကို ချလိုက်မိသည်။ ကိုဘခက်သည် သူပြောချင်သောစကားများကို ပြောပြီးလျှင် ငေးကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။ ကိုဘခက်ပြောသော စကားများကိုလည်း မည်သို့မျှ အဓိပ္ပာယ်မကောက်တတ်အောင် ရှိတော့သည်။

သို့ပေမယ့် မရင်ထဲ၌ကား ကိုဘခက်ပြောသွားသော စကားများကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိနေသည်ကိုကား ငြင်းမရနိုင် ဖြစ်တော့သည်။

[၇]

ကိုဘခက်၏စောင်းသံသည် အသံချဲ့စက်အတွင်းမှ မင်္ဂလာခန်းမတစ်ခုလုံးကို ပျံ့လွင့်သွားသည်။ စောင်းသံနှင့်အတူ ကြည်လင်ပြတ်သားလှသော သီချင်းသံသည်လည်း မင်္ဂလာခန်းမတစ်ခုလုံးကို လွှမ်း၍သွားလေသည်။

စောစောကမူ အဖွဲ့ပေါင်းစုံမှ သီချင်းမျိုးစုံကို တီးကြသည်။ ရေဒီယိုတွင် ခေတ်စားနေသော သီချင်းသံများလည်း ကြားရသည်။ ဘလှသန်းထွန်းတို့ လူသိုက် တီးသွားသော နိုင်ငံခြားသီချင်းသံများလည်း ကြားရသည်။

ယခုမူ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို စပြီဖြစ်သဖြင့် ဘိသိက်ဆရာနှင့် ကိုဘခက်တို့ တီးဝိုင်းသာ အချိအချ စခန်းသွားလျက်ရှိသည်။

ကိုဘခက်သည် စောင်းဖြင့် ချစ်သမျှကိုပတ်ပျိုးကို ဆိုတီး တီးလိုက်သည်။ မင်္ဂလာခန်းမတစ်ခုလုံးကား ကိုဘခက်၏ သီချင်းသံကြောင့် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

မသည် မွန်၏နောက်နားမှ အပျိုရံအဖြစ် ထိုင်နေရှာသော်လည်း စိတ်အိုက်နေပုံရသည်။ မော်ကမူ မချိုမချင်မျက်နှာကလေးဖြင့် မွန်ကို ခပ်တိုးတိုးနောက်လိုက်သည်။ မွန်သည် တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေဖြင့် ခေါင်းကိုင့်ကာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်၍နေသည်။

အမှန်၌ မွန်၏မင်္ဂလာပွဲတွင် မ,ရော မော်ပါ ဝမ်းသာကြည်နူးနေရမည် ဖြစ်သော်လည်း မ,၏မျက်နှာကလေးက မည်မျှပင် ဟန်ဆောင်နေရသော် လည်း ညှိုးရိပ်သမ်းလျက်ရှိသည်။ ရင်ထဲ၌ အလိုလို ဝမ်းနည်းသလို ရှိတော့ သည်။

ထိုအထဲတွင် ကိုဘခက်၏သီချင်းသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မနည်းပင် ဣန္ဒြေဆောင်၍ နေရတော့သည်။

ဘိသိက်ဆရာသည် မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်၍ သွားလေသည်။

ဘိသိက်ဆရာက အာဝဇ္ဇန်းရွှင်သလောက် ကိုဘခက်၏တီးဝိုင်းက လည်း ငြိမ်ညောင်းလှလေသည်။

မ,စိတ်ထဲ၌ကား မြန်မြန်ပြီးပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေမိသည်။ နေရ ထိုင်ရသည်မှာလည်း ကျဉ်းကျပ်လွန်းလှသည်။ အတွင်းစိတ်ကို ဟန်ဆောင် နေရသည်မှာလည်း ပင်ပန်းလှသည်။

နေ့ခင်းမှစသော မင်္ဂလာအခမ်းအနားသည် ညနေစောင်းမှပင် ပြီးတော့ သည်။

အခမ်းအနားရုပ်သိမ်းပြီးသောအခါ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများနှင့် စာရင်းကို ဗစ်တာ့လက်ထဲသို့ အပ်လိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်ကမူ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများကိုကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေဟန် ရှိသည်။

ဦးကျော်ဒင်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုခဲ၍ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေဟန် ရှိသည်။

အားလုံးက သူ့အလုပ်နှင့်သူ အလုပ်များနေကြသလောက် ဦးကျော်ဒင် ကမူ သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှသည်။ ပစ္စည်းများ သိမ်း ဆည်းပြီးသောအခါ ကားကိုယ်စီဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးကျော်ဒင် နှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်တို့က ကားတစ်စီး၊ ထို့နောက်မှ ဗစ်တာနှင့် မွန်တို့သူငယ် ချင်းတစ်သိုက်က ကားတစ်စီး၊ ထို့နောက်မှ ဗစ်တာ၏ဒက်ဒီနှင့်မာမိ။

နောက်ဆုံးကားမှ ကိုဘခက်နှင့် တီးဝိုင်းသမားတို့က ကားတစ်စီးဖြင့် လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

ကားတန်းကြီးသည် မ,တို့အိမ်ဘက်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် မောင်းဝင်

ခဲ့ကြလေသည်။

မ,တို့အိမ်ရှေ့တွင် ကားများ ထိုးရပ်လိုက်သောအခါ ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဗစ်တာနှင့် မွန်တို့အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဗစ်တာနှင့် မွန်သည် ရှေ့ဆုံးမှဝင်သွားသော ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ပါလာကြသည်။ မ,သည် နောက်ဆုံးမှ ချန်၍လိုက်ပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားလေသည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်သည် စိန်ဘယက်ကို ထုတ်ယူပြီးနောက် မွန်၏လည်တိုင်ကြော့ကြော့တွင် ညင်သာစွာ ဆွဲပေးလိုက်သည်။

‘ဒီဘယက်ဟာ မာမိတို့မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက သမီးဒက်ဒီက လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ဘယက်ကလေးပဲ’

မွန်သည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ဗစ်တာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ သူ့မာမိအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မာမိရယ်၊ သမီး ဒီဘယက်ကလေးကို သမီးတို့ သားစဉ်မြေးဆက်လက်ထဲကို ရောက်အောင်ထိ သမီး ထိန်းသိမ်းထားပါ့မယ်’

ထိုစဉ် မော်နှင့် ဘလှသန်းထွန်းတို့ အဖော်တစ်သိုက်သည် မွန်တို့ဘေးနားသို့ ဝိုင်းလာကြလေသည်။

‘ကဲ ... ကိုယ်တို့ကို ဘယ်လောက်ပေးမလဲပြော၊ မပေးရင်တော့ အိမ်အထိလိုက်ပြီး ရွှေကြိုးတားမယ်’

မော်စကားကို ဘလှသန်းထွန်းသည် ဝင်၍ထောက်ခံလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သူကပေးမှာလဲ မွန်။ မပေးရင်တော့ အိမ်အထိတောင် စောင့်မနေဘူး’

ဗစ်တာသည် မော်ကို ပြုံး၍ကြည့်ရင်း အိတ်ထဲမှ ရာတန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

မော်တို့လူသိုက်သည် ဗစ်တာပေးသော ရာတန်ကို ယူပြီးသည့်နောက် ဝမ်းသာအားရစွာ အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်၍ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

မော်တို့အားလုံး ထွက်သွားကြသောအခါ ဗစ်တာသည် ဦးကျော်ဒင်နှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်တို့အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ကဲ ... ဦး ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါတော့။ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်တို့

ပြန်ပါရစေတော့’

ဦးကျော်ဒင်သည် ဗစ်တာနှင့် မွန်အား စေ့ငုံစွာကြည့်လိုက်၏။

‘အေး ... အေး ... မင်းတို့လင်မယား အသက်တစ်ရာ ပေါင်းကြရပါစေ
လို့ ဆုတောင်းပါတယ်’

မွန်သည် သူ့ဒက်ဒီနှင့် မာမိအား ဖက်၍ လှိုက်လှဲစွာနှုတ်ဆက်လိုက်
လေသည်။

ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရဟန်ဖြင့် အခန်းထဲသို့ အနံ့လျှောက်
၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘မ,တစ်ယောက်ရော မာမိ၊ မ,တစ်ယောက်ရော’

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီကလေးမ ဘယ်ကိုများ လျှောက်သွားနေပါလိမ့်’

‘မ,ရေ ... မ’

မွန်သည် ခေါ်ရင်း အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။ မွန်သည်
အခန်းထဲသို့ဝင်သောအခါ ခုတင်ထက်တွင် ကျောပေး၍လှဲနေသော မ,ကို
တွေ့ရသည်။

မွန်သည် မ,၏ပခုံးစွန်းကို ဆွဲ၍လှည့်လိုက်ရင်း ခပ်သဲ့သဲ့လေသံဖြင့်
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘မ,ရေ ... ကိုယ်တို့သွားတော့မယ်နော်’

မ,သည် မွန်ကို ခပ်ထွေထွေစိုက်ကြည့်ရင်းမှ ခေါင်းကို အသာညိတ်
လိုက်သည်။

‘ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေလို့
ဒီမှာလာပြီး လှဲနေရတာပါ’

မ,က ဟန်ဆောင်၍ပြောလိုက်သော်လည်း မွန်သည် မ,၏အကဲကို
နားလည်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မွန်သည် မ,၏ပါးနှစ်ဖက်ကို
လက်ဖြင့်ဆွဲယူပြီးနောက် သူ့ပါးဖြင့်ပွတ်လိုက်ရင်း နှစ်သိမ့်လိုက်ရှာသည်။

‘ကိုယ့်မှာ ချစ်ရမယ့်သူ အသစ်တစ်ယောက်တိုးပေမယ့် မင်းတို့တစ်တွေ
ကို မေတ္တာမလျော့ပါဘူးကွာ’

မွန်၏ နှစ်သိမ့်စကားကို ကြားရသောအခါ မ,သည် ပို၍ဝမ်းနည်းမိ
သည်။

သို့သော် သူ့စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး အားတင်း၍ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ကိုယ် မင်းကို ယုံပါတယ်ကွာ။ ချစ်လည်းချစ်တယ်၊ နေရာတကာမှာ လည်း ယုံကြည်အားကိုးတယ်’

မွန်သည် မ,၏ ဆံပင်လေးများကိုသပ်ရင်း အစ်မကြီးသဖွယ် ဆုံးမ လိုက်လေသည်။

‘မင်းကို ကိုယ်တစ်ခုပဲ ပြောမယ်။ မင်းဟာ တစ်ခါ တစ်ခါ စိတ်ကူး ယဉ်ချင်တယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ချင်တဲ့လူတွေဟာ ကိုယ်သွားရမယ့်လမ်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မသွားရတတ်ဘူး။ အကွေ့အကောက်တွေ များတတ် တယ်။ မင်း ဒီစိတ်ကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုးနှိမ်ပါကွာ။ ကဲ ... ကိုယ်သွား မယ်။ အောက်မှာ စောင့်နေကြတယ်’

မွန်သည် မ,၏ ပါးနှစ်ဖက်စလုံးကို ခပ်ဖွဖွနမ်းလိုက်ပြီးနောက် အခန်း ထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။

မ,သည် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသော မွန်၏ ကျောပြင်ဆီကို လိုက် ကြည့်ရင်း အလိုလို ဝမ်းနည်းလာသည်။

မျက်ရည်များသည် မ,၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့်စီးဆင်းလာကြ လေသည်။

အမှန်တော့ မွန်ဆုံးမသွားသောစကားများသည် မ,အတွက် သွေးထွက် အောင် မှန်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ခုအချိန်မျိုး၌ မ,အတွက် ဤနေ့ ဤအချိန်သည် တစ်သက် လုံး အတူဖက်တွယ်၍ နေလာခဲ့ကြသော အစ်မရင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခြင်း ပင် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့်လည်း မ,သည် အခန်းတွင်းမှ မထွက်တော့ချေ။ ခေါင်း ကိုက်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ အိပ်ရာတွင် လှဲ၍နေလိုက်သည်။ အခန်း တွင်း၌ တစ်ယောက်တည်း နေရပြန်တော့လည်း ရင်ထဲတွင် ဟာသလိုလို ရှိနေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် မ,တို့ ညီအစ်မသုံးယောက်သည် အိပ်ရာဝင်တိုင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြသည်။ စိတ်ဆိုးလျှင် ပြန် ချောကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘဝရှေ့ရေးအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ထိုအခါများ၌ မွန်သည် မ,နှင့် မော်ကို လူကြီးသဖွယ် သူ၏ရည်မှန်းချက် များကို ပြောပြတတ်သည်။ မွန်သည် သူ့ဘဝအတွက် သူဆုံးဖြတ်ရာ၌ အလွန် ပြတ်သားသူဖြစ်သည်။ သူ ဖြစ်ချင်သည်ကို မဖြစ်မနေ ကြိုးစားတတ်သူ

ဖြစ်သည်။ မွန်သည် ဝိဇ္ဇာပညာကို လိုက်စားသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘဝကို တည်ဆောက်ရာ၌ ဝိဇ္ဇာနည်းကျကျ တည်ဆောက်ချင်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတွင် ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝသော အလုပ်ကို လုပ်လိုသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်မဖြစ်အောင် ကြိုးစားသဖြင့် ကြိုးစားသည့်အတိုင်း ဆရာဝန်မတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်နောက်တွင်မူ သူ၏အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်ရာ၌ သူ့ဘဝလုံခြုံမှုအတွက်ဖြစ်စေ၊ သူ၏ကင်းလွတ်ချက်အတွက်ဖြစ်စေ မထိပါးနိုင်သူကို ရွေးချယ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဗစ်တာကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မွန်သည် သူ့ရည်မှန်းချက်ကို အောင်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူဖြစ်သည်။ ဆန္ဒကို သူ၏ကြိုးပမ်းချက်ဖြင့် အများဆုံး ဖြည့်စွမ်းနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ဗစ်တာသည် လူချမ်းသာမျက်နှာကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။ ဗစ်တာသည် မွန်ကို အထက်တန်းကျကျ ထားနိုင်သူဖြစ်သည်။ မွန်လိုချင်သော အဆောင်အယောင်ကိုလည်း ပေးစွမ်းနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် မွန်က သူ့မာနနှင့် သူ နေလိုသူဖြစ်သည်။ ဗစ်တာက မွန်အပေါ် ကြီးမားသော စေတနာဖြင့် ရွှေဘုံတွင် အစံခိုင်းသည့်တိုင်အောင် မွန်က လက်ခံမည်မဟုတ်။ ဗစ်တာ၏မိဘများက တိုက်တစ်လုံးဝယ်၍ပေးလျှင် မွန်က သူ့ဒက်ဒီနှင့် မာမိကို သောင်းကျော်ကားတစ်စီး အဝယ်ခိုင်းသူဖြစ်သည်။ ဤသည်ကိုပင် ဗစ်တာက မချင့်မရဲ အလိုလိုက်ခဲ့ရလေသည်။ အမှန်တော့ ဗစ်တာသည် လူကုံထံ၏သားတစ်ယောက် ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်ကား မွန်၏။ သို့သော် မွန်၏လင်သားတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့်ကား ထားရာနေမည်သူ ဖြစ်သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် မွန်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူ့သဘောကျပုံစံအတိုင်း ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မွန်အကြောင်းကို တွေးလိုက်လျှင် အားငယ်စရာ တစ်ကွက်မျှမတွေ့၊ စိုးရိမ်ပူပန်စရာအကြောင်း တစ်ခုမှရှာမတွေ့။ မွန်ဘဝသည် အားကျစရာ ကောင်းသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချရသောဘဝတွင်ပင် အမြဲတမ်း ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်သည်။ အမှန်ဆိုလျှင် မ၊သည် မွန်အတွက် တစ်ဖက်မှ ဝမ်းသာမိလေသည်။ တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်မအရင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း မ၊နှင့် မွန်တို့၏ ဘဝသည် ခြားနားလှသည်။ မွန်က ဘဝတွင် သူလိုချင်သလောက် အတိုင်း

အတာကို ခင်းဖြန့်ထားသည်။ ပြီးမှ သူခင်းဖြန့်ထားသလောက် ရအောင်ယူသည်။ ရောက်အောင်သွားသည်။ မ၊ကမူ ဘဝတွင် ရသမျှနှင့် နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲမည်ဟု လောဘသတ်ထားသူဖြစ်သည်။ ဘဝကို မျှော်မှန်းရာ၌ အမြင့်ဆုံးနေရာကို မည်မျှရောက်နိုင်မည်ဟု မမျှော်မှန်း၊ မိမိနေနိုင်မည့် အနိမ့်ဆုံးနေရာကိုသာ မှန်းဆကြည့်သည်။ သို့ကြည့်ပြီးမှ ဤအနိမ့်ဆုံးနေရာ၌ပင် စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေရလျှင် တော်ပြီဟု ရောင့်ရဲထားသူဖြစ်သည်။ မ၊အဖို့၌ကား မွန်၏ဘဝသည် အားကျစရာကောင်းသော်လည်း အားမကျမိပေ။ မွန်အနေနှင့် သူဖြစ်လိုသည်အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကိုသာ ဝမ်းသာမိသည်။

တစ်ဖက်မှတွေးလျှင် အတူတူနေလာခဲ့ရသော ညီအစ်မတစ်ယောက်နှင့် ခွဲခွာရသဖြင့် ဝမ်းနည်းအားငယ်မိရှာသည်။

မ၊သည် အိပ်ရာထက်တွင် လှဲနေသော်လည်း အိပ်၍မပျော်။ စိတ်ကူးမီးခိုး လွင့်ပါးရာနောက်သို့သာ တဝေဝေပါ၍ နေမိသည်။

မှေးခနဲပျော်မည်ပြုမှ အပြေးအလွှားဝင်၍လာသော မော့အသံကြောင့် လန့်နိုးလေသည်။ မော်ပြန်လာသောအချိန်မှာ ဆယ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်။ မော်သည် သီချင်းတအေးအေးဖြင့် ပျော်နေဟန်ရှိသည်။ မော့ကိုကြည့်ရသည်မှာ လေထဲတွင် လွင့်ပါးနေသော ကြက်မွေးကလေးကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလွန်းလှသည်။ မော်သည် မ၊နှင့်စာလျှင် ငယ်ရွယ်သူဟု ဆိုရသော်လည်း မ၊သည် မော့အရွယ်မရောက်မီကပင် နေရာတကာ အတွေးနက်သူဖြစ်သည်။ အသွားအလာအနေအထိုင်ကစ ဆင်ခြင်တတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မ၊ကို သူ့မာမီက ကလေးလူကြီးဟု ပြောတတ်သည်။ မော်ကမူ ဘာမျှ ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေသူ မဟုတ်။ ပြောချင်ရာပြော၍ လုပ်ချင်ရာလုပ်တတ်သူကလေး ဖြစ်သည်။

မော်သည် မ၊၏ ခြင်ထောင်စကို အသာမ၊၍ ကြည့်လိုက်ရင်း ကလေးဆန်ဆန် ပြုံးလိုက်သည်။

‘မ၊တစ်ယောက်လည်း စိတ်ကူးယဉ်နေသလား။ မွန်တို့ကို အားကျနေသလား’

မော်က နောက်လိုက်သည့်တိုင်အောင် မ၊ကမူ မော့ကို အကဲခတ်သလို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

‘လည်လှချည်လား မော်၊ မင်း ပြန်လာတာ အချိန်လွန်နေပြီ။ မိန်းကလေးဆိုတာ လူကြီးမိဘမပါဘဲ ဒီအချိန်အထိ လည်ဖို့မကောင်းဘူး’

မော်သည် နှုတ်ခမ်းကလေးစုလိုက်သည်။ မ၊၏ ရင်ခွင်တွင် ခေါင်း
ကလေးကို ဝှေ့လိုက်ပြီး ကလေးငယ်ကဲ့သို့ နွဲ့ဆိုး ဆိုးလိုက်သည်။

‘မ၊ကကွယ် ... မော်ကို ကလေးကျနေတာပဲ၊ မော် ခုပြန်လာတာက
အစောကြီးပြန်လာတာ။ ဂရေစီတို့ဆိုရင် ဆိုကြ၊ ကကြတုန်းပဲ။ ဒီလိုနေမှ
မပျော်ရရင် ဘယ်နေ့သွားပြီး ပျော်ရမလဲ။ မော်တို့လေ ဗစ်တာပေးတဲ့ ငွေတစ်
ရာနဲ့ ဘလှသန်းထွန်းတို့အိမ်မှာ စားကြသောက်ကြတယ်။ သိပ်ပျော်တာပဲ
မ၊ရဲ့။ မော်တောင် ဝိုင်နှစ်ခွက် သောက်ခဲ့သေးတယ်’

မ၊သည် မော်၏စကားများကို နားထောင်ရင်း အလိုလိုစိုးရိမ်မိသည်။
မော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သော်လည်း မ၊ရင်ထဲတွင်ကား မော်အတွက်
အပူလုံးတစ်ခုကို မျိုလိုက်ရသလို ရှိတော့သည်။

‘မော် ... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ မင်းတော့ ဒုက္ခဖြစ်တော့မယ်။
နောက်ကို မင်း ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲကို မဝင်ပါနဲ့ ကလေးရယ်။ မင်း ငယ်ပါ
သေးတယ်။ မွန်တောင် ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မကျင်လည်ခဲ့ပါဘူးကွယ်’

မော်သည် မ၊အနားမှ ဆောင့်အောင့်၍ ထွက်သွားပြီးလျှင် သူ့ခုတင်
ပေါ်သို့ တအားပစ်၍ လှဲချလိုက်သည်။

‘မ၊က မော်ကိုများ အမြဲဆူချင်တယ်။ မော်တစ်ယောက်တည်းမှမဟုတ်
ဘဲ။ သူများတွေလည်း မော်တို့လို သွားကြတာပဲ။ ဂရေစီတို့များ အပြင်
ဟိုတယ်တွေတောင် လိုက်ပြီးက၊သေးတယ်။ မော်က တခြားကိုသွားတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေအိမ် သွားတာပဲဟာ။ မ၊က အလကားဆူနေ
တာ။ ပြီးတော့လည်း ကနေ့ညလို အချိန်မျိုးမှာ မွန်အတွက် ပျော်မယ်မဟုတ်
လား’

မော်သည် စုစုအောင့်အောင့်အသံကလေးဖြင့် မ၊ကို မကျေမနပ် ပြော
လိုက်ရှာသည်

‘မော်ကို ဆူတာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ မ၊က မော် ကောင်းစေချင်လို့
စေတနာနဲ့ ပြောမိတာပါ။ တို့မှာ ညီအစ်မသုံးယောက် ရှိတဲ့အထဲက တစ်
ယောက်က ခွဲထွက်သွားပြီ။ ခါတိုင်းဆိုရင် တို့ကို နီးနီးကပ်ကပ်ဆုံးမတဲ့ မွန်
ရှိတယ်။ အဖေ အမေဆိုတာက ခုလို အသေးစိတ်သိတာမဟုတ်ဘူး။ နေရာ
တကာလည်း လူကြီးတွေကို ပြောသင့်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
တို့ညီအစ်မတွေဟာ ကောင်းတိုင်ပင် ဆိုးတိုင်ပင် နေကြရမယ်မဟုတ်လား။’